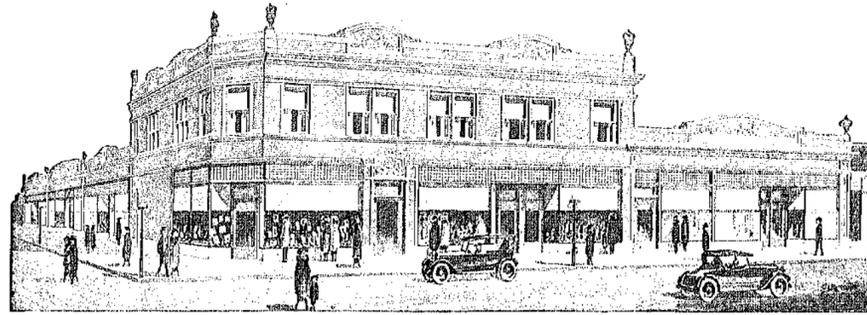

ΕΚΔΟΣΗ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑ
ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΟΥ
ΑΥΓΟΥ ΑΠΟ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ

ΕΓΚΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΠΟΚΤΗΣΙΝ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ
ΠΡΟΣΟΔΟΦΟΡΩΝ ΑΚΙΝΗΤΩΝ ΚΤΗΜΑΤΩΝ

Προσφέρομεν πρὸς πώλησιν τοιαῦτα κτήματα εἰς τὰ καλλίτερα μέρη τοῦ Σικάγου
καὶ τὰ καταλληλότερα δι' ἐμπορικῆς καὶ ἄλλας ἐργασίας.

ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΑΤΕ ΑΣΦΑΛΩΣ ΚΑΙ ΕΠΙΚΕΡΔΩΣ ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ ΣΑΣ!

Τὰ κτήματα τὰ ὁποῖα διαθέτομεν ἐξασφαλίζουν σταθερὰ εἰσοδήματα καὶ ἀπεριορί-
στους διὰ τὸ μέλλον εὐκαιρίας καὶ κέρδη.

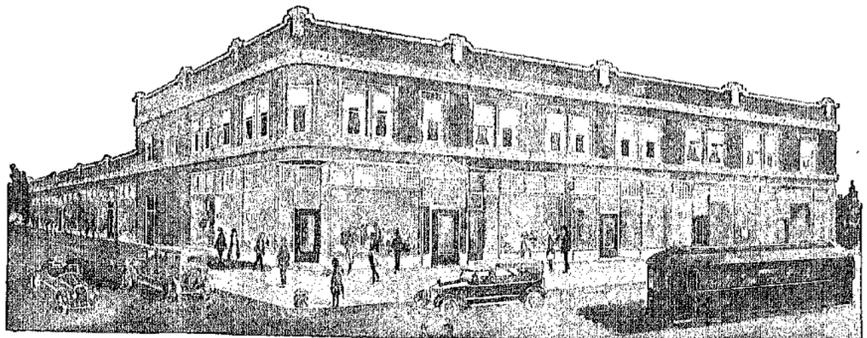
ΜΟΝΑΔΙΚΑΙ ΕΥΚΑΙΡΙΑΙ ΔΙ' ΑΓΟΡΑΣΤΑΣ ΠΟΥ ΓΝΩΡΙΖΟΥΝ ΝΑ ΕΚΛΕΞΟΥΝ

Γράψατέ μας διὰ πληροφορίας.

GEORGE W. PRASSAS

REALTOR & BUILDER

111 West Washington Street, Phones: State 8178-9 Chicago, Illinois

ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ

MONTHLY ILLUSTRATED NATIONAL HERALD

VOL. XI. No. 6. JUNE, 1925. ΕΤΟΣ ΙΑ'. ΑΡ. 6.

Published by the "Enosia Publishing Company", Inc.
140 West 26th Street, New York, N. Y.

Founder and Chairman **PETROS P. TATANIS** President—Treasurer
NICHOLAS P. TATANIS Vice President
JOHN G. VENETOS Secretary
H. GREENE

CAPITAL 100,000.00

Telephone: Watkins 3210-3211-5326

Subscription Rates	United States		Foreign		ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ:	
	One Year	Six Months	One Year	Six Months	Αμερικανική Έξωτερικού	Εξωτερικού
MONTHLY ILLUSTRATED	\$4.00	\$2.00	\$5.00	\$2.50	Έτησια	\$4.00
ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ	\$2.00	\$1.00	\$2.50	\$1.25	Εξαμήνιος	\$2.00
ΜΗΝΙΑΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡ.	\$2.00	\$1.00	\$2.50	\$1.25	Τριμηνιαίος	\$1.00
ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ ΜΗΝΙΑΙΑ	\$2.00	\$1.00	\$2.50	\$1.25	Τμή έκαστου τεύχους	85 σεντς.
ΜΗΝ. ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ	\$2.00	\$1.00	\$2.50	\$1.25	Τμή έκαστου φύλλου	25 σεντς.
ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ ΜΗΝΙΑΙΑ	\$2.00	\$1.00	\$2.50	\$1.25	Τμή έκαστου φύλλου	10 σεντς.
ΚΥΡΙΑΚΗ	\$2.00	\$1.00	\$2.50	\$1.25	Τμή έκαστου φύλλου	4 σεντς.
ΕΚΔΟΣΗ	\$2.00	\$1.00	\$2.50	\$1.25		

ENTERED AS SECOND CLASS MATTER APRIL 3, 1915, AT THE POST OFFICE, AT NEW YORK, N. Y., UNDER THE ACT OF MARCH 3, 1879.

ΙΔΡΥΤΗΣ ΠΕΤΡΟΣ Π. ΤΑΤΑΝΗΣ
ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΕΝΑ ΚΑΙ ΜΗ ΔΕΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ
Διευθυντής τῆς Συντάξεως Δ. ΚΑΛΑΜΑΧΟΣ

Διατί εἶναι ὁ Μηνιαῖος Εἰκονογραφημένος ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ ΤΟ ΠΛΟΥΣΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟΤΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ο ΜΗΝΙΑΙΟΣ Καλλιτεχνικός «Εθνικός Κήρυξ», ἔχον ἀνεξάρτητον ὄμιον ὁργανισμόν ἀπὸ τῶν ἡμερησίων φύλλων καὶ ἀπὸ τῶν Κυριακῶν «Εθνικῶν Κήρυκων», οὗτοι κατέλαβεν καὶ αὐτὸς κατ'ἐπιτηδεύον διὰ τὸν ἑαυτοῦ ἰσχυρὸν καὶ ἀνεξάρτητον κυκλοφορῶν μεταξὺ πάντων τῶν Ἑλληνικῶν περιοδικῶν ἐν τῷ κόσμῳ. Ἀνὰ τὰς πολιτικῆς Ἑλληνικῆς παροικίας τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν, εἰς τὸν Καναδῶν καὶ τὴν Νότιον Ἀμερικὴν, ἀνὰ τὰς παροικίας τῆς Βόρειας, εἰς τὴν Παλαιὰν Ἑλλάδα καὶ εἰς τὰς νέας Ἑλληνικὰς χώρας, εἰς τὴν Ἡπειρὸν καὶ τὴν Μακεδονίαν, εἰς τὴν Θράκην καὶ ἀλλοῦ ἐχει πωρῶσι ἐπιμελητικῶς τὸ κρῆνος τῶν. Ἰδίως ἡ ἐπιμελητικὴ του εἶναι ὀριστικὴ καὶ ἡ διὰ τὸν ἀμιλλωμένον πρὸς τὴν ἐν Ἀμερικῇ κυκλοφορίαν εἰς τὸν Ἑλληνισμόν τῆς ὁραίας Κοσμοτατανουπόλεως, εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν καὶ τὸ Κάϊρον, καὶ εἰς τὸ Κατῆν καὶ εἰς τὰς πλείους πόλεις τῆς Αἰγύπτου καὶ τοῦ Σουδᾶν. Εἰσῆλθεν ἤδη εἰς τὴν Ἀθῆναιαν καὶ τὴν Νότιον Ἀφρικὴν, ἐπιφορῶσεν εἰς τὴν Αἰθιοπλίαν καὶ τὴν Ἰαπωνίαν, εἰς τὰς Ἰνδίας καὶ εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Σιβηρίαν καὶ τὴν Κίνα, καταστάς ὁργανὸν κοινῶν τῶν ἀπανταχοῦ τῆς γῆς Ἑλλήνων, τῶν ὁποίων ὑποδοχθεὶ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὴν πρόοδον. Διότι ὁ Μηνιαῖος Καλλιτεχνικός «Εθνικός Κήρυξ», μὴ φειδόμενος θυσιῶν, μὲ τὰς θαυμαστικὰς καλλιτεχνικὰς του εἰκόνας, μὲ τὰς δλοσελίδους συνθέσεις του, μὲ τὰ ἐπιτάχματα πολυτελεῖ ἐξοφλήσας του, μὲ τὴν πολυχρονον ἐπιμελίαν του καὶ πρὸ παντὸς μὲ τὴν ἐκλεκτὴν του ἕλην, παρεχομένην ὑπὸ δλοκλήρου συντακτικῆς ἐπιμελείας τῶν διαπρεπεστέρων Ἑλλήνων λογοτεχνῶν καὶ συγγραφέων, ἕλην ἀναφορῶν εἰς διὰ τὰ σύγχρονα ἐπιστημονικὰ, κοινωνιολογικὰ, οικονομολογικὰ καὶ καλλιτεχνικὰ προβλήματα, κατέστη σημαία φωνῆς, προόδου, ἐξυμνήσεως καὶ ἐξευγενισμοῦ τῶν ἀναγνώστων του. Ἰσοῦ διατὶ ἀπέκτησε τὴν μεγίστην κυκλοφορίαν. Καὶ συνετελεῖ τῆς ἀναδείξεως ταύτης ἐξελίχθη εἰς τὸ πολυτελεστότερον, μεγαλειότερον, πλουσιώτερον καὶ καλλιτεχνικώτερον Ἑλληνικὸν περιοδικὸν τοῦ ἑσώτου.

Ἐν ὄργων καλλιτεχνικῶν καὶ λογοτεχνικῶν, τοιαύτης διαδόσεως καὶ ἐπιβολῆς, ἦτο ἐπόμενον, διὰ τὰ καθόλου ταυνοχρόνως καὶ ἐν τῶν σπουδαιότερων μέσων πρὸς διαφήμιον ἐργασιῶν. Ἢδη οἱ ἀπανταχοῦ τοῦ κόσμου Ἕλληνες καὶ ἕνοι ἐπιχειρηματῆαι ἔρχον εἰς τὸ περιοδικὸν ἡμῶν τὸ μέσον τῆς πρὸς ἀλλήλους ἐπικοινωνίας καὶ διαδόσεως τῶν ἐμπορικῶν καὶ βιομηχανικῶν αὐτῶν εἰδῶν καὶ τῶν ἄλλων αὐτῶν ἐπιχειρησεων. Ὁ Καλλιτεχνικός «Εθνικός Κήρυξ» κατέστη, ἀνευ ὑπερβολῆς, σημαία πανελλήνιος.

ΑΙ ΑΤΥΧΙΑΙ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΩΝ Ο ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΚΩ ΓΙΟΥΧΑΪΖΟΜΕΝΟΣ

Ὁ Οὐγκώ καὶ τὸ θέατρον.—Ἀπομνημονεύματα τῆς ἀρχῆς του.—Αἱ ἀποσκευαὶ τοῦ ἀγγραφέως τῶν «Ἀθλίων».—Συγγράματα, ἀποδομασθία, ἀπειλαί.—Ὁ Οὐγκώ ἀπογοητεύεται.

Ο ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΚΩ, ὁ ἐνδοξὸς συγγραφεὺς τῶν «Ἀθλίων» καὶ τῶν ἄλλων ἀριστοτεχνικῶν, πρὸς καὶ ἐμμέτρων, δὲν ἔτιθετο ἐξ ἰσῶν εὐτυχῆς καὶ ἀπὸ θέατρον. Τὰ θεατρικὰ του ἔργα, γὰρ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο λόγον, εὐτυχῶς καὶ καλῶς ἀποδοῦν. Ἡ σὺνταξις τοῦ Οὐγκώ ἐδημοσίευσε μετὰ τὸν θάνατον του πλείους ὄσας λεπτομερεῖας σχετικὰς μὲ τὰς παραστάσεις τῶν ἔργων τοῦ Οὐγκώ εἰς τὸ θέατρον. Ἀπὸ τὸ διόλον τῆς αὐτοῦ ἀποσκευῆς τὰ κατωῖα:

«... Σὲ καθε παραστάσει ἔργου τοῦ Οὐγκώ μου ἐπικρατοῦσε διαβολικὸς θόρυβος. Στὰ θεατρικὰ ἐμφόρμαζαν, σὴν πλατεία ἐσφουρίζαν. Ὁ καλὸς κόσμος εἶχε συνηθισθῆ νὰ λῆ πῶς πηγαίνει σὴν παραστάσει τοῦ «Ἐρνάνης» γὰρ νὰ γελᾷ!

Καθὼς μετὰ τὸ θέατρον ἐξεδήλωνεν τὴν ἀδιαφορίαν του καὶ τὴν ἀποστροφὴν του μὲ τὸ δικὸ του τρόπο. Ἄλλοι γύριζαν τῆς πλείους τοὺς πρὸς τὴ σκηνή, τὴν ὅρα τῆς παραστάσεως, καὶ ἄλλοι ἐφύγαν ἰσχυροῦς ἀπὸ τὴν πρώτην πρᾶξιν. Πολλοὶ ἀνοίγαν τὴν ἐφημερίδα τοὺς καὶ διάβαζαν, ἐνῶ ἡ παραστάσις συνεχῆτο. Ἀκούγες ὁμιλίαι, ψιθυρίσματα, πῶστες νὰ γυποῦν καταγωγῶς, καθυστερήματα. Οἱ λόγοι καὶ οἱ θαυμαστικὰ τῆς τέχνης ἐξεδήλωναν τὴν ἀποστροφὴν τοὺς μὲ ἄλλο τρόπο. Παρακολουθούσαν προσετικὰ τὴν παραστάσι καὶ ἄνταν ἀνοίγαν κατὶ πῶς δὲν τοὺς ἄρεσε, κατὶ πῶς δὲν ἦταν ἀμφοῖν μὲ τῆς ἀντιλήψεως τῶν, ἀρχῆς νὰ σφραγίσουν, διακοπῶντες τοὺς ἡθοποιοὺς καὶ ἀναπαύσαντες τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα.

Παρόμοιες σκηνῆς συνέβησαν σὴν παραστάσει ὄλων σχεδὸν τῶν δραμάτων τοῦ Βικτωρος Οὐγκώ. Κατὰ τὴν προμεινῶν μάλιστα τοῦ δράματος τοῦ «Ὁ Βασίλειος Διασεδέξιος» ἔγινε μετὰ τὸ θέατρον χαλαρὸς καμμοῦ, σωματικὴ τραγωδία! Ἰσοῦ πῶς διηγείται τὰ γεγονότα αὐτὰ ἡ σὺνταξις τοῦ Οὐγκώ:

«... Πρὶν ἀκόμη ἀνοῖξει ἡ αὐλαία, τὴν τελευταία δηλαδὴ στιγμῆ, διεδόθη μετὰ τὸ θέατρον ἡ σκηνή, οὗ ἐπιπροβόληθη ὁ βασίλειος. Τὸ πλῆθος τῶν θεατῶν ἄρχισε τότε νὰ συζητῆ καὶ νὰ σχολιάζῃ τὴν εἰδήσιν αὐτή. Αἱ συζητήσεις δὲν ἐπαύσαν οὐτε διὰν σιωπῆσαι ἡ αὐλαία καὶ ἄρχισε ἡ παραστάσις. Οἱ ἡθοποιοὶ ἔπαυσαν καὶ τὸ κοινὸν μῶλος μετὰ τὸν ἄρχισεν, σὴν νὰ διακοπῶνται ἀπὸ καμμοῖς.

Ἐπὶ τέλος τελείωσε ἡ πρώτη πρᾶξις καὶ ἄρχισε ἡ δευτέρα. Στὴ δευτέρα ὁμοῦ πρᾶξις συνέβη κατὰ κακὴν τύχην ἕνα λάθος. Ὁ ἡθοποιὸς ποὺ ἐπρόκειτο ν' ἀπαγγέλλῃ τὴν Λεωνίαν, τὴν ἀπαύει σὴν χεῖρα του καὶ τὴν σήκωσε σὴν ὄμῳ τοῦ ἀνίσταται, μὲ τὸ κεφάλι κίττω καὶ αἱ πόδια ἐπίνω. Τὸ λάθος αὐτὸ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ τελειώσῃ ἡ πρᾶξις ἐν μέσῳ ἐκκομφορικῶν σφαιρισμῶν!

Ἀρχισε ἐπὶ τέλος ἡ γ' πρᾶξις. Τὸ κοινὸν συνεκινήθη πρὸς στιγμῆν, ὅταν ὁ Τριβουλέτος ζήτησεν τὴν θύγατέρα του παρὰ τῶν ἐγγόνων. Ἀμέσως κατόπιν ὁμοῦ αἱ πατρικαὶ παρακλήσεις τοῦ γελοιοποιοῦ πρὸς τοὺς ἐγγόνους ἐπροκόμισαν πάλιν τὴν ἀντίπραξιν τοῦ κοιντοῦ, καὶ τὴν στιγμῆν πῶν ἀντιπλάσσοντο ἐπὶ σκηνῆς αἱ φράσεις:

—Καὶ τὴν ἀγαπᾷς;
—Πάντοτε;

Τὸ πλῆθος τῶν θεατῶν ἐξεροῦσεν εἰς ἀκατάτητον γέλωτα καὶ ἀκατάπαντα σφαιρισμῶν. Ἀπὸ τὴν στιγμῆ αὐτῆ ὁ θόρυβος ἐξήκολούθησε χωρὶς διακοπῆ μὲχρι τέλος. Τὸ τι ἐγένετο μετὰ τὸ θέατρον δὲν περιγράφεται. Ἀληθινὴ θεομηνία.

Τὸ μῆκος ὁμοῦ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Οὐγκώ ἐναντίον του δὲν περιορίσθη ἔως ἐδῶ. Τὸν ἐσοκοφάντησαν εἰς τοὺς ὑποαρχοὺς τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου, οἱ ὁποῖοι καὶ ἀπηγόρευσαν νὰ παιχθῆ τὸ δράμα ἐκ δευτέρου, διότι, ὅσοις ἔλεγον σατυροῦν σ' αὐτὸν τὸν Βασίλειον καὶ τὴν μητέρα του. Τὸ αὐτὸ εἶχε συμβῆ καὶ μὲ τὸ ἄλλο δράμα τοῦ Οὐγκώ, τὴν «Μαριὸν Ντελὸρμ». Ἢ παραστάσις του ἀπηγορεύθη ἀπὸ τοὺς ὑποαρχοὺς Καρόλου τοῦ Γ' κατόπιν συκοφαντιῶν πάλιν.

Ἐδὲν περιορίζοντο ὁμοῦ οἱ ἐχθροὶ τοῦ Οὐγκώ σὴν γιουχαϊσμοῦ, σὴν τοὺς ὁποῖους παρέσταναν καὶ τὸ πλῆθος. Ἐπὶ πλέον τὸν ἀπειλοῦσαν. Ὅταν μάλιστα παριστάνετο ὁ «Ἐρνάνης» ὁ Οὐγκώ ἐλάβε ἀνόνημον ἐπιστολὴν πῶν ἐτελείων ὡς ἔξης: «Ἄν δὲν ἀποσύρῃς τὸ δραματὸν ἀπὸ τῶν ἐπιπέδων σου ἐπὶ τῶν τεσσάρων ὁρῶν, θὰ σὲ κηρύξωμ νὰ χάσῃς τὴν δρεξιν τοῦ φομοῦθ. Ὁ ποιητῆς δὲν ἔλαθε ἐπ' ὄψιν του τὴν ἐπιστολήν αὐτή. Οἱ θαυμαστικὰ του ὁμοῦ ἐφοβήθησαν καὶ θέλησαν νὰ τὸν συνοδεύουν καθε νύκτω μὲχρι τοῦ σπιτοῦ του, διὰ καὶ ἐγένετο.

Ἐπὶ ὁλόκληρον δεκαπενταετίαν ἐπάλασε ὁ Οὐγκώ νὰ ἐπιβῆ τὰ θεατρικὰ του ἔργα, κανένα ὁμοῦ ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἀνεπιβόληθη ἐπὶ σκηνῆς καὶ δὲν παύθη χωρὶς πρόβλεψαν. Τὴν ἴδια τύχην εἶχε καὶ τὸ δράμα του ὁ «Βουργουδάσι», κατόπιν τοῦ ὁποῖου ἀπέκαμε καὶ ἐγκατέλειψε τὸ θέατρον. (Μετάρρασις)

ΓΕΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1918

ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ: 1-39

ΛΕΩΦ. ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 26

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΤΑΒΕΒΑΗΜΕΝΟΝ ΔΡΧ. 5,000,000. -

" ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΔΡΧ. 1,914,115.81

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΝ ΓΕΝΕΙ - ΔΡΧ. 88,773,957.72

ΓΕΝ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΠΥΡ. ΛΟΒΕΡΔΟΣ

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΙΣ ΔΡΑΧΜΑΣ ΚΑΙ ΞΕΝΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ.—ΑΓΟΡΑΠΩΛΗΣΙΑ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΧΡΕΩΓΡΑΦΩΝ ΕΝ ΤΩ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΩ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ.—ΔΑΝΕΙΑ ΕΠΙ ΕΝΕΧΥΡΩ ΧΡΕΩΓΡΑΦΩΝ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ. — ΕΙΣΠΡΑΞΕΙΣ ΦΟΡΤΩΤΙΚΩΝ.—ΞΕΟΦΛΗΣΕΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΩΝ.— CREDIT CONFIRMES.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΙ ΑΝΘΩΝΩΝ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ.—ΕΙΔΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΕΚΤΕΛΩΝΙΣΜΩΝ, ΠΑΡΑΛΑΒΗΣ ΚΑΙ ΕΝΑΠΟΘΗΚΕΥΣΕΩΣ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ

ΕΤΑΙΡΕΙΑΙ ΙΔΡΥΘΕΙΣΑΙ ΠΑΡΑ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ:

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΓΕΩΡΓΙΚΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ, - ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΡΧ. 3,000,000

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΕΝ ΚΑΛΑΜΑΙΣ, - - ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΡΧ. 3,000,000

THE ANGLO-GREEK FINANCIAL COMPANY LTD, - - - ΕΔΡΑ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 120.000 ΔΙΡΑΙ ΣΤΕΡΛΙΝΑΙ

PETROS P. TATANIS, Founder		THE NATIONAL HERALD		D. CALLIMACHOS, Editor	
VOL. 11 NO. 6	JUNE 1925	ΜΗΝΙΑΙΟΣ	ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ	ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΣ	ΕΤ. 14-ΑΡ. 6
				ΙΟΥΝΙΟΣ	1925

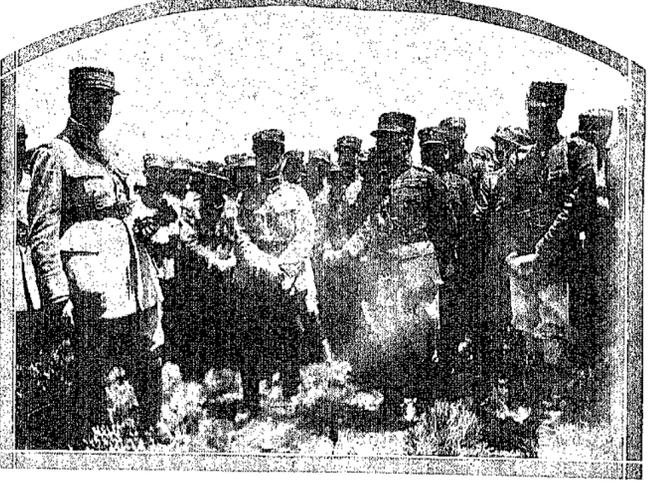
ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Η ΠΥΡΕΤΩΔΗΣ αναδιοργάνωσις τῶν Ἑλληνικῶν στρατῶν καὶ ἡ ἐπιταχυνθεὶς εἰς τὴν παλαιὰν ἐπιστημονικὴν καὶ ἠθικὴν ἀκμὴν εἶναι μίαν στοιχειώδη, ἐθνικὴν ἀνάγκη καὶ ἵσως δὲν ἀντιλαμβάνεται βίλος ὁ κόσμος, ὅσον θὰ ἐποτρύε. Ἦτο φρονητὴν ὅτι ἀπὸ μίαν ἐπιταχυνθεὶς 10 ἐτῶν, ὅσοι ἀπὸ μίαν ἐπιταχυνθεὶς ζωὴν καὶ μίαν μεγάλην ἀγωνίαν—τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἀγωνίαν τοῦ πολέμου, καὶ ὅσοι ἀπὸ μίαν ἀνήκουστον καταστροφὴν, ἢ ἀκατάβλητον πόλεμον ὁ Ἑλληνικὸς κόσμος, ὅσοι νὰ πᾶσιν ἐνδιαφερόμενοι μὲ τὴν παλαιὰν ζωηρότητα ἐπὶ τῆς στοιχειώδους ἀκμῆς τῶν ἀνθρώπων τῆς χώρας. Καὶ εἴτι ὁ κόσμος ἐπέδωκε εἰς τὰ ἔργα τῆς εἰρήνης καὶ ἀγωνίζεται νὰ ἐπιυλῆσιν τὰς διαφόρους οικονομικὰς καὶ κοινωνικὰς πηγάς καὶ ἡγορᾶς ὁ πόλεμος καὶ ἡ καταστροφὴ. Τὸν στρατιωτικὸν τοῦς ἐδίδεκεν ὁ κόσμος—πρὸ παντὸς ὁ διαμένων μακρῶν τῆς Πατριδος—ἐπὶ τὸ πολιτικὸν φῶς. Καὶ ἐπέδωκεν ὅτι οὐκ ἔστι μόνον διὰ τὴν πολιτικὴν ἐνδιαφέρονται. Καὶ ἐπέδωκεν τὸ ἴδιον, φρονητὴν καὶ διὰ τὴν βλῆν Κυβέρτησιν. Τσιωντοτόπως δὲ παρ' ὀλίγον νὰ πιστεύω ὅτι δὲν ἐπὶ τῆς κῆν ἴσως στρατιωτικῶν ἐν Ἑλλάδι, ἐκτὸς τῶν πολιτικῶν ἀναδιοργάνωσιν ἀνθρώπων καὶ μερικῶν ἵσως γαργαλιῶν.

Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ σημερινοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ θεαίως θὰ ἔχουν κάποιαν διαφορὰν, καὶ ὅχι ἀσφαιρῶν, ἀπὸ τοῦς προηγουμένους τοιούτους. Ὁ στρατὸς τῆς Ἑλλάδος εἶναι σημερινὸν καὶ Ἑθνικὸν καὶ Δημοκρατικόν. Ἡ τελευταία του δὲ ἀπὸ τῆς ἰδιότητος δὲν ἐπὶ τῆς ἑξῆς, ἀλλ' ἐσοθε. Ἐπὶ τῆς ἀπὸ αὐτῆς τὴν ψυχὴν του. Ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς εἶναι μέρος καὶ ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, καὶ ὅχι χωριστῆς τάξεως, ὅπως ἀνεκρεῖσθησαν νὰ τὸν κάμουν, οἱ γνωστοὶ Ἀδελφικοὶ Ἀξιοματικοί, καὶ ὅπως ἐγκατεστήσῃ τὸ Δημοκρατικὸν πολέμημα, τυχὼν τῆς πανηγυρικῆς ἐπιδοκιμασίας ἀλλοκλήρων σχεδῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, εἴτι καὶ θὰ εἶναι πάντα εἰσῆμος νὰ τὸν προσάσῃ ἐναντίον ἀνομιμασιῶν καὶ παρακωπημάτων, ἐσοθε ἢ ἔσοθε. Ἡ ἀποστολὴ τοῦ στρατοῦ εἶναι μία καὶ ἀπὸ τῆς τῆς τοῦ λαοῦ. Ἐχουν κοινὸν τὸ πνεῦμα, κοινὸς τοῦς σκοποὺς καὶ κοινὸς τοῦς πόθους. Οἱ 10,000 Μαγαλιωτικῶν ἦσαν ἀλόκληρος ὁ ἄλλος τῶν Ἀθηναίων, οὐσιαστικῶς, ἐν ὅτι ἀρθιμικῶς. Οἱ 10,000 ἐκεῖνοι ἦσαν οἱ ἠμειψοῦροι καὶ ἀμύνητες τῶν ἰδεωδῶν τοῦ Ἀσπασίου, εἰσῆμοι καὶ δι' ἡμῶν καὶ δι' ἐπίθετον, ἀναίδωτος τῶν ἀναγκῶν τῆς πατρίδος. Ἦσαν πολῖται—στρατιῶται καὶ ὅχι στρατιῶται ἀνηκόντες εἰς βασίλεις ἢ στρατάρχας. Ἀπὸ ἧτο τὸ πνεῦμα ἐκείνων, καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ πνεῦμα τοῦ σημερινοῦ Δημοκρατικοῦ στρατοῦ.

Η ΕΝΤΥΠΩΣΙΣ βλῶν σχεδῶν, Ἑλλήνων καὶ ξένων, ποῦ ἐπισκέπτονται τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν κρῖνον βλῶν ἀντικειμενικῶς καὶ χωρὶς καμίας προκαλήσειν, εἶναι ἀρίστη, χωρὶς οὐτορομοσίας καὶ χωρὶς ἐπεροβόλις. Εἶναι ἀλλήθια ὅτι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἡ πολιτικὴ ἐπιρροαία τῆς χώρας ἐπιδοῦται ἀπὸ πολιτικῶν θεύλων. Τὸ θεῖος ἕως διατηρεῖται γαλήνην καὶ σταθερότην. Οἱ κλείονται τῶν ἐπιρροῶν ἐκείνων ποῦ θέλουν νὰ ἐμφανίσουν τὰς ζωηρὰς πολιτικὰς οὐζητήσεις ἐν τῇ Ἑθνοσυλλετούσει καὶ ἐκτὸς αὐτῆς, ὡς ἐνδείξει τῆς πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀκαταστασίας καὶ ρευσιότητος τῆς Ἑλλάδος, τὸ κάμουν ἐν πλῆθει γρῶσαι ὅτι παραπλανοῦν τὸν κόσμον. Προσθεὶς ἀκόμη εἰς τὴν Γαλλικὴν Βουλὴν ἰσχυρὰ βουλευσά, Ἑθνεοκίτοι καὶ Μπαλοσεβίκοι, εἶχαν πισθῆν ὅτι γέγρα καὶ μετῆσθσαν τὴν Βουλὴν προσορῶν εἰς εἶδος καπηλείου. Καὶ θρῶς καεῖς δὲν εἶπεν οἷτι θι ἡ Γαλλία πηγαίει κατὰ διαδόχου, ὅτι θι ἡ Γαλλικὴ Βουλὴ δὲν ἐκπληροῖ τὸν δημοκρατικὸν καὶ ἐθνεοκίτον προσορῶν τῆς, διότι μερικὸν ἀντιπροσωποποι θελήσαν νὰ προσάσῃ ὡς ἐπιρροαία τοῦς γρῶσους τῶν. Ἡ Ἑλλάς καὶ ὡς Κυβέρτησις καὶ ὡς Λαὸς καὶ Σιγατῆς ἐθροῖεται εἰς ὀμαλήν κατὰστασιν, αἱ δὲ πολιτικαὶ ἐξῆρες ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν δὲν σηματοῖνον τίποτε ἀπὸ τῆς περιοδικῆς νευροπάθειαν ἐκείνων ποῦ ἐργάζονται καὶ πορῶν διὰ τὴν πρῶτον τῆς χώρας, φρονητὴν δὲ κάσων-κάσων καὶ μερικῶν ποῦ θέλουν νὰ κάμουν θρόνον.

Α ΠΟ ΤΗΝ ἀναπάντη αὐτῆς ἦσαν νὰ ἀρῶνται τὸν κόσμον τὰ τελευταίως λαθῶντα γέγρα γυμνάσια καὶ πρὸ παντὸς αἱ δὲ ὁλοῦσαι τοῦ στρατηγῶν Ζιράδ περὶ τῆς ἐξελίξεως τοῦ νέου Ἑλληνικοῦ, τοῦ Δημοκρατικοῦ στρατοῦ, εἰς τὸν ἑθνεοκίτον τοῦτον. Τέλειον Ἑθνεοκίτον ἀπὸ ἀλόγως ὁργανώσεως ἐπιστημονικῆς, ἀναμφιδόλως ἕως τελεῖται ἀπὸ ἀλόγως πατριωτικῆς. Ἀθροῦσως, ἀλλὰ θετικῶς, αἱ κατὰ καιροὺς Κυβερτήσεις καὶ τὰ ἀνάτερα οὐτελεχῆ τοῦ στρατοῦ ἐσφρηγῆσθαι τὸν νέον αἷμα καὶ τὸ νέον πνεῦμα τοῦ στρατοῦ. Καὶ πρὸ ἑβδῶν. ἐνεφάνισαν διὰ πρῶτην φοράν τοῦς καιροὺς τῆς μακρῆς καὶ βασιστικῆς ἐργασίας τῶν οἱ ὁργανοῖται, ἔξῆμοι καὶ ἰδικοί μας. Τὸ γεγονός αὐτὸ πρῆπει νεροσῶτερον ἀπὸ κάθε ἔλλα, νὰ γαρροποιήσῃ τοῦς Ἑλληνας. Ἀν πρῶκειται ἐδὲ περὶ στρατοκρατικῆς πολιτικῆς, ἢ πως μορολογοῖν μερικῶν, ὅτι περὶ ἱμπεριαλιστικῆς πολιτικῆς. Τὴν οὐγμὴν ποῦ οἱ Μπαλοσεβίκοι ἔθεσαν εἰς ἄλλα τῆς δρῶσεως τῶν τῆν ὁργανοῖται ὁ Ἑθνεοκίτον Στρατοῦ καὶ δι' αὐτῆν κατέβαλον τὰς θετικῶτας προσοπαθείας τῶν, θὰ ἦτο ἠλιθιότης ἐκ μέρους τῆς Δημοκρατικῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ κακῶς ἐννοουμένην

Ὁ στρατηγὸς Ζιράδ μετὰ τῶν Ἑλλήνων Σωματῶν εἰς τὰ τελευταία μεγάλα γυμνάσια. Ὁ Γάλλος ὁργανωτῆς ἀπερῶνθῃ ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς εἶναι ἐξῆμοι-κῶς τοῦς στρατοῦς τῶν μεγάλων Κρῖτων.

Ἦσαι αἱ ἐξ Ἑλλάδος πληροροφαί παριστῶνον τὴν χώραν ὡς μελοσῶνα, ἕπον καθε ἀνδρας καὶ γυναῖκα ἐργάζονται διὰ τὴν ἀναδιοργάνωσιν τοῦ τόπου. Μεταξὺ τοῦ λαοῦ ποῦ οὐκ ἔστιν ἀκόμη καεῖς πολιτικῆς οὐζητήσεως, πρὸ παντὸς δὲ οὐζητήσεως ἐπὶ τοῦ πολιτεύματος. Μόνον μερικὸν ἀδιδόθητοι καὶ ἀθεροπνεῖται, ποῦ δὲν ἔγνωσιν νὰ ζῆσουν ἐργασίμενοι καὶ ποῦ νοσῶντες τὰ θελήματα τοῦ κεντρικοῦ ταμείου, οὐτοροροῦνται καὶ κρῖναιζουν. Εἶναι ἀληθῶς ἀξιοθαύμαστος ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς καὶ ὁ παλαιὸς καὶ ὁ νεοαῶν, διὰ τὴν προμικότητα, τὴν γενναίότητα, τὴν φιλεργίαν καὶ τὴν δραστηριότητά του. Εἶναι κρῖναιζοτικῶς θαῦμα τὸ δι κατέθεσαν, ἐπὸ τὰς δυσμενεστάρας τῶν ἀνθηκῶν, κατόπιν δεκαετιῶς πολέμου, κατόπιν μῆς τρομερῆς καταστροφῆς, κατόπιν αἰρῆτιδου εισροῆς 2,000,000 νέων κατοίκων, νὰ ἀποκαταστήσῃ μίαν σχετικῶν κοινωνικὴν καὶ οικονομικὴν ἰσορροπίαν, πρῶτοφανῆ εἰς τὴν ἱστορίαν.

ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑ Ο ΛΑΦΟΛΕΤ ΩΣ ΜΕΓΑΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡ

Ο ΑΠΟΘΑΝΩΝ Γερουσιαστής Λαφολέτ δά καρδη, πιστεύομεν ήμεεις, από την ιστορίαν, όχι τόσο ως πολιτικός, άλλ' ως άνθρωπος, ως χαρακτήρ, ως προσωπικότης. Αι ιδέαι του, θρησκιαι και προοδευτικαί και ανθρωπιστικαί καθώς είναι, δέν αποτελούν την πρωτοτυπίαν του άνδρος. Από ιδέας και ιδεώδη είναι γεμάτη ή αιτιόφαραι της συγχρόνου ζωής. Οι σύγχρονοι εγκέφαλοι, χάρις εις την πληθύναν των ανωτέρων και κατωτέρων Σχολών, είναι γονιμίτατοι εις ιδέας, ιδέας πρωτύπου και ιδέας μασημένας από τους δόδντας των αιώνων. Ατυχητός ήμεις ή ζωή μας δέν θρθεί και από χαρακτήρος, οι δέ χαρακτήρες είναι εκείνοι που σπρώχνουν τον πολιτισμόν. Αληθώς, είναι περισσότερο πολιτισμένη μία κοινωνία που παρουσιάζει πέριε δυνατούς χαρακτήρας, παρά μία άλλη που παρουσιάζει είκοσι πέριε δυνατούς διανοουμένους, χωρίς ήμεις χαρακτήρα. Αλλά τί είναι επί τέλους ο χαρακτήρ, μία λέξις και αυτή που κινδυνεύει να χάση την σημασίαν της, με τό να επαναλαμβάνεται συχνά; Επανερχόμεθα εις τον Λαφολέτ, διότι να δώσωμεν μίαν εικόνα του χαρακτήρος, που ήτο αυτός. Ο Λαφολέτ δέν τας ελεγχεν άπλώς τας ιδέας του. Της Ξη και τας άνεπνευ, ήτο ο ίδιος, διόκληρος, οργανικός και ψυχικός, αι ιδέαι του. Ήσαν αι ιδέαι ενστικτωσύναι εις κάθε οργανικόν του κύτταρον, αι ιδέαι που ήδελαν να ζήσουν, να γίνων πραγματικότητες μέσωσ αυτού. Επεί διόκληρος ήρας ο άδάμαστος αυτός οργανισμός εκλέτετο εις τό εν τή Κυπριωλήφ γεωφείον του και συνέλεγε σιτιστικώς, γεωφόντι, πληρομοσίας, από τόμους διολύφου, από πίνκας, από μελίτας, από δει, γεωτό ήμποσει να γαντασθή κανείς και από δει ήμπεροσσε να δώση ή ιδία, προσωπική παρηγήριος. Και υπεβάλλετο εις δλο αυτό τό αληθινό σοματικό και διανοητικό μαρτύριο, μένον και μένον διό να ήμλήθη εις την Γερουσίαν επί ένός θέματος. Και αυτό έχει όσον ένας αντάλεφός του, μόλις επιστρέφας από τό γεφύρι του ή από καμμίαν κοινοτικήν συγκέντρωσιν, θα εομώνετο από την έδραν του και θα ώμείλει εκ του προχείρου και θα εομώνετο και θα συνεκίνηει την γκαλαρίαν με ποταμούς και χειμάροους λέξων, χωρίς σιγάνα πραγματικότητος. Ο Λαφολέτ ήτο ο άνθρωπος ο δημιουργός, που δημιουργώσε διό της προσωπικής θούας. Είναι νόμος φυσικός και ψυχολογικός και καλλιτεχνικός: Τό τελειότερο δημιουργήμα είναι εκείνο που πέριε και από την ζωήν του δημιουργού του. Και ο Λαφολέτ έδιδε πάντοτε, και τό έδινεν άφειδώς και σπατάλως, ένα κομμάτι της ζωής του, διό να πλάση από αυτό ως βάση, ένα έργο που ενόμιζεν διό θα ώφείλει τους συνασθρόπους του. Έργώριζεν διό αι μεγάλαί μάται τού λαού είναι δυναίτητοι και διό μένον βαθείς συγκινήσεις της ζωής θα έφθαναν εις την συνείδησιν των. Οι κομμουνιστάραι συνέλιθον τον λαόν εις τας ύποσχέσεις, και διαν ο λαός ήρχισε να αντίλαμβάνεται διό αι ύποσχέσεις δέν πραγματοποιούνται ίστε έγινε άδοσιος. Εις τό έξής μένον με τό παράδειγμα της πολιτικής διά ώδηγεύτο πίσω εις την πίστιν. Και ο Λαφολέτ ήτο ακριβώς από εκείνους τους τύπους των πολιτικών άνδρων που ενεφανίζοντο ενώπιον του λαού με πιστοποιητικά έργασίας και θούας. Ο Λαός του Γουόνκόνοι με τό έννοιάν του ήρθάνθη τον Λαφολέτ και εκεί όσον δέν ήμποροσσε να τον έννοση. Ήρθάνθη την ελικριθείαν του και την μεγαλοφυσίαν του. Και τον ήκολούθησε. Και έκαμε την Πολιτείαν Γουόνκόνοι πρότυπον λαϊ-

ΔΕΝ ΗΤΟ ΑΠΛΗ ΠΗΓΗ ΙΔΕΩΝ.—ΗΤΟ ΙΣΧΥΡΑ ΕΝΣΑΡΚΩΣΙΣ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ.—ΕΔΙΔΕ ΠΑΝΤΟΤΕ ΕΝΑ ΚΟΜΜΑΤΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΕΙΣ ΠΑΣΑΝ ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ.—Η ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΟΥΨΙΣΚΟΝΣΙΝ ΤΟΝ ΗΣΘΑΝΘΗ ΚΑΙ ΕΣΦΡΑΓΙΣΕ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΗΣ ΜΕ ΤΗΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ.—ΑΙ ΗΝΩΝ. ΠΟΛΙΤΕΙΑΙ ΘΑ ΑΙΣΘΑΝΘΟΥΝ ΤΟΝ ΛΑΦΟΛΛΕΤ ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

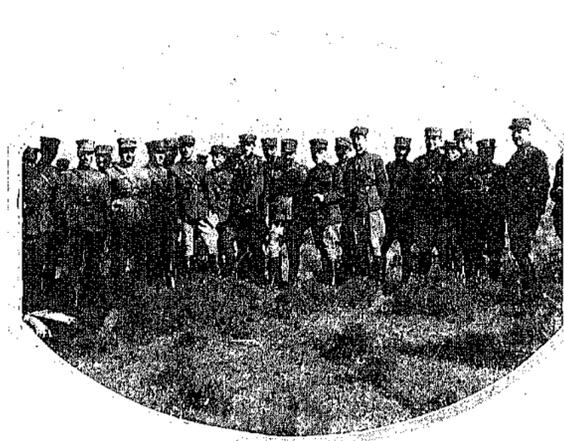

Ο άποθανών Γερουσιαστής Λαφολέτ, άρχηγός του Προοδευτικού Κόμματος της Αμερικής.

κής Κυβερνήσεως. Ήτο δύσκολον φυσικά να έννοση ή Λαφολέτ από διόκληρον τον λαόν των Ήνωμένων Πολιτειών, όπως ήγνώθη από τους Πολιτειακούς συμπολίτας του, με τους όποιους ήρχετο εις άμεσον επαφήν και οι όποιοι ήθάνοντο τους παλμούς του, την προσωπικότητά του. Εις τό Ουόσιγγτον τό έργο του Λαφολέτ ήτο δύσκολον. Είχε γ' αντιμετώπιση τας δυσκολίας των άποστάσεων και την έλλειψιν πολιτικής μηχανής που να μεταφέρει όχι τας ιδέας του—αι ιδέαι του μεταφρόνητο διό του Τύπου εις πάναν γωνίαν της χώρας—άλλά τους παλμούς του, την προσωπικότητά, την πνοήν του, την αδιάλλακτον έντιμότητά του. Ή πρωτεύουσα τον ήθάνετο και τον ήγνώσει—τον ήθάνοντο και τον έννοσσαν έχθροί και φίλοι—διότι ήγρονίζετο εις τό έδαφος της και διεξέδικε σπιδιμήν προς σπιδιμήν την νίκην. Έάν δέν κατώρθωσεν ο Λαφολέτ να δημιουργήση ισχυρόν κόμμα, εμφερσόμενον από τό πνεύμα και την ψυχήν του, τοτό προήλθεν εκ του γεγονότος διό διαν ενεφανίσθη εις την Συμπολιτειακήν κοινήτραν, τό έδαφος της βίης χώρας δέν ήτο άκόμη γόνιμον διό από παύση του φιλελευθερισμού. Ο Λαφολέτ ήτο τότε ένας απομονωμένος τραγικός προφήτης θούσιν εν έρήμω. Όταν δέ άγγίξετα τό πλήθη άρχισαν όχι να έννοσν, αλλά να ύποψιάζονται διό ή φωνή του προφήτου δέν ήτο κοινή και συνήθης, ο προφήτης εύρίσκετο ήδη εις τό τέμα του θίου του. Είχαν κουρασθή τα πνευμάτια των και είχαν άπονήσει ή καρδιά των. Όταν δέ πέριε ανέλαβε τό τομήρον έγχείρημα να αντιμετώπιση δύο κολλοσιύτα πολιτικά μεγαθήρια—τον Ρεπουβλικανισμόν και τον Δημοκρατισμόν—ο σοματικός Λαφολέτ ήτο έρσιςτον. Και μότον ο φυσικός Λαφολέτ έωφες διώως τό άσθενές σαρκίον του εις μίαν υπεράνθρωπον περιπέτειαν. Ο λαός δέν του έδωκε την άποσιμριζέιν του, όχι διό μίαν ήθικην τοιούτην, που θα ήτο πρόδρομος μελλοντικού θριάμβου. Αλλά ο λαός ήτο συγχρομένος τόσο πολύ με τό πολυώνθητον των διαφόρων πολιτικών, κοινωνικών και οικονομικών ζητημάτων, ώστε επροτίμησε την βυτηρητικήν και επιρριλικτικήν ψήφιον. Άρχισεν εν τούτοις να αισθάνεται ο Λαός—και θα τό ακούσαστε αυτό και από εκείνους άκόμη που τον κατεφύριον—διό ο γεροντοσής Λαφολέτ άνοιγε τον δρόμον του μέλλοντος, διό ήτο ο μοναδικός άνθρωπος που μπορούσσε να άποκαλύψη τας πληγάς. Και διό ο νέος άποφρασιτικός σιαθμός της ζωής των Ήνωμένων Πολιτειών θα εομειώνετο κάποτε από ένα δυνατόν χαρακτήρα, ως ο ίδιός του. Ήτο ο άνθρωπος του μέλλοντος που γενηθήσε τούλάχιστον 50 χρόνι ενωρίτερα από την εποχήν του.

Ο Λαφολέτ δέν ήτο οπτε τύπος Ουόσιγγτων, οπτε Αίγκολν, αιρριδίως κάπως θυλιμένος μέσω από ένα ιστορικόν περιβάλλον, διό μίαν γενικήν, όχι όμως πάντοτε και τόσο έντελγουσαν ανάγκην. Δέν ήτο εκ των φυσιογνωμιών εκείνων που ήρχοντο κάποτε να επιταχύνων την εξέλιξιν και άποθηήκοιες γ' άφίρουν τό περιβάλλον κάποτε έντελώς ανεξέλικτον και κάποτε όχι όσον θα έπεριμένετο εξέλιγμένον. Ο Λαφολέτ ήτο διαρκές και σταθερόν στοιχείον προοδευτικής εξέλιξεως, που ήρχισε την δράσιν του εις μίαν μεγάλην εποχήν—την μεγάλην Αμερικανικήν Βιομηχανικήν Επανάστασιν και την μεγάλην Αμερικανικήν Δημοφύριαν.

ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΓΥΜΝΑΣΙΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ ΜΑΣ

Εύστατες οι άξιωματικοί μας παρακολούθησαν τα μεγάλα γυμνάσια.

Οι Συμμετάραχοι μελετούν τον χάρτην του Έπτελείου.

Οι στρατηγοί Διαλέτης και Στανδάλης, μετά του κ. Τατάνη εις τας μεγάλας άσκήσεις της Β. Μεραρχίας.

(Δεξιά εικόνα).—Ο άντιστρατήγος Μανέτας μετά του κ. Τατάνη.

Ο ύποστράτηγος κ. Παπαθανασίου άκούει την άναφοράν του ύποστρατήγου κ. Κοινοστούλου.

Οι στρατηγοί εις τό παρατηρητήριον μετά του κ. Τατάνη και του πολεμικού άντικαταρτιού μας κ. Καφρ.

Ο στρατηγός Καθενότης έπέξηγει τά της ψευδομάχης εις τον ίδιον τον κ. Κοινοστούλου.

Ο σχηματισμός της αρχαίας πομπής προς το δαίμον.

Η ΠΙΩΝΙΑ ΕΛΛΑΔΣ

ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΟΡΑΜΑ ΡΥΘΜΟΥ, ΑΡΜΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΚΑΛΛΟΥΣ...

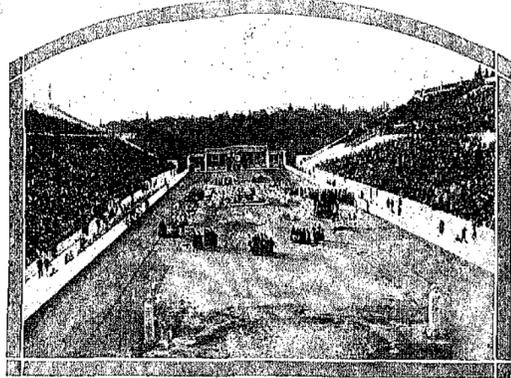
ΤΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ Στάδιο, — το μεγαλοπρεπές αυτό μαρμάρινο ἀμφιθέατρο, τὸ ὅποιον εἶδε στήν ἀρχαιότητα ἀγωνιζομένους σέ εὐγενικά ἀγωνίσματα τος ὄραιοις ἐκείνοις ἐφήβοις, τῶν ὁποίων τὰ ὁμοιοκτικά καὶ γενερόδη κορμιά ἀπιδανά- τισαν αἱ μετόπισι τοῦ Παρθενῶνος, σὲ

ΜΙΑ ΕΟΡΤΗ ΕΙΣ ΤΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΣΤΑΔΙΟΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΟΠΟΙΑΝ ΑΝΑΖΗ Ο ΑΡΧΑΙΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΑΡΕΛΑΛΥΝΕΙ Ο ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ. ΠΕΝΗΝΤΑ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΛΑΟΥ ΠΟΥ ΒΛΕΠΟΥΝ ΣΑΝ ΣΕ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙ ΤΗΝ ΩΜΟΡΦΙΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΑΣ ΤΟΥΣ

δε τὴν ἀρχαίαν καὶ νέα Ἑλλάδα νὰ ξε- πηλάνωται σὲ χάρι καὶ σὲ ὠμορφιά κα- τὰ τὴν διάρκειαν μιᾶς ἀληθινῆς εορ- τῆς, ὁρμηλομένης στήν ἐμπνευσι καὶ τὴν προσηλοσύνην τοῦ Ἀπείρου τῶν Ἑλληνίδων, — τὸ ἰδρύματός αὐτοῦ τοῦ ὁποίου ἡ ἐθνική καὶ κοινωνική ἐργα- σία εἶναι πλέον ὑπεράνω πατρίδος ἐπα- τῶν. Πενήντα χιλιάδες ἄνθρωποι ἐσπείθησαν ἀπὸ τὸν ἀνώτερον ἐκείνων ἐθνοποιοῦσάν τὴν πλημμυρίζει τὴν γῆν τὴν δέμα τῆς ὁμοιοκτίας. Πενήν- τα χιλιάδες Ἀθηναῖοι, λιθηρῶντες τὴν Ἐλλάδα, μιλοῦντες πάντα περι- φρονητικά γὰρ τὴν ἀρωροελλάδα, ἐργάζονται, ἴσως γὰρ πρώτη φορά σὴν ζωὴ τους, πόσον ὄρατα ἴσαν καὶ εἶναι ἡ πατρίδα τους — καὶ ἠνεμηροῦ- τικῶν γι' αὐτήν...

Ἦσαν ἕνα ἀπὸ τὰ ἀνοξεύματα ἐκεῖνα Ἀττικά ἀπογεύματα, τὰ οὐδεὶν θεοῖν, ποῦ ἡ ἀμύροτα ἔχει μίαν διαύγειαν ἀούγκριτη καὶ τὸ παλμοδι- κὸ ἐκεῖνο φῶς ποῦ δίνει σ' ἅμα τὰ πράγματα τῆς μοναδικῆς αὐτῆς γωνί- ας τῆς γῆς, — θωνά, κάμπους, δέντρα, — τὴν αἰωνιότητα καὶ τὸν ρυθμὸ ἀρχαίων ἀγαλμάτων. Ὁ κόσμος εἶχε ἀρχίσαι νὰ σαρῆ ἀπὸ ἐνοσίς καὶ τὸ Στάδιο ἴσαν μαθρὸ ἀπὸ ἀνθρώπων, διὰν, μετὰ τὴν ἄφιξι τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας, τῶν ἔξω διπλωματῶν καὶ λοιπῶν ἐπισήμων, ἡ μου- σική τῆς Φρονῆς τῶν Ἀθηνῶν ἀνέκρουσε τὸν Ἑθνικὸν ὕμνον — ἐναρ- κηλοῦν τῆς ὄρας ἐορτῆς.

Μία μεγάλη, ἐντυπωτική σιγή ἠκολούθησε τὴν ἀνάκρουσιν αὐτὴν καὶ μετ' ὀλίγον ἡ μουσική ἤρχισε παυνοῦσα τὸν ἐπιβλητικὸν ἕμνον τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐνφ' ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ Σταδίου ἄρχισε νὰ φωνεῖται καὶ νὰ προχωρῇ, σερνή, σοβαρά, μ' ἕνα ἀργὸν ρυθμὸν μίαν ἀρχαίαν πομπή, κα- τ' ἐπισημομένη πρὸς ἕνα θαμνὸν στήμενον εἰς τὸ κέντρο τοῦ ἀπεράντου σίθου. Ὑπῆρχε κατὰ τὸ ἱερατικὸ καὶ ἀνυχνῶν τὸ παρθενικόντα εἰς τὸ ἀρ- μονικὸ καὶ οἰσηλὸ ἔστιλγμα τῆς ἀρχαίας αὐτῆς θεωρίας. Ἐνόμιες διὲ ἐφίκαεσσι πρὸ μιᾶς θαυμασίας ἀτυμπατῆς καὶ διὲ ἦσαν οἱ ἴδιος ἐ- κείνης Ἀθηναῖες κόρες, οἱ οἰκισμένες ἀπὸ τὸν Φειδίαν, ποῦ εἶχαν κατέθει τὴν Ἀκρόπολιν μέσῃ σὶν αἴετο, φρονεῖν δέλι τῆς Ἀττικῆς, γὰρ νὰ παρελάσων μέσῃ ἀπὸ τὸ Στάδιο, συνεχίζοντας τὴν πομπή τους... Ἦσαν ὄρατες καὶ εὐγενεῖς Ἀθηναῖες νέες — αἱ δεσποινίδες Ἐλένη Βασιλάκη, Μπίση, Σακκεράφου, Φρονίμου, Χατζημιχάλη, Χακιδίου, Σιδερῆ, Βαλαβάνη, Κοκκίνη, Καλογεροπούλου, Πλατσάκα, Γιαννίδου, Καγκάδη, Ζώνη, Δαδαρῆμα, Δαμιάνου, Παπαδοπούλου Πένη, Σηρο-

Γενική ἄποψις τῆς εορτῆς.

Ὁμιλος μὲ τὰς γραμμάς ἐνδυμασίας τῶν μεσογείων τῆς Ἀττικῆς.

Ὁ ὄμιλος τῶν δεσποινίδων μὲ τὰς βαρυτάτους Μακεδονικὰς ἐνδυμασίας καὶ τὰ ἀρχαίως κινεῖται αὐτῶν.

πούλου, Δανταίου, Ρεῖ, Σποῦλου, Παπαδήμα, Καγαμπέλη, Σδορόπου, Καίτη, Βασιλειάδου, Καγγελιοπούλου, Χρήστου, Δασκαλάκη, Καζομί- νη, Καρυστάκη, Κ. Μαλιέζη, Βασιτοῦ, Σφόρου, Παπαδημητρίου, Πα- τελάκη, Σωτηριάδου, Λαοῦ, Μακρῆ, Κουδουτση, Δρίνη, Πάνου, Πρα- ποπούλου, Λυδάκη, Γιαμπάνη, Φρονίμου καὶ ἄλλες, — οἱ ὅποιοι, ντυμένες μὲ τῆς πιχνοῦτες καὶ ἀρμονικῆς ἐορτῆς τῆς ἀρχαίας καὶ μὲ κομμά- σεις ὅπως ἐκείνης ποῦ βλέπομε σὶν ἀνάγκη τοῦ Κεραμεικοῦ, ἡ τῆς κομψῆς Τανάργης, ἔδιναν εἰς μίαν ὑπέροχην καὶ μετρημένη σύνθεσιν ἑλ- λας τῆς θερησκευτικῆς ἐορτῆς τῆς ἀρχαίας καὶ, κυρίως, ἐλο τὸ ἀρχαῖο κάλλος. Ἀδσθησαὶ Ἐστιάδες, ἀρμονικὰ Κανηφόροι καὶ Χορηφοί, φέ- ρουσαι εἰς ἀγαλματικὰς στίσεις κἀντίστρα ἀνθρώπων, μύρα καὶ ὄρατας μὲ ρέκταρ, καὶ εὐθρμικὰ Ἀθλητρίδες καὶ Χορευτρίαι, ἔβαι ἐκπάλως λευ- καὶ μέσῃ εἰς τὸ Ἀττικὸ φῶς, ἀρῶν παρήλασαν ἀργὰ μέσῃ ἀπὸ τὸν σί- θον, ἦλθαν καὶ ἐσπείθησαν ἐνώπιον τοῦ δαιμόν, ἀποθέσασαι ἐπ' αὐτοῦ μὲ ἀναθηματικὰς κινήσεις τὰ ἄνθη των, τὰ ἀράματα των, τὸς καρ- ποῦς των καὶ ἀφίκασαι νὰ πετά- ζων μέσῃ εἰς τὸ φῶς τὰ λευκὰ περιπέτρητα ποῦ κρατοῦσαν εἰς τοὺς κώλους των. Κατόπιν δὲ, εἰς τι- μὴν τῶν Θεῶν, ἐχόρευον...

Ἐχόρευον τὸν χορὸν τῶν Ὀρ- χησιτρίδων, τὸν χορὸν τῶν Πελο- πονήσων, τὸν χορὸν τῶν Καρναί- δων, τὸν Ἑρωτικὸν, καὶ ἄλλους. Πῶς νὰ περιγράψω κανεὶς τὰ ὄ- ρατα, ἀλλὰ καὶ σερνὰ ἐκεῖνα κορμιά τῶν Ἀθηναίων παρθένων ποῦ δι- εσφρόντο κἀτω ἀπὸ τοὺς ἑλα- φροὺς χιτῶνας, ἕως τῆς Νίκης τοῦ Παιονίου, εἰς κινήσεις γεμά- τες ἀρμονία, τοὺς ἀναγλυφικοὺς κνηματισμοὺς τῶν μεγάλων λευκῶν πέπλων, τὸ φρονεῖν δάμθος τῶν γυμνῶν θραχίωνων ποῦ τοὺς ἐλ- λουν, τὴν ἰερατικότητα τοῦ ρυθμοῦ τῶν Καρναίδων, τὴν ἀσπιλότητα καὶ τὴν ἀμορφία τῶν εἰκόνων ποῦ ἐσχημάτιζαν — ἐνφ' ἐχόρευαν!... Ἀρχαῖες ὄρατες καὶ ἀρχαῖα ἀνά- γλυφα εἶχαν μελετηθῆ γιὰ νὰ δώ- σουν τὸ σύνολο αὐτῆς χάριτος, τῆς ἀρμονίας καὶ τῆς ἀμορφίας, καὶ τὸ ἔδωσαν ἀληθινὰ σὲ τέλειο βαθμὸ, ποῦ οἱ χιλιάδες τοῦ κόσμου, οἱ ὅποιοι, ἐφ' ἔσον διακροῦσαν οἱ χοροί, ἔμεναν ἀκίνητες ἐπὶ τὴ μα- γεία τῶν κινήσεων τῶν ὄρατων λευκῶν παρθένων καὶ ὡς νὰ ἐξῶ- σαν παραιοθητικά τὴν ἀρχαίτητα, ἐκλόμισαν εἰς τὸ τέλος τὸ ἀπέραντο Στάδιο ἀπὸ τὰ ἐθνοποιοῦσά τους χειροκροτήματα καὶ τῆς φρονι-

ὄρατες τῶν ἐπεφρονῆτες... Τὸ δεύτερον θέαμα ποῦ ἐπικολοῦσθες ἴσαν ἀνα- παροστατικὸ τῆς σύγχρονης ἀγροικῆς Ἑλληνικῆς ζωῆς. Ἐλεγες διὲ ἅ- λη ἡ Ἑλλάδα μας, ἀπὸ τὰ θωνά τῆς Μάνης ἴσαμε τοὺς Μακεδονικοὺς κάμπους κ' ἄπ' ἔλα τὰ φρονεῖν τῆς, εἶχε στείλει σὶν Στάδιο, τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη, τῆς λιγηρότερας νέας τῆς, ντυμένες τὰ πολιτικότερα γρα- φικὰ ἐπιτόπια ἐνδυμασία τους, γὰρ νὰ ἰδῆ ὁ κόσμος πόσον ὄρατα εἶναι καὶ πόσον γλυκεῖα!... Ὅλη ἡ Ἑλληνικὴ ἐπαρχία μὲ τὰ βαρυτά τῆς ἐνό- μια τὰ κεντημένα μὲ χρυσάφι, ἀσμη καὶ μετὰ, μὲ τὸ λούσο τῶν ἔρω- ριῶν τῆς, μὲ τὰ ἀρμονικὰ καὶ χτυπητὰ τῆς χρομάτια — πέρασε ἀπὸ τὰ κα- ταδελγμένα γὰρ τὴν τόσον ἀμορφία τῆς μάτια μας. Ὁ, τὸ ὄρατο θρα- μαὶ Σαναγθρῆς κανεὶς σὲ παλαιότερα χρόνια, διὰν ἡ ἐπαρχία δὲν εἶχε ἀκόμα σφραγίσκειν, διὰν δὲν εἶχε δηλαδὴ πάρει τὴ μονότονον ὁμοιομορ- φία (τὴν τόσο ἀκαλαίσθητην συχνά), τῆς σύγχρονης ἀμφοέως, ἀλλὰ δια- τηροῦσε τὸν δικὸν τῆς χαρακτῆρα μὰζ μὲ τὰ δικὰ τῆς τὸ ἔθιμον κ' ἔβλε- πε κανεὶς στής μεγάλες μοραιοστι- κῆς ἡμέρας τῆς νέας τῆς καὶ βγά- ζουν ἀπὸ τὰ βάθη τῶν ορεινωτικῶν τὰ κατὰλεκα ἀπὸ τὸ λουλάκι ἐ- σῶστρονὰ τους καὶ τὰ θαυμάσια γραμμὰ κομποτόμια τους, τὰ κεν- τημένα μὲ ἐπομονὴ καὶ μ' ἀράνη, γὰρ νὰ πᾶνε σὶν τοὺς δημόσιους ἐπα- ἰθροῦς χοροὺς νὰ χορεύων μὲ τὰ παλημάκια τοὺς σερτοῦς, τοὺς Καλαμωτιστοὺς, τῆς Τράτες, τοὺς Τασαοῦσους καὶ τοὺς ἄλλους ἐθ- νικοὺς χοροὺς, ποῦ θέμιζαν σὲ ρυθμὸ καὶ ἀρμονικὸ ἔστιλγμα τοὺς ἀρχαίους...

Μακεδονίτισσες, μὲ τὰ βαρεὰ βελούδινα ροῦχά τους, τὰ πολυκέ- νητα, καὶ τῆς παρῆθενες κομμά- σεις τους, ποῦ θμιζέων τοὺς ἐρωί- πους κλασικὸν τοῦ Μεγάλου Νεαπο- λέωντος, Μεγαρτίτισσες μὲ τὰ λευ- κὰ ροῦχά τους τὰ κεντημένα μὲ χί- λια χτυπητόχρωμα κεντήματα, Μα- νιάτισσες μὲ κῆτι τὸ ἀρσενικὸ στήν ἀμορφία τους, Τραπεζιτίτισσες, Κρη- τικῆς μὲ κορμιοστικῆς λαμπαδοῦτες καὶ κατὰ τὸ ἀσπιδὸ στήν περιεσθλή τους, Ἠπειρώτισσες μὲ τὰ κορτο- γάνθια τους καὶ Νησιώτισσες γε- μάτες χάρι, πέρασαν καθ' ἑμῶν χωριστοὺς, ἐπιδεικνύοντας ἕναν ἔ- φρασμο πλοῦτο καὶ μίαν γραμμωτά- τη ποικιλία ἀμφοέων — κ' ἐ- μορφίς. Ὁ κόσμος, ποῦ παρασπ- λουθόσσε ἅλος μάτια, τὴ μοναδικὴ αὐτὴ παρῆλασι, εἶδειξε τὸν ζωηρό- τερο θαυμασμὸν του γιὰ τῆς Μακε- δόνισσας, τῆς Κρητικῆς, τῆς Κερ- κωραῖας καὶ τῆς Κουλουσιώτι-

Χορηφοὶ καὶ αὐλητρίδες περὶ τὸν δαιμόν.

σε. Θά ήταν όμως άδικα να νομισθῆ δι' ὅ-
λες ἀνεξαρτέτως δὲν τὸν ἐπέλεξαν καὶ δι' ὅ-
λο αὐτὸ τὸ χρονιαστὸ δῆμος τῶν ἐνόμο-
αίων, τῶν ἐπιμεληθειῶν ἀπὸ τὴν κυρίαν
Μομφρανίαν καὶ τὰς ἄλλας ποῦ ἀποτειλοῦν τὸ
καλλιτεχνικὸ Ἔργον τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλ-
ληνίδων—τὰς κυρίας δηλαδὴ Χατζημιχάλη,
Ταφροῦλη, Γεωργαντῆ, Ρεδιάδου, Παπαδη-
μάνη, καὶ τὰς δεσποινίδας Ἀποστολάκη, Κα-
λογεροπούλου, Πέππα, Λαμπραδίου, Κοκκι-
νη κτλ.—δὲν ἐπέλεξε μωρικὸν σιὰ μάτια τοῦ
κόσμου....

Τὴν παρέλκει τῶν γραμμῶν αὐτῶν ἀνα-
πρωτίσεων τῶν ἐπαρχιῶν μας ἠκολούθη-
σαν οἱ ὄμοιοι ἐπαρχιώτικοι ἐπίσης χοροί—
ὁ Σπορτός, ὁ Κλέφτικος, ὁ Μακεδονικός, ὁ
Θεσσαλικός καὶ ὁ Κορινθίος,— γάρματα δὲ
δημοφιλῆ καὶ λεβεντιάς, ποῦ ἔκαναν κινεῖνα
νὰ θυμῶναι τοὺς περιγίμμους ἐκείνους οἰ-
χοῦς τοῦ Βύρσανος ἀπὸ τῶν Ἀγαθῶν Ἀρχαίων
καὶ νὰ χαίρουν μέσα σὴν φυχὴ τῶν γιαι-
οἰ παθόντες υἱὲς ἀδὲ δὲ θύζωναν περὶ μιὰ
ἡμέρα οκτιδόντες.... Ὅλες αὐτὲς τῆς Ἱεραδῆς
καὶ λεβεντίσας παθόντες τῶν χορῶν ἀξί-
ζει νὰ τῆς ἀπονημονεύσῃ κανεὶς: Ἦσαν οἱ δε-
σποινίδες: Φιλιππίδη, Ἀναστασιάδη, Καλ-
λέργη, Καστριεσιάδη, Γεωργαντῆ, Χ' Πέ-
τρον, Λεκάτου, Λούρον, Μπόσιη, Καλογερο-
πούλου, Σθορόνη Καπακίη, Γαύληαν, Σθο-
ρόνον, Σκλαβοῦνον, Ραρμπούλου, Σιδέρη,
Μολῆ, Σαλιδέρον, Γεωργιάδου, Ναυπλιώ-
του, Μανωλάτου, Χ' Ἐδοιγατίου, Σκέπερη,
Φαίργρα, Κ. Χαλκίδου, Κωνσταντοπούλου,
Λαμπρινίδου, Βασικειάδου, Δημηλάτη, Μα-
ργαρίτη, Εὐγενίδου, Τριανταφυλλίδου, Δού-
ρα, Φραγκοπούλου, Σταθάκη, Φροσίμου, Ντα-
γιάννη καὶ ἄλλες, τῶν ὁποίων δὲν μπόρεσα
νὰ κρατήσω τὰ ὀνόματα καὶ οἱ ἄποτες, ὅλες
μαζὺ σὺ τέλος ἐχόρευαν μὲ ἓνα μοναδικὸν
κῆρι τὴν περιγίμμην αἰράτω, τὸ χορὸν δηλαδὴ
ποῦ τόσο πολὺ ἀνακαλεῖ ἀρχαϊκότητα....

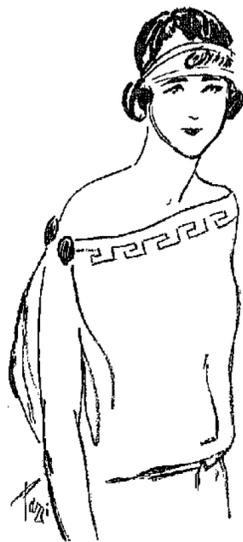
Ἦ ἐσθὴ εἶχε τελειώσει. Πάνω ἀπὸ τὸ
Στάδιον κατέβαινε τώρα τὸ δέλι τοῦ εἶχε
οκορπίασι τὰ αἰῶνια τα του σὸν Ὑμητό, ἐστὶ
ὁ Ἱερός Βόρχος ἐξεκδέχτο γαλήνιος μέσα

Ἄλλο τὸς ἐσθῆς τοῦ κάλλους εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν στάδιον.
Ἡ Διὲς Κλειὸ Λαμπρινίδου μὲ στολὴν Μάνης.

Ἡ διὲς Κούρα Νταγιάννη, μὲ στολὴν
Κοῆτης.

Ἡ Διὲς Καρυδάκη μὲ κλασσικὴν
στολὴν.

Ἡ Διὲς Καλλέργη μὲ στολὴν Μακε-
δονίας.

σὸν γλαυκὸν ὄριζοντα. Οἱ δύο αὐτὲς αἰωνό-
τιτες, ἐκπροσωποῦσι τὸ πρῶτον τῆς Ἑλλη-
νικῆς φύσεως καὶ ὁ δεύτερος τοῦ Ἑλληνικοῦ
πνεύματος, ποῦ εἶχαν πλασιώσει τὴ μοναδι-
κὴ ἀδελφότη, ἦταν τώρα κοπιήτερα στῆς ψυ-
χῆς βλασθῶν εἶχαν ἰδέη, σὲ μιὰ γλωσσικὴ
σύνθεσι, τὴ συνέχεια τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς
—σὲ ἁρμονία καὶ σὲ κάλλος...

ΚΩΣΤΑΣ ΟΥΡΑΝΗΣ

ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΑΜΑΡΟΥ

Η ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ

"Αν ἔλεγα τὸν πόνο μου σὺ ποτάμι, τὸ πο-
τάμι θὰ σταματοῦσε. Ἄν τὸν ἔλεγα σὴ φοι-
τικῆ, ἡ φοιτικῆ θὰ ἔγερνε ἀπάνω μου. Μὰ
σὺ ποῦ ἔξερεις πὸς πόνῳ, περὶ γὰρ γελιστῆ
κι' οὔτε νὰ μὲ κοιτάξῃς καταδέχεσαι!"

Θὰ εἶπῳ τὸν πόνο μου σὺ ποτάμι: ἂν τὸ
ποτάμι δὲν σταματοῦσε, θὰ ἄρσενε τοῦλάχιστο
τὸ ἀναμμένο πρῶτοπό μου. Θὰ εἶπῳ τὸν
πόνον μου σὴ φοιτικῆ: ἂν ἡ φοιτικῆ δὲν γέ-
ρη ἀπάνω μου, θὰ εἶξη τοῦλάχιστο ἄγρον Ἰ-
σκιον σὸν ἔστω μου.

Μὰ γὰρ ἀκόμα, ἂν καὶ γρησέμομαι, ποῦ
εἶπα πὸς πόνῳ γὰρ σένη, καὶ δὲν καταδέχ-
σαι νὰ μοῦ δώσῃς οὔτε τὴ δροσὴ τῶν ματι-
ῶν σου, οὔτε τὴ σκιά τοῦ ἰσκιου σου....

ΚΑΚΙΩΜΑΤΑ

Ξαπλώθηκα σὺ ἴδιο κοσβάνι, ἀλλὰ γύρι-
σαν ὁ ἔνας σὸν ἄλλο τῆς πλάτης. Τὰ γέλι-
τους εἶναι κλεισιὰ καὶ κρόνον μ' ἐπιμονὴ
σὺ βάθος τῆς καρδιάς τους τὴν ἀγάπην τους.
Καὶ ἔμως, ἰδέτε πὸς κοιτάζονται μὲ τῆς
γυνίτες τῶν ματιῶν, ἰδέτε πὸς οἱ ματιές
τους σπυρτίζονται, πὸς ποῖσθων νὰ διαλύ-
ται ὁ θυμὸς τους καὶ πὸς ἔστω ἀρκαλιό-
ζονται!

Η ΑΝΑΓΚΗ ΤΩΝ ΔΑΚΡΥΩΝ

Καλιπτοντας τὸ πρῶτοπό τῆς μὲ φίλι-
μην ἐλπίζεις πὸς θὰ κατορθώσῃς νὰ μιλά-
ξῃς τὸ πείσμα αὐτῆς τῆς νέας ποῦ τὴν ἀγα-
πῆς, μὰ ποῦ χοιρὶς νὰ θέλῃς τῆς φάνηκες κα-
κός. Πίστατέ με, τὸ μόνο μέσο ποῦ σοῦ μέ-
νει, ὅσο καὶ ἂν πορῆ τὴν καρδιά σου, εἶναι νὰ
ἀγρήσῃς τὴν ἀγαπημένη σου νὰ χόση ἐλευθε-
ρα τὰ δάκρυά της.
ΑΠΟ ΤὸΝ «ΚΡΥΦΟΝ ΕΡΩΤΑ»

Τὰ ἰδανικά τοῦ μικροκόσμου τό-
ρα τὸ καλοκαίρι.

ΕΠΙΜΕΛΕΤΑΙ
ΚΩΣΤΑΣ ΟΥΡΑΝΗΣ

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΠΤΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

ΟΤΑΝ διασχίζετε τὸν Σηκουάνα μὲ τὸ θαλασπῆ, μεταξὺ τοῦ πόντος Ἀλεξανδρείας καὶ τοῦ πόντος Ἰσταντινῆς, τῶν δύο κεντρικωτέρων γεφυρῶν τῆς βασιλείας τῶν πόλεων, ἢ περὶ τοῦ μὲ τὸν ἄλμα, ποὺ τὴν ἔκθεσιν κατέβηκε εἰς τὴν ὄχθην

οὐδὲν ἐπάνω εἰς τὸ νερὸ, ἕνα κίτρινο χρωματισμὸν διώροφον οἶκτον, τύπου νεοελληνικοῦ, μὲ πρόσωπα παραθυροφυλλὰ καὶ μὲ τὴν Ἑλληνικὴν οὐρανὴν ὑπομένοντες σὺς φωνάζει: «ἐλάτε ῥ' ἀναπνεύσετε τὸν ἑλληνικὸν ἀέρα καὶ τὰ ἰδιώτη ἐλληνικὰ χρώματα». Ὁ χῶρος ποὺ καταλαμβάνει εἶναι ὀλίγος τῶν 100 τετραγωνικῶν μέτρων καὶ θέσται τὸ Ἑλληνικὸν περιπτερον εἰς τὰ μικρότερα μεταξὺ ἐκείνων ποὺ ἀνήγειραν τὰ 21 κράτη ποὺ ἀντιπροσωπεύονται εἰς τὴν ἔκθεσιν.

ΠΩΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΥΕΤΑΙ Ἡ Ἑλλάς.—ΣΧΕΔΙΑ ΚΑΙ ἜΡΓΑ ΤΩΝ ἘΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ ΕΓΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ.—Ἡ ΣΗΜΑΙΑ ΜΑΣ ΠΑΡΑ ΤΑΣ ΟΧΘΑΣ ΤΟΥ ΣΗΚΟΥΑΝΑ

Ἡ Ἑλληνὶς καλλιτέχνης Κυρία Σπυριδίου—Καλά.

μενεῖν, ἢ Ἑλλάς ὅ' ἀπουτάζετε τελείως ἀπὸ τῆς ἔκθεσιν!

Ἡ δὲ αὐτὴ διὰ τὴν σύνταξιν τῶν σχεδίων καὶ αἱ οὐρανοειδῆ κινήσεις περὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἐκθεμάτων, ἐδημιούργησαν πολλὰ κακά, μεταξὺ τῶν ὧσιν τὸ σπουδαιότερον ὑπῆρξεν ἡ παραίτησις διαρρηκτικῶν μέλους τῆς Ἐπιτροπῆς, τοῦ μεγάλου γλύπτου καὶ Ὀλυμπιονίκου εἰς τὸν διαγωνισμὸν τῶν Τεχνῶν ἐν Παρισίοις, κ. Κ. Δημητριάδου. Ἡ οὐροβλή τοῦ κ. Δημητριάδου ἦτο ἐν τοῖσι πολέμοις, ἀποῦ μάλιστα οἱ γνωστοίτεροι καλλιτέχναι δὲν εἰδοποιήθησαν καὶ δὲν ἀντιπροσωπεύονται εἰς τὸ Ἑλληνικὸν περιπτερον τῆς ἐκθέσεως οὔτε τὸ δέκατον τῶν διακεκριμένων Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν.

Ἦμπορεῖ κανεὶς νὰ εἴπῃ, ὅτι ὁ τύπος τοῦ σπιτιοῦ ποὺ παρουσιάζει ἡ Ἑλλάς, ἔχει μόνον ἐξωτερικὸν χαρακτῆρα, διότι τὸ εὐρωπαϊκὸν εἶναι ἀπλῶς ἔκθεσις. Ὁ καλὸς ἀρχιτέκτων κ. Κ. Σκουριανός, τῆς ἐν Παρισίοις Σχολῆς τῶν Ὁραίων Τεχνῶν, ἐκ τῶν παρισίων Ἑλλήνων, κατέβαλε πᾶσαν φιλότιμον προσπάθειαν νὰ μᾶς ἐτοιμάσῃ, ὅτι τὰ ἑλικά μῦθα ποὺ διέθετε τοῦ ἐπιπέδου. Ἀπέξω τὸ περιπτερον, κινητικῶν, ὅπως εἶναι, τριγωνισμὸν ἀπὸ πρᾶσιμους, ὀφθαλμοῦ, βασιλικῶς, ἀνθ' ἡμῶν εἰς τὰ περὶ οὐλὰ,

Ὁ ἐν Παρισίοις διακεκριμένος ζωγράφος κ. Τάσος Λουκιδῆς, ὅστις διεκρίθηκε τὸ εὐρωπαϊκὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ περιπτερου.

ἀπὸ κόκκινα γερᾶνια, μὲ τὸ ἀνάγλυφον μίαν κοκκοσφύρας, μὲ ἀνοικτὰ πτερά, ὑπερθεμελίσει εἰς τοὺς ξένους, ὅτι ἡ σοφία δὲν ἀνήκει μόνον εἰς τοὺς προγόνους, ἀλλ' εἶναι μία ἀπὸ τὰς ἀρετὰς ποὺ ἔχουν καὶ οἱ ἐμῶν ἡμεῖς Ἕλληνες. Τὴν πρὸς τὸν Σηκουάνα ἐξωτερικὴν πλευρὰν τοῦ περιπτερου οὐλοῦσιν ἑρμῆς γαλέραι, σχεδιασθεῖσαι ἀπὸ τῶν γνωστῶν ἐν Παρισίοις ζωγράφων κ. Α. Κορβιῆρων καὶ ἐπιτελεσθεῖσαι ἐπάνω οὐ πλάκες ὕλης νέου οὐσιμῆτος, μὲ χροῖματα ἀπὸ τὴν περιφίρμον καλλιτέχνηδα τοῦ ἄριστου Καν Καλὸ-Σαυίλλας. Ἄς ἐπιτραπῇ ἐδῶ νὰ σημειωθῶν ἄλλοι λέξεις διὰ τὴν τελευταίαν ἀνικαλῶμεν ποὺ ἔκαμεν ἡ Ἑλλήσις αἰοῦδος καὶ ἡ ὑποῖα συνίσταται εἰς τὴν ὁλοποίησην (vitification) τῆς ἐπιφωτιστικῆς ἐνὸς μύθου, σχηματιζόμενου ἀπὸ τοῖς κίτρινον καὶ ἄμμορον. Μὲ τὸ μύθον αὐτὸ σχηματίζονται πλάκες μικρῶν ἢ μεγάλων διαστάσεων, χρωματιστῆς, μὲ θανατοῖα σχέδια, ποικιλμένα μὲ ἀληθινῶν χρωστῶν ἢ ἀργύρου καὶ χρυσοποιούμενα πρὸς διακόσμωσιν οἰκοδομημάτων ἐσωτερικῶς ἢ ἐξωτερικῶς. Αἱ πλάκες αὐταὶ τῆς κυρίας Καλὸ εἶχαν τοιαύτην ἐπιτυχίαν εἰς τὸ Παρίσι, ὥστε ἔγινον ἀνάγκαστοι καὶ οὐλοῦσιν ἡδὴ εἰς τὴν ἔκθεσιν τῶν Διακοσμικῶν Τεχνῶν ἐκτὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ, καὶ τὰ παθιγῶν διὰ τὴν τῶν κατασκευῶν τοῦ Printemps τὸ καλλιτεχνικώτατον τῆς πόλεως τῶν Παρισίων, τῆς ἐρημερίας «Ἐργαστηρίων κλπ. Εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἐπίσης μέρος τοῦ περιπτερου καὶ πρὸς τὴν μεσημβρινὴν πλευρὰν ἐστήθη μία γλυπτικὴ σύνθεσις τοῦ κ. Ἐμμ. Καβάκου, γνωστοῦ καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας τῆς Ἀμερικής, διότι ἐκεῖ ἔζησε καὶ ἔκαμε τὰς σπουδὰς

Ὁ ἐν Παρισίοις λαμπρὸς γλύπτης κ. Ἐμμ. Καβάκος, τοῦ ὅποιου μία γλυπτικὴ σύνθεσις ἐθετεύθη πρὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ περιπτερου εἰς τὴν ἔκθεσιν τῶν Παρισίων.

τοῦ δ κ. Καβάκου ἐπιτελεσθῆναι καὶ ἐγκατεστηθῆναι ἀπολοῦσθαι εἰς τὸ Παρίσι. Τὰ ἔργα του γίνονται δεκτὰ καὶ ἔως εἰς τὸ μέγιστον Σαλόν, ὅπου καὶ ἐφέτος ἐξέθεσε τὴν προτομὴν τοῦ Γάλλου κομμικοῦ Μπουκό.

Εἰσερχόμεθα εἰς τὸ περιπτερον. Κιθῶνια, μπασόλα καὶ βαλίτσες ἐκ Ἑλλάδος γεμίζουσιν τὸ εὐρωπαϊκόν. Αἱ καλλιτεχνικαὶ ἐργασίαι ἐξακολουθοῦν. Βλέπομεν πρὸς τὰ ἐπάνω τὴν ὀροφὴν ἢ τὸ ταβάνι, ὅπως θέλετε: ἡ διακόσμωσις τοῦ ἐπιπέδου, ἀνατεθειὰ εἰς τὸν οὐρανοῦ ἀντικατοῦ ζωγράφου κ. Τάσος Λουκιδῆν, τοῦ Πολυτεχνεῖου Ἀθηνῶν, ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐγκατεστημένον εἰς τὸ Παρίσι, ὅπου εἰδικεύθη εἰς διακοσμῆσεις ἐκκλησιῶν. Ἡ ἐργασία τοῦ κ. Λουκιδῆ ποτὶ ἐπιτυχίαν.

Τὰ ὕδατα τῶν παραθύρων, καὶ αὐτὰ μὲ διακόσμωσιν τῆς νέας Τέχνης, εἶναι ἔργα τοῦ κ. Ἀργυριάδου, διπλωματοῦχου τῆς Σχολῆς τῶν Σελῶν καὶ τοῦ καλλιτεχνικοῦ βιομηχανοῦ κ. Τοῖρασιῆ, τῶν Παρισίων.

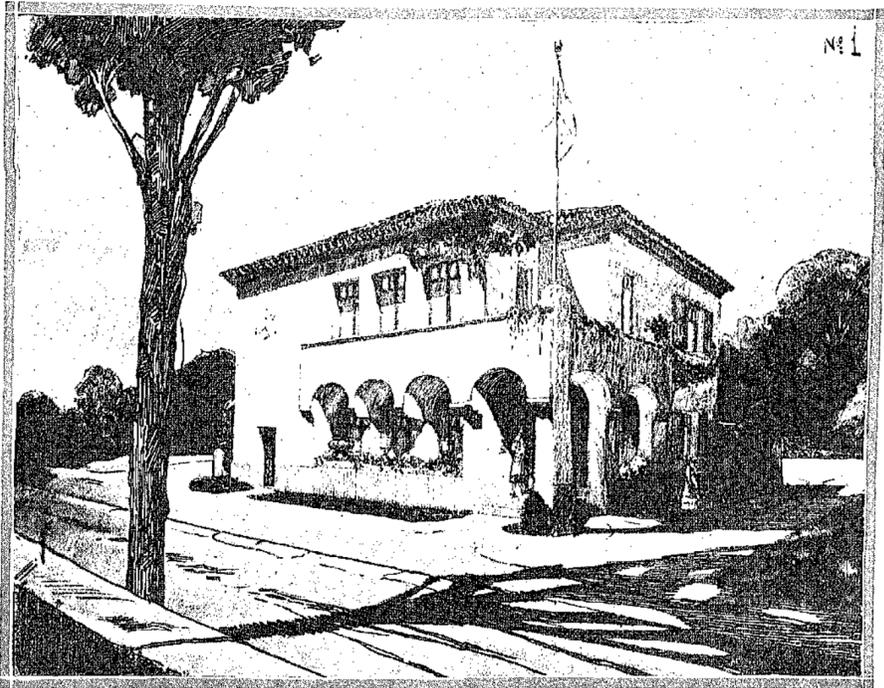
Ἀλλὰ ποῦ εἶναι τὰ ἑλληνικά; Ὁ ἐπισκέπτης ζητεῖ διακόσμωσιν ἑλληνικὴν, εἰκόνας ἑλληνικὰς, θεήματα τῆς ἑλληνικῆς δημοτικῆς ἀπὸ τὰς ἡρώων, ἀπὸ τῆν Μακεδονίαν, ἀπὸ τῆν Θράκην, ἀπὸ τῆν Ἠπειρὸν. Τίποτε!

Εἶναι κρίμα νὰ γίνῃ ὅτι ἔγινε ἐκ τῶν ἐνόντων. Ἐθελῶ ἐν τοῖσις εὐκαιρίαις διὰ τὴν Ἑλλάδα νὰ κἀμῃ ἐπιδείξιν ἀληθινῶς τοιαύτης διακοσμῆσις τέχνης ἀμύθητους καὶ ἐξῆς ἐπιδοσῶσας καὶ πλουσιωτάτης εἰς μοῖθα.

Ὁλόκληρον τὸ ἱστέριον τοῦ Ἑλληνικοῦ περιπτερου καταλαμβάνουν τὰ θανατοῖα ἐκθέματα τῆς Κας Λουκιδῆς Ἀνατολίου Ζωγραφεῖ, ἢ ὅποια δι' ἐξέδωκ τῆς ἰδίας οὐλοῦσιν εἰς τὴν Ἀιτικὴν καὶ Βοιωτικὴν, πρὸς ἐκμάθησιν τῆς λεπτοτάτης τέχνης τοῦ ζωρικοῦ κινήματος εἰς τὰς κορασιῶδας τῶν χωρίων.

Εἶχα τὴν τύχην νὰ συναντήσω εἰς τὸ περιπτερον τὸν εὐγενέστατον πρῶτον γραμματεῖα τῆς Ἑλληνικῆς Προσέλας κ. Δέσποια Μελάν, ὃ ὁποῖος μὲ ὄμιλησεν μ' ἐξαιρετικὴν ἐνθουσιασμὸν διὰ τὰ ἑλληνικὰ χωρικά κινήματα.

Ἀλλὰ περὶ τούτων, καθὼς καὶ περὶ τῶν λοι-

Τὸ Ἑλληνικὸν περιπτερον εἰς τὴν διεθνὴ ἐκθεσιν τῶν διακοσμικῶν τεχνῶν εἰς τὸ Παρίσι.

πὼν ἐκθεμάτων ἐν γένει, δὲ ὄμιλησεν ἐπιτελείων εἰς τὸ προσεχές.
Παρίσι, 5 Μαΐου, 1925. Α. ΠΥΡΡΟΣ.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗ

Αἱ ΠΡΩΤΑΙ ΕἰΚΟΝΕΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Η ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΑ εἰκὼν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ, ἢ σωζομένη μέχρι σήμερον, εἶναι ἡ εὐρισκομένη εἰς τὸ κοιμητήριον τοῦ Ἁγίου Καλλιστοῦ, εἰς τὴν Ρώμην. Αἱ ἀρχαῖαι αὐταὶ εἰκόνας παρουσιάζουν τὸν Χριστὸν κατὰ πρόσωπον (ἀνφάς), φέροντα ἐσθῆτα Ἀθηναίου οἰκτοῦ, κρατούσα δὲ εἰς μὲν τὴν ἀριστερὰν χεῖρα πάπυρον, διὰ τῆς δεξιᾶς δὲ ἐλλογούσθαι Μέχρι

La Source du Baiser, τοῦ κ. Καβάκου.

τῆς Ἰ' ἑκατοστιατηρίδος οἱ σταυροὶ οἱ πρὸς λατοῖαν κατασκευασθέντες, δὲν ἔφεραν ἐπάνω τῶν Ἰ. Χριστῶν. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς θύως αὐτῆς καὶ ἐντεθεὶν ἀρχισαν ν' ἀξιογραφῶσιν ἐπ' αὐτῶν καὶ τὸν Θεάνθρωπον, ἐνδεδυμένον θύως καὶ ἐστεμμένον τὴν κεφαλὴν, ἐν πλήρει θριάμβῳ. Ἀπολοῦσθαι ἐξωγραφῶσιν αὐτὸν ἐπὶ τῶν σταυρῶν φηγοραγοῦντα, ἀλλὰ ἐνδεδυμένον καὶ ἔνευ ἀκνῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς οὐλοῦσθαι. Ἐπίσης δὲν ἔφερε καὶ τὴν γνωστὴν πληγὴν τῆς πλευρᾶς του. Οἱ πόδες αὐτοῦ ἀπεικονίζοντο καθῆλωμένοι, ἕκαστος ἰδιαίτως καὶ ὅτι καὶ οἱ δύο μᾶζ, ὅπως τοὺς παριόταν ἡδὴ.

Κατὰ τὴν αὐτὴν περίπτωσιν ἐπαχὴν προσετέθη εἰς μερικοὺς σταυροὺς, ἡ ἐπιγραφή: Ἐἴησθε Νεώτατος Βασιλεὺς Ἰουδαίων.

Ἐπὶ τῶν σταυρῶν τῶν κατασκευασθέντων κατὰ τὴν Ζ' ἑκατοστιατηρίδα, παρουσιάζει ὁ Ἰησοῦς πάσχον ἐν μέσῳ δύο γυναικῶν, τῆς Παναρίας καὶ τῆς Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς. Ἀναθῶν δὲ αὐτοῦ ἐξωγραφῶσθαι ὁ Ἰησοῦς γυμνός, ἀλλὰ πάντοτε φέρον μακρὰν ἐσθῆτα. Ἀναφῶρον μάλιστα, εἰς τὴν Μητροπόλιν τῆς Ναυδῶνος ἐπήγαγεν ἕνας μοναχικὸς σταυρός, ὃ ὅποιος ἔφερεν ἐπ' αὐτοῦ τὸν Χριστὸν γυμνόν. Ὁ τότε θύως Ἐπίσκοπος Ναυδῶνος ἐπέταξε καὶ ἐκάλυψαν τὴν γυμνότητα τοῦ Θεανθρώπου. Τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἐξωγραφῶσθαι ἀπλῶς τὸν Χριστὸν ἐπὶ τῶν σταυρῶν. Τὰ ἀνάγλυφα τοῦ Ἰησοῦ, προστεθειμένα ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, ἤρχισαν νὰ συνειθίζονται ποτὶ κατόπιν. Πότε ἀκριβῶς θύως δὲν εἶναι γνωστόν.

Ὁ κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς Ἰ' ἑκατοστιατηρίδος ἀκμάσας Πάπας Σέργιος κατεκοίτασεν ἀργυροῦν σταυρὸν, φέροντα ἐπ' αὐτοῦ χροῦσιν τοῦ Ἰησοῦ ἀπεικονίσματα. Καὶ εἰς τὴν παρὰ τὰ Μεδιόλανα μονὴν τῆς Κισθαρέλλης ἐπέταξε πρὸ τῶν ἐτῶν σταυρὸς τῆς Ἰ' ἑκατοστιατηρίδος, φέρον καὶ ἀνάγλυφον τοῦ Χριστοῦ εἰκόνα.

Ὡς γνωστὸν σήμερον ὃ ἐπὶ τῶν σταυρῶν Χριστῶς εἶναι ἀνάγκη καὶ γυμνῶς σχεδόν. Ἐπίσης οἱ πόδες του εἶναι καθῆλωμένοι μὲ ἐν παρῶν καὶ φέρει καὶ τὴν πληγὴν τῆς πλευρᾶς ἐκ τῆς ὁποίας ἔρρευσε, ὡς γνωστόν, ὕδωρ καὶ αἷμα.

ΦΙΛΑΘΕΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΠΡΟΟΔΟΙ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Ο ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ Κ. ΓΑΛΑΝΗΣ

ΕΝ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ να παρουσιάσωμεν κινένα νέον Έλληνα καλλιτέχνην, από τους πολλούς που διακρίνονται εις την Ερώσαν. Ο Μίμης Γαλάνης, ο θαυμασιος γεωμετρικός-οδηγητής, είναι τόσον γνωστός και εις τον καλλιτεχνικόν και εις τον φιλότεχνον κόσμον της Ελλάδος και της Ερώσης, ώστε κάθε λέξις περί του ζωγραφικού του ταλέντου θα επερίτευεν. Έγραψαν τόσαι και τόσαι περί αυτού και είδον τόσους έργα του εις τας γεωμετρικαίς και τας άλλας μεγάλας εκθέσεις των Παρισίων, ώστε θα έγελοσθε και ο ίδιος αν τον εκρίνομεν γενικώς ως ζωγράφον, βυτερα από διασημόν και δρασίον είνου πένη χρόνον εις τό Παρίσι.

Θά σάς παρουσιάσω εν ταύτοις ένα καινούργιον Γαλάνην, εις ένα έργον του άλλου, την ζωγραφικήν. Ο Έλλην σύμφωτος ζωγραφίζει σήμερον πολύ άλλωτερον. Έργια χαράττης. Και ως Γίανουερ ο Γαλάνης είναι πάλιν μία προσωπικότης της Γαλλίας και μία δόξα της Τέχνης.

Έδρασαν εις την Γερμανίαν, όπου, καθώς και εδώ, ζητούνται και καταλαμβάνονται τα έργα του. Πρώ τριών ήδη είνον εις θέσεις ευλογαριών του δουλεύοντος Σαιν-Ζαριάν τα έργα του Γαλάνη κατείχον την πρώτην θέση. Άλλ' εκείνο που ιδιαίτερος μου προσελίκε τον προσήκον εις την ζωγραφικήν του είναι ένα πολιτελές διδύλιον ή Ακρεβή Φαγκαπούλου, εκδοθέν τελευταίως γαλλισι και σιολισμένον με 16 εκτάκτως χαλκογραφίας και εντογραφίας του Γαλάνη. Ο καλλιτέχνης έταξείδενον επίτηδες, διά να πάη τα σχέδια εκ του φυσικού, εις τας νήσους του Αίγαίου, όπου πλέκεται ή υπόθεσις, και ή όποια είναι διήγημα από ταξιδιωτικά άπομνημονεύματα, που άφηκεν ο κόμης ντε Γκομπινώ, Πρεσβευτής της Γαλλίας εν Αθήναις επί βασιλέως Γεωργίου του Α'. Υπό τον τίτλον Ακρεβή Φαγκαπούλου ο κόμης διηγείται τό ταξείδι που έκαμεν επί της Αγγλικής πορτέτας Αλόγη, κατά την εποχήν της εκρήξεως του ήρωιστείου της Σαντορίνης. Περιεοδεών τα νη-

σιά ο Γάλλος Πρεσβευτής, εγγώσισεν εις την Νάξον τον εκει Πρόξενον της Αγγλίας, τον Έλληνα κ. Φαγκαπούλου, του όποιου ή κόρη ήτο ώρασιότατη. Ο πλοίαρχος της Αλόγης ήγάγηρε την Ακρεβήν, την έννομφεδή και ο κόμης ντε Γκομπινώ εδράκει ενδιαφέρον θέμα να πλέξη πραγματικον διά τους Γάλλους διήγημα.

Η εικών που παραθέτομεν παρισιά τον καλλιτέχνην προ του πιατηρίου του, έντος του άπειλου του, έπάνω εις την κορυφήν της Μονμιαριζης, όπου άπό δύον κατοικεί. Ο Γαλάνης είναι πάντοτε νέος, ζωηρός και κομψός, μαλοντι τα μαλλιά του σχεδόν ελευκάνθησαν και προ πολλού έννομφεδή Γαλλίδα και άπέκτησεν νύον ώραιον και μεγαλόσωμον, ο όποιος όμως άγνοει τελείως την Έλληνικήν γλώσσαν. Άλλά δεν είναι άνωτοχός μόνον τό παιδί του Γαλάνη που δεν ήμλει την γλώσσάν του. Είναι και τόσα άλλα εδώ, παιδιά Γάλλων πατριεμένων με Έλληνίδους και ίδιους Γαλλίδων πατριεμένων με Έλληνες. Οι πολύβρανοι εδώ Σύλλογοι μας και ή τόσον άνηγά παρκία μας δεν κατόρθωσαν άκόμη να ίδρωσαν ή,τι ύπάρχει αποδυαότερον μετά την εκκλήσιον, ένα σχολείον Έλληνικό!

Παρίσι, Μάιος, 1925.—

Α. ΗΥΡΡΟΣ

Ο μεγάλος εν Παρισίαις Έλλην καλλιτέχνης κ. Γαλάνης, προ του πιατηρίου του Ευλογαριών και χαλκογραφικών.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ ΣΑΡΤΖΕΝΤ

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ Σάρτζεντ ήτο λίαν ειδικόθιμος, προσκείμενον περι κρίσεων, καθώς άνεχώρησεν εκ Παρισίων, λόγω γνωματεύσεων τας όποιας εύτοκεν άδικους. Ητο όμως αυτή ή ένσέρισκος της μειωροσούνης. Ατά να πεισθή ή κόμη την προσπογραφιαν του, δέξασε να του τό επιβλή ή πινακοθήκη Οδηφίτζι, της Φλωρεντίας. Η ευχαριστήσις του ήτο να ελαινή την προσάδειαν των άλλων καλλιτεχνών, ή θέλησις του να παρασιωπή την ιδικήν του. Ένεθάρσεν τους νέους βίαν διεγίνωσκεν εις αυτούς τάλητον. Άλλά ήγόραζεν φασάτως τας εικόνας των, ύπερ έχει ει μεγαλειότεραν αξίαν.

Όταν τον ήρώτων ποίος είναι ο μεγαλειότερος ζών προσωπογράφος, χωρίς διαταγμόν άπάντα: «Ο Μανιόλιν».

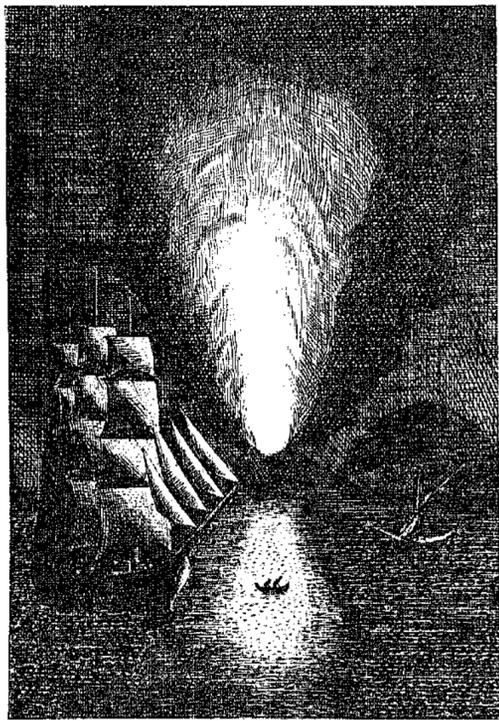
Τέλος άδύνατον ήτο διά τον Σάρτζεντ να ζωγραφίση πρόσωπον τό δποϊον τον δνοηρόσει και ένιοις, άφού ανέλαμβανε να κόμη μιαν προσωπογραφίαν, παρηγέτο του έργου.

Ο Σάρτζεντ ήτο άγαμος και περί αυτού δεν εγγνώσισον ποτέ περιπέτεια. Ητο επιφυλακτικός, παρμένον εν αποστάσει όταν έπορεύετο διά τους άδικαφόρους, πλήρης χιούμορ βίαν εδράκετο μεταξύ στενών φίλων του.

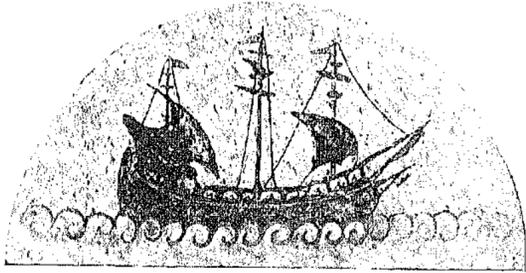
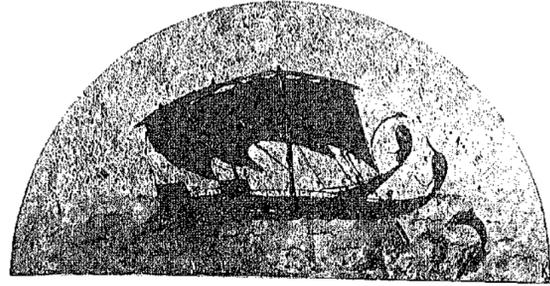
Αν και ήτο Αμερικανός, εκ γενετής, μαθητής Γάλλου αρχικαλλιτέχνου, και εν και επέσασεν εις την Ιταλίαν και εις την Γαλλιαν, τό αποφασιστικά δι' ένα καλλιτέχνην ετη, οι Αγγλοι τον θεωροϋν ως τον μεγαλύτερον σύγχρονον ζωγράφον των.

Εις τούς Αγγλους μένον ο Σαρ Όρπεν και ο Αθηνουσιος Τζών, οτινες είναι ζωγράφοι έννομφεις, άλλ' οτινες δεν χαιτρουν της ίδιας παρακομίου δόξης ής απολαύει ο Σάρτζεντ.

Κατά τό 1914 ο Σάρτζεντ άρξισθη να μη ξανακόμη προσωπογραφίαν. Έπειτα όμως από μερικώς διαταγμούς, άρξισεν τον δοκον αυτών, διά να προμπεύση εις τούς Αγγλους τραυματίας τας δεκαετοχολίας στεγλιννας, με τας όποιας οι Αμερικανοί ελήθησαν τας εικόνας του. Αφού τούς έφερε τοιοιτοδότως περί τό εν εκαιομηθίον λέρων, ο Σάρτζεντ κατέστη και πάλιν ποίος εις τον λόγον τον όποιον είχε δόση εις τον άντιον του και δεν έξωγράφισε πλέον τίποτε άλλο παρά σκηνογραφίας.

Τό ήρωιστείου της Σαντορίνης εν εκρήξει (έργον του Γαλάνη). Άπό τό εκδοθέν εν Παρισίαις διδύλιον Ακρεβή Φαγκαπούλου του Comte de Gobineau.

ΑΙ ΠΑΛΚΕΣ ΚΑΛΟ—ΚΟΓΕΒΙΝΑ

ΜΙΑ ΤΡΑΓΙΚΗ Η ΕΛΕΟΝΟΡΑ ΔΟΥΖΕ ΤΡΑΓΩΔΟΣ

ΕΝ ΕΞΥΡΩ, λέγει ή Γαλλίς συγγραφέης Ζερά Νι' Οδούβι, εάν επάσχη στον κόσμο τίποτε δραματικότερο από την προσάδεια μιās άνωροπίνης ψυχής, άναζητούσης τό θεον. Και διά του θείου δεν έννοώ την θρησκεία, άλλά και τό ήρηλότερο, τό ώρασιότερο, τό είνε-νέοτερο, τό άγνότερο και τό ίερώτερο... Προσάδεια συνήθως άπειλις, πέρισινας κουρασμένη, ταπεινωμένη, και που μοιάζει με την θλίρη των άστρών των σκλαδωμένων, που ένειρεσούνται τό κνανον του αϊθέρα, υπό την οκίαν ενός σιδερένιου κλουβιού, με την πληξει των κόνων, που, μη έχοντας πλέον τή βεβαιότητα της πηγέως, κυτιάζουν πάντα στήν περιωρισμένη τους λίμην τό άνωκαθρέτοιμα της μορφής των...»

Τέτοια είναι ή Έλεονόρα Δούζε, της όποιας ένα καινούργιο διδύλιον Ε. Σνάϊνδε, γεμάτο ορθασμό και πάθος, μάς δίδει ένα ώραιο και συγκινητικό ποστράϊτο. Ο Σνάϊνδε δεν έγνώρισε την μεγάλην καλλιτέχνην, παρά γηρωόσοσαν, θλιμμένη, ελαιτωμένη, χωρίς τον στέφανον του έρωτος, που ήταν τό μαριέτιο της και ή δόξα της μαζίν, και πειό ώραία έτοι χίλιες φορές άπό τότε που ήταν νέα και εδράμβανε.

Η περιήρημος αυτή ήθσοιός, που είχε μία ψυχή δραματική και βασανισμένη, και που δεν συνήρησε τόσος ποτέ ο Ένα θεατρικό έργο την ήρωίδα εν τη όποιή ήδύνατο να ένσαρκώση τον ιδίον της τον πόνον και τό ιδίον της δράμα, ή Δούζε αυτή, που είναι ή τιμή της λυρικής Ιταλίας, τό πένθημον και τό κοινό τέλος ζωής που είχε, ίσα μ' αυτών τον άδλιον θάνατό της τό κανονισμένο και παραγομένο Πιτισοδούγο, τό θάνατό της στήν έξορία!

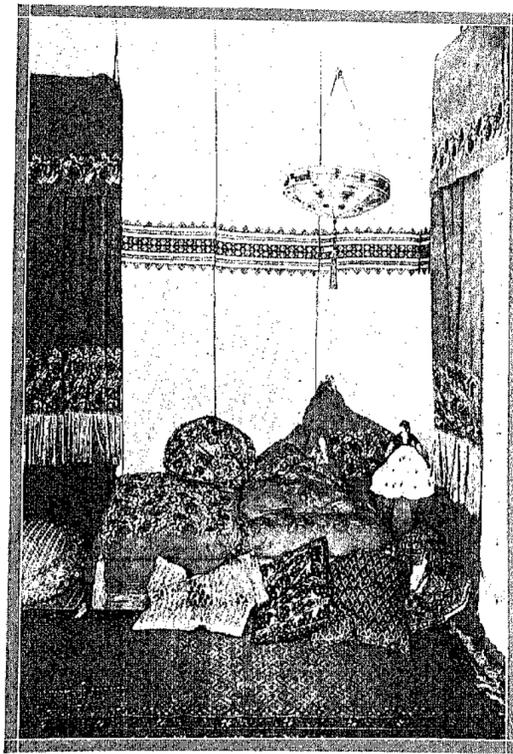
Έξορία! Η λέξις αυτή που περιέχει μία τέτοια νοσταλγία, μιαν τέτοια όρηή προς πησί για μιαν έπιπορση που είναι άδύνατη. Έξορία! Σύλλαδές ματαίου όνειρου, κουρασμένο φτεροδύγιμα προς τό άδύνατο, προς τό τραγικό του Έδγαρ Πόον άνάθεσ μόνον! Έξορία! Η λέξις αυτή θα μπορούσε να χρησιμοποιήσθ ως όνομα στήν πλανητική καλλιτέχνηδα τόσο βσο και τό δικό της όνομα, τό πένθημον και γλυκό. Άκόμα και στήν παιρίδα της την πολυγασημένη, τό παιρικό Αζόλο, μήπως δεν ήταν έξόριση; Μακριά από της ελπίδες της; από της νοσταλγίες της;

Γεννημένη για να πάλλη εν τη δόδνη, θεήκε τοδλάχιστο στήν τέχνην της τό καινοφύτιο, την άπελευθέρωσι ή την παρηγορία. Κάποιοι, άλλά όπάντα. Όλα την ελήθησαν: τό κοινό ή ή θεατρικά ήθη ή ά παιηόσεις της σκηνης ή τοσής που την ήρτις. Αί θαμνισαί της

επιτυχία, ο ένθουσιασμός που προκαλοσθε, και ά περιόδους, την σκωκωναν πάνω από την πραγματικότητα, της ξαναδιναν, για λίγο καιρό, τό άάρος της ζωής. Άλλ' ή άμφισβολία ξαναγούριζε και ή άδυναμία να έπιείσθ άκριβώς ή,τι έντειρεότανε, εσχεδίαζε και ήθελε, την έδασόνιζε και πάλι... και ξαναπτερε στήν απογοήτευσί, στήν άπόρησι, στής άρρώστιας πειν από τό ταξείδια της και στήν άναμορή του ποθητού θανάτου.

Είναι μία άνήμησις που δεν έχει την όμοια της, αυτή που ο Ε. Σνάϊνδε είχε την ίσχη να διατηρήσθ από την Δούζε. Εις τό Μεράνο είχε πάει να επισκεψθή αυτόν και να μιλήσθ για τό έργο που έγραφε γι' αυτήν. Μά μόλις άρξασε και έννόησε τό έργο αυτό, τον όρόλον της γνωσκίας που έπρεπε να άνωρκόσθ, διεκήρυξεν άμέσως με μιαν άνηλεή επίγροσι: δεν μπορώ να παιξω αυτόν τον όρόλον ή ήρωίδα είναι ποδ ντα και ποδ ώραία, κ' εγώ είμαι ποδ γεηά! Ποιά άλλη ήθσοιός θα είχε αυτό τό άάρος, αυτήν την ειλκείνεια; Την ταπεινωροσούνην της αυτήν την ξαναδριόκοιμε σηνά σίας παραγράφοις των έπιστολών της, που άναφρεσι ο ένθερμος βιογράφος της ή στής φράσεις της που επαναλαμβάνει... Και όμως μετά μία άπομάκρυνσι δώδεκα ετών από τη σκηνη, είχε ξαναφανή σό θεάτρο και είχε άποσέρει εις τό Θεάτρον Μπάλλμπο του Τουρίνον ένα θρίαμβον τόσο πλήρη, όσο ήσαν και οι της νεότητός της. Ταπεινώροσαν, ναί! άλλά δεσποτική έπίσης, οσοδμή, νεοική μέχοι παροξυμοσά, ταραμένη, νεοειώδης... «Εμεις οι Ιταλοί, έγραφε, φέροουμε έτοι μέσα μας μιαν φλόγα επαινόθονου».

Μικρό κορίτσι άκόμα, την είχε αυτή τη φλόγα, βίαν για πρώτη φορά στή Βερόνα έπαίξε τον όρόλον της Τουλιέτας, ξεφυλλίζοντας ένα μεγάλο μουσικό τρανιόφυλλο. Τό έξαίσιον αυτό έπεισίοδι άναφρεται σιδ μωδιόθρημα του Νι' Αντουίντζιο «Φωιού», κ' όλοι οι βιογράφοι της Δούζε τό άφροσύνται και τό αγολιάζουν. Γιατί δεν είναι σάν ένα έμβλημα της ζωής της δολκλήρης, της θεμιδικής και σκοτεινής συγχόνας, της άνθισμένης και της ξεφυλλιομένης; Τό μουσικό αυτό, με τό όποιο έμύρωσε τον νέον έρωτα και τον νέο θάνατο των έρωσιών του Σαιξπήρον, τό ξεφυλλίλιε, τό χαλοσσε, τό σκορποσσε... Υπάροχον άντα που κάνουν έτοι, χωρίς να τό έννοσούν, με δια τ' άνθη της ζωής τους... Έξ άλλου, τη ζωή, ή Δούζε την ήθελε πάρα ποδ ώραία, και δεν δεχότανε—όπως έκαρε και σιδ θεάτρο—άρομένη να χρωματίσθ τό πρόσωπό της—τά υρειόη της και τας ύποκρίσεις της. Έξ αυτό ή άπομόρφωσις της, ή θλιβεγή και περιήρησι έρημία της. Καμία συνθήκη με της άνόγκας της καθημερινης ζωής. Κι' όμως,

Τά Έλληνικά χωρικά κεντήματα της Κυρίας Λουκίας Αντωνίου Ζηγομαλά εις τό Έλληνικόν περίετρον της εκθέσεως των Παρισίων.

ΕΞΕΧΟΥΣΑΙ
ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΙ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΝΝΑΒΟΣ

ΤΟΥ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ
ΒΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ*

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

ΤΗΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ δὲν δυνάμεθα νὰ τὴν ὀνομάσωμεν δευτέρω πόλιν τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας, καὶ καθὼς δὲν εἰμποροῦμεν νὰ τὴν ὀνομάσωμεν καὶ πρωτεύουσαν, εἰμεθα ἰσοχρεωμένοι νὰ τῆς δώσωμεν ἕνα ξεχωριστὸν χαρακτηρισμὸν, ὁ ὁποῖος δὲν ἐκφράζεται μὲ μίαν λέξιν.

Ἡ Θεσσαλονίκη εἶναι ἡ... Θεσσαλονίκη. Πόλις μὲ ἴδιον χαρακτῆρα, μὲ ἴδιαν ἀιμόφαιραν πολιτικὴν καὶ ἐθνολογικὴν, μὲ ζωὴν διαφορετικὴν τελείως μὲ τὴν ζωὴν τῶν ἄλλων Ἑλληνικῶν πόλεων.

Οἱ Σουλτάνοι ἐφρόντιζον νὰ στέλλουν ὡς Διοικητὴς τῆς Θεσσαλονικῆς τοὺς ἰκανοτέρους μεγατῆρας τῆς ἀλλῆς τῶν καὶ ἄρ' οἷον ἡ πόλις ἐγένετο Ἑλληνική, αἱ Κυβερνήσεις τῶν Ἀθηνῶν ἀναθῆσκον τὴν διοικητικὴν αὐτῆς εἰς πολιτικὴς ἀριστείας γραμμῆς.

Πράγμα δὲ περιεργόν! Οἱ πολιτικοὶ αὐτοί, ἐνῶ δὲν εἶχον παρὰ μόνον ἐπιτυχίας τοῦ πολιτικοῦ τῶν βίον ἐπιδείξασαν, εἰς τὴν διοικητικὴν τῆς Θεσσαλονικῆς τὴν ἀδελφούσαν κυριολεκτικῶς καὶ ἡ ἀτυχὴς Μακεδονικὴ πρωτεύουσα ἀρ' οἷον ἀηλευθέρωθη ἀπὸ τῶν Τουρκικῶν ζυγῶν δὲν ἀπέκτησε τὸν ἀρχηγόν ὃς ἐπ ρ ε π ε ν α ὀ τ ῆ . .

Ἄλλὰ, κἀλλίω ἀργά, παρὰ ποιεῖ! Μετὰ τοσοῦτος ἀντυχίας πειραματισμῶς, ἐσθῆθ ὁ πολιτικὸς ὁ ἐνδεδειγμένος τὰ διοικητικὴν τὴν πολιτικὴν πόλιν. Ὁ πολιτικὸς αὐτὸς εἶναι ὁ σημερινὸς τῆς διοικητικῆς, κ. Ἰωάννης Κανναβός.

Ναὺς πρακτικὸς, χαρακτῆρ θετικὸς. Ἀνθρώπος ἐργατικὸς, ἀξέπνοος, διορατικὸς, εὐστοχός, καὶ πρὸ παντὸς δίκαιος.

Κυβερνᾷ ἔργον ὡς γνώμονα, ὅχι τὸ ζῆλον γάμψα τοῦ νόμου, ἀλλὰ τὴν λογικὴν. Ὅλα τὰ διάφορα πλοῦστα καὶ ἐπικίνδυνα προβλήματα τῆς Μακεδονίας, εἰς τὸ ἀντικρῶμα τῶν ὁποίων καὶ μόνον ἐκἀμφθῆσαν καὶ ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ὁποίων συνετελέθησαν βλοὶ οἱ πρὸ αὐτοῦ Γεν. Διοικηταί, προσερχόμενοι ἐξ ἑλῶν τῶν κλάδων τοῦ πολιτικοῦ νόμου, ὃ κ. Κανναβός τὰ ἀντιμετωπίζει μὲ τὴν πλέον ἀτάραχον ψυχραιμίαν καὶ κανεὶς οἰακιστῆρος δὲν καιώσθωσεν νὰ κωθετησῆ τὸ σκῆρος του διὰ μέσου σκοπέλων μὲ τῶν ἐπιτυχίαν, μεθ' ὅσων ὃ κ. Κανναβός διοικεὶ τὴν Μακεδονίαν, ἐν μέσῳ μνηστῶν καὶ παρτισιδῶν πολιτικῶν καὶ ἄλλων βράλων. Ἀλλὰ τὸ μεγαλειότερον καὶ ἀποτελεσματικότερον ἐφῆδον τοῦ κ. Κανναβοῦ εἶναι ἡ πειθὸ. Οὐδεὶς ἐπισημασθεὶς τὸν κ. Κανναβὸν τὸν ἐγκαιελεγε ἀμετάπειστος.

Ὁ Α. ἀντιπρόσωπος τῆς δεῖνα γειτονικῆς πόλεως εἰσέρχεται εἰς τὸ Διοικητήριον, διὰ νὰ προθῆ εἰς μίαν διαμαρτυρίαν καὶ φεύγει ἀπ' αὐτὸ ἀφοῦ ἐπέσειθ τελείως διὲν δὲν εἶχε δίκαιον νὰ διαμαρτυρηθῆ.

Ἡ γὰρ ἐπιτροπὴ τῶν προσφύγων πηγαίνει νὰ διαμαρτυρηθῆ διὰ κῆτι καὶ φεύγει μετρωσμένη διότι ἐπέσειθ βι ἀδίως διὰ διεμαρτύρητο καὶ οὕτω καθεξῆς.

Τὸ Γεν. Διοικητήριον τῆς Θεσσαλονικῆς ἁμοιάζει μὲ τὸ ἀνάκτορον τοῦ τελευταίου βασιλέως τοῦ Μανροβονίου Νικήτα. Ὅλα τὰ ζητήματα τῶν κατοίκων καὶ αἱ μεταξὺ ἀτόμων ἀκόμη διαφοραὶ λύονται διὰ τοῦ κ. Κανναβοῦ συμβιβαστικῶς.

Παρ' ὅλα δὲ ταῦτα ὃ κ. Κανναβός δὲν ληρομεῖ καὶ τὰς γενικὰς γραμ-

μάς. Τὸ δρεϊρόν του εἶναι νὰ ἀποξηράνῃ τὰ ἔλα τῆς Μακεδονίας, δωροῦμενος οὕτω εἰς τοὺς κατοίκους αὐτῆς, ὅχι μόνον τὴν βγειαν, ἀλλὰ καὶ ἀπεράντους γαίτας αἰτινες θὰ μεταβάλουν τὴν Μακεδορίαν ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν εἰς αἰοβολῶνα τῆς Ἑλλάδος.

Καὶ διὰ κατορθώσῃ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ σκεδῖόν του. Δι' ἕνα ἄνθρωπον τῆς θελήσεως, τῆς ἐργατικότητος καὶ τοῦ πατριωτισμοῦ τοῦ κ. Κανναβοῦ τίποτε δὲν εἶναι ἀδύνατον.

Τοιοῦτος ἐν ὀλίγοις εἶναι ὁ Γεν. Διοικητῆς Θεσσαλονικῆς. Διὰ τοιοπαλαιοὶ καὶ νέοι κάτοικοι τῆς Μακεδονίας τὸν περιβάλλοντες ἀπολύτῳ πεθωμοῦ καὶ ἀγάπης καὶ διὰ τοῦτο ὁ Ἑθνικὸς Κήρυξ ἐνόμισεν διεἰχεν ὑποχρεῶται νὰ παρουσιάσῃ τὴν εἰκόνα του εἰς τοὺς ἀπερωληθεὶς ἀναγνώστας του.

Π. Ι. Κ.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ

—Μεταξὺ πόσων ὀρατῶν νομιματῶν δὲν ἐβόσκετε τις κίβδηλα! Τὸ κίβδηλον νόμισμα τῆς ἐργασίας εἶναι ἡ κερδοσκοπία.

—Θὰ ἴμο μέγα λάθος, ἢν ὁ κόκορος ἐφῆνε τοὺς ἐκατομμυριοῦχος αὐτοὶ εἶναι αἱ μέλισσαι, αἱ ὁποῖαι παρᾶγον τὸ περισσότερο μέλι.

—Ἡ ἀληθὴς ἐκπαίδευσις δύναιται ν' ἀποκηθῆ καὶ ἐπὶ τῶν σχολείων ἢ μεγαλοφυα δὲν εἶναι ἄνθος φυτόμενον εἰς ἀκαδημαϊκὸς κήπους, ἀλλὰ φυτόν ἄγριον, τὸ ὁποῖον βλαστάνει μόνον του εἰς τὰ δάση.

—Πολλοὺς ἀνθρώπους συναντῆ κανεὶς οἱ ὁποῖοι διὰ ἦσαν ἔξοχοι καὶ διὰ ἐπιτέγγαναν εἰς τὸν ἄγωνα τοῦ βίου, ἀν καὶ οἱ ἄλλοι τοὺς ἐξετίμων κατὰ τὴν ἀξίαν, τὴν ἔσπολιν ὁ ἴδιος δίδουν εἰς τὸν ἑαυτὸν τω.

—Πολλοὺς ἴ' ἀκόσους τὸ ἐορκαίμενον ἀέτιμα: ἀπὸ ἐπιτελῆς τὰς διαταγὰς καὶ μεθυστῶν ἀνωτέρων σσων. Μὴ ἴπὸ κάμψης. Μὴ ἐπιτελέσης διαιουγῆ, ἢν πρόκειται νὰ σῶσῃς τοὺς ἀνωτέρους σου.

—Μὴ ληρομεῖς τὸ ρητόν τοῦ Προδρόμου Γ'ἀρφηλδ: Ἡ ὄρειοτέτη κληρονομία δι' ἕνα νέον εἶναι ἡ πτωχεία.

—Ὁ οἶνος καὶ ἡ κερδοσκοπία εἶναι ἡ Σκόλλα καὶ ἡ Χάμψθις τῆς ἐμπροκτικῆς θαλάσσης διὰ πάντα νέον, τὰ δὲ συναλλάγματα οἱ ἐπικίνδυνον βράχοι.

—Εἶναι μέγα λάθος νὰ νομίζῃς διὰ κερδίσεις περισσότερα ἀν ἐργάζεσαι διαρκῶς καὶ χωρὶς ἀνάπαυιν. Ἡ ἐργασία ἔχει ἀνάγκην διασκαδόσεως.

—Υπάσχει πάντοτε μεγάλη ζήτησις τοῦ φρόντισε νὰ καλλιεργῆς τὸ πρῶτον αὐτὸ.

—Ὁ μέλλον ἐκατομμυριοῦχος φραίνεται ἐξ ἀρχῆς: Ἐξοδεεὶ πάντοτε ὀλιγώτερα παρ' ὅσα κερδίσει.

—Ποτὲ δὲν εἴλεμεν εἰς ἄνθρωπον ἡ εὐκαιρία νὰ ἐπιτύχῃ εἰς τὴν ζωὴν του, ἀλλὰ δὲν τὴν ἀντελήφθη, αὐτὸ εἶναι τὸ λάθος του.

—Μὴ παρσούρσαι ἀπὸ σιτισωχρείας καὶ μεμφιμορεῖς εἰς τὴν ἐργασίαν σου. Ἀποδίδω τὴν μεγαλειότεραν ἐπιτυχίαν τῆς ζωῆς μου εἰς τὸ διετίνασα τὰ ἀτυχῆματα ἀπ' ἐπάνω μου, καθὼς ἡ πάπια τινάζει τὸ νερὸν ἀπὸ τὴν ράχιν τῆς.

παρ' ὅλα αὐτὰ, χάθη, φιλονικίες, σιτισωχρείας διαφόρων εἰδῶν, ἀπὸ τῆς ὁποίας δὲν ἤξευρε πῶς νὰ θυγῆ. Πρέπει νὰ διαβάσειε, ἀρηγγυμένα ἀπὸ τὸν Β. Σνάϊδεσ μὲ ἀνγλίτικοι, ὅπου ὁ θαυμασμός του γιὰ τὴν καλλιτέχνην-δα ἐνώσεται μὲ τὸν οἶκον τοῦ τῶν ἐνέπνευε ἡ ἀδυναμία τῆς γυναικῆς αὐτῆς, τὰ τελευταῖα χρόνια, τὰ γεμῖτα ἀγῶνες, ἀπελεισιες καὶ θλίψεις ποὺ ἔζησε ἡ μεγάλη Δοῦζε. Μόλις μπορεὶ κανεὶς νὰ τὰ πιστέψῃ: τὸ θέατρο ποὺ ἤθελε νὰ ἰδρῶσῃ καὶ ὅπου θὰ ἐπαίξε ἔργα διαλεγμένα ἀπὸ αὐτῆς γραμμένα γι' αὐτὴν, μὲ ἠθοποιὸς ἐκπαιδευμένους ἀπὸ αὐτὴν, τὸ θέατρο αὐτὸ ἡ Ἰταλία τῆς τὸ ἀρνήθηκε. Κανεὶς δὲν τὴν ἐβόηθησε οὔτε νὰ τὸ ἰδρῶσῃ, οὔτε νὰ ἐργασθῆ μόνη τῆς κατὰ. Τῆς παρουσίας ποὺ μποροῦσε νὰ δώσῃ ὑπὸ ἄλλους ὄρους, δὲν τῆς ἐξήγησαν. Δὲν ἤθελε νὰ κάμῃ μὲ τοὺς ἀμνησοόρους, τοὺς ὁποίους ἀποκαλοῦσε ἐκμειαλλεντάς... κ' εἶσι δὲα διεκλόντιο πρῶτον νὰ λάβουν ἰσῶσται. Κανένα σκεδῖόν τῆς δὲν ἐπραγματοποιεῖτο. Ἐν τοῖτοις πηγαίνει νὰ παῖξῃ εἰς τὴν Ἀγγλία, ὅπου μία Ἀγγλίδα, ἡ μίς Ὀυλῶν, ἐμάζερε ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα γιὰ ἕξ παραστάσεις σὶὸ Λονδίνο... ἐπῶ οἱ ἐν Ἰταλίᾳ φίλοι τῆς καὶ θαυμασταὶ τῆς δὲν παροῦσαν νὰ κάμουν τίποτε γι' αὐτὴν! Αὐτὸ τὴν κατεσπάρξε. Ὡς ἴσοο ὁ θρίαμβός τῆς σὶὸ Λονδίνο τῆς ἦταν γλυκός. Τέλος, ἀποδεχομένη μὲ κόπῶσι τῆς ματαίας ἀνάγκης, ἀναχωρεῖ γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη, ὅπου τὴν ζητωκραυγάζουν, καθὼς καὶ εἰς τῆς λοιπὰς μεγάλας πόλεις τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, καὶ ἀποκαμωμένη, ἄεσπρα, πεθαίνει σὶὸ Πιτισοδούργον, ἐλευθερώσοντας τὴ μεγάλη φλόγα ποὺ τῆς εἶχε λυώσει τὸ δαδενικὸ τῆς σῶμα...

Ὁ Ε. Σνάϊδεσ, σὶὸ δρόλλιο του αὐτοῦ, τὸ τόσο ἐνδιαφέρον καὶ τόσο παθητικὸ, ἀναφέρει πολλὰς φράσεις τῆς Δοῦζης. Μερικὰς σιματιῶν ἰδιαιτέρως ἄπῶς αὐτῆ: «Τὸ νὰ γράφῃ κανεὶς περὶ Τέχνης εἶναι ἴσοο δόκοκο, ὅσο τὸ νὰ μιλήσῃ περὶ τῆς καρδιάς». Κι' αὐτῆ, σχετικῶς μὲ τὸ θέατρο: «Τὶ κόλασις!—ὄχι—ποὶ περὶ! Τὶ ἐργασία μέσο σὶὸ κενὸ καὶ φασαρία ἄλλε τῆς ἡμέρας κι' ἄλλε τῆς νύχτες! Τώρα ἡ ἡλικία καὶ ἡ ἰγὴ ἔγεται πὸς μοὶ ἐμετε παύσαν ἐντυχῶς νὰ μὲ κάμουν νὰ χάσω κάθε ὄρημ κ' εἶσι εἶμαι σκεδῖον ἐλευθέρη». Ὁμοίως, βι εἶναι ἐντυχῆς ποὺ δὲν παρσιτάνει πειά. Εἶναι πενήνια τριῶν μόνῳ ἐαῶν, κ' ὅμως θέλει κ' ἄλλε ν' ἀπαρηθῆ, νὰ ξεχώσῃ τὴ δύναμι τῆς μεγαλοφυας τῆς... Καὶ μὴ μέρα ποὺ τῆς ἀναφέρουν τὸν σίγχο αὐτὸ τοῦ Ὁσκαρ Οὐδῶλδ: «Ὅλοι οἱ ἀνθρώποι σκωτῶσουν βι ἀγαπᾶν», ἀπαντᾶει: «Ἐτσι πῶσει. Πρέπει νὰ τὸ σκωτῶσουν». Κι' ἄλλο πάλι: «Ἄν ἐπάρχουν θαῦμοι σὶὸν πόνο. Ὁ πόνος δὲν μειράται. Σὲ μὴ σιγμῆ, μέσο σ' ἕνα δισμάτιο, μπορεὶ κανεὶς νὰ πάῃ ἴσα μὲ τὰ τριόβανα τοῦ ἀνθρώπινου πόνου.» Ἡ ἀκόμα: «Μ' ἐνωρῶσται σιτὴν δῆθεν ἐντυχῆ περιόδο τῆς ζωῆς μου... Ἀγάμσα ἀπὸ τὴν δῆθεν ἐντυχία τῆς σιγμῆς, δὲν ἦταν τὸν θρίαμβο ποὺ ζήτοσα σιτὴν τέχνη, ἀλλὰ τὸ κατεσπάρξω». Ἄλλοτε ἔλεγε: «Σιτὴν τέχνη, τὴν ἐκφρασι καὶ τὴ σκέψη, ἔβαλα ἄλλη μου τὴν ψυχῆ... Μὴ φίλη τῆς, δέλεοντάς τὴν νὰ ὑποσέρῃ, τῆς εἶπε: «Ἐνωῶ τὴν πάλη ποὺ κάμουν μέσο σου ἡ γυναικα καὶ ἡ καλλιτέχνης...» Τ' ἄλλε, δέκοψε ἡ Δοῦζε. Ἡ γυναικα! Ἡ γυναικα! Δὲν ἔξερεῖς πῶς ἐπάρχουν μέσο μου χιλίεσ γυναικες κι' διὰ καθεμιά μὲ τὴ σιγμῆ τῆς μὲ κάνει νὰ ἐποσέρω. Δὲν εἶναι ἐξέχως δραματικὴ ἡ ἀποκαλυπτικὴ αὐτῆ φράσις τῆς ἀουτερικῆς τραγωδίας μὲ τῆς ἀπειρες προσωπίδες τῆς; Νομίζουν, ἔλεγε κάποιε σὶὸν Σνάϊδεσ, βι ἀκολουθῶ τὸν δρόμο ποὺ θέλω, ἐπῶ δὲν κάνο ἄλλο, παρὰ νὰ ἀκολουθῶ τὸν ἐσοικερισκὸν ρυθμὸν ποὺ μὲ φέρνει πάντα πρὸς τὰ ἐμπρός. Τ' ἄ ἄ ἄ σὶὸ τέρμα ἐνὸς ἴσοο μακροῦ δρόμου; ἴσοος τὴν κρυφὴ χαρὰ, βι ἀπῆκουσα σὶὸ πεπρωμένο μου; ἴσοος... αὐτὸ ἐλάξω. Κι' ὅτι ἰσῶσται, τὸ ξεχνῶ...» Ἐλεγε ἐπίτοις: «Μὴ μόνη τῆς: τὴν τῆς ἐργασίας...» Κ' ἔλεγε πάντοτε: «Πρέπει νὰ πηγαίνο ἐμπρός πάντα... νὰ πηγαίνο... νὰ πηγαίνο! Σιτὸν Γάλλον δραματογράφον Πορτοῖς ποὺ τὴν ἐρωτοῦσε ποῖα ἦταν ἡ χάρα ποὺ παρσιμοῦσε, ἀπαντοῦσε: Ὁ δειπλοῦς! Ἀέξτε ἀπέρσστη καὶ πένθιμη ἐνὸς ὄντος, ποὺ δὲν θρίσκει πουθενά μὴ παρσιδα. Ἐπέθανε ἐπαναλαμβάνοντας: «Πρέπει νὰ δρῶσω... νὰ φεύγω...»

Ἐπῆγε σιτὴν Δοῦζε μὴ μεγάλη μουσικοπάθεια, οὐ διαρκῆ ἔξοσσι. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Σνάϊδεσ σὶὸ ἐθλοθηρικὸν του αὐτοῦ δισβλίο μᾶς εἰκονογραφεὶ τὴν Δοῦζε μὲ τὴν αὐσιγὴν ἀγάπη, ποὺ μπορεὶ κανεὶς νὰ αἰσθανθῆ γιὰ τὴν Ἁγία Τερέζα ἢ γιὰ τὸν Ἁγίῳ Φραγκίσκο τῆς Ἀσολίης. Ἐὰν ἡ Δοῦζε δὲν εἶχε γεννηθῆ ἐγγονὴ καὶ κόρη ἠθοποιῶν, θὰ γινότανε ἴσοος μὴ μεγάλη ποιήτρια ἢ μὴ ἄγία... Κατὰ βάθος βι ἀνεξήγησε ἀπλοῦστοτα ἦταν ἕνα μέσο ἐκφράσεως τῆς ψυχῆς τῆς. Καὶ ἐδιόλεξε αὐτὸ ποὺ ἐγγώριζε ἀπὸ τὴν παιδικὴ τῆς ἡλικία γιὰ τὴν ἀποκάλυψη τοῦ ἴδου τῆς δράματος. Μὰ δὲν θρίσκει σ' αὐτὸ τὴν ἀνάπαυσι τῆς νοσιαγίας τῆς. Δὲν ἐφτασε τὴν κορυφὴν ἐκείνη, ὅπου ἤθελε νὰ λατρεθῇ μία θεοτίμη ποὺ σιτὴν νεότητά τῆς νόμισε πῶς εἶναι ἡ ἀγάπη, ἐπειτα ἡ τέχνη τῆς σιγμῆς. Ἐὰν ἐξοῦσε ἀκόμα θὰ κατέλιγε ἴσοος νὰ τὴν ἀποκαλέσῃ ὠρησκειῶν. Μὰ ἄλλη τῆς τῆ ζωῆ εἶχε δικαίωμα νὰ τὴν ὀνομάξῃ: Ὀδύνη. Περσωνήτρια παιθικὴ, ποὺ πέθανε χωρὶς νὰ φτάσῃ τὸν γὰ ποὺ ζήτοσα, ἄς προσφέρουνε τοῦλλῆχοστο σὶὸν ἴδρω τῆς τὰ λόγια αὐτὰ, ποὺ ἀπῆθῶνε σὲ μὴν ἀγαπημένη τῆς φιλῆ καὶ ποὺ τόσο ταρσιάζουν σ' αὐτὴν τὴν ἴδεια:

— Ἄς εἶσαι εὐλογημένη γιὰ ἄλλους τοὺς πόνους ποὺ ἐπέφερες!
ΚΩΣΤΑΣ ΟΥΡΑΝΗΣ.

Ἡ Διὴ Μιλέρεδ Στράους, ἐν Νέως Ὑόρκης, μὲ τὰς μιμητριάς τῆς, εἰς μίαν φάσιν τῶν παραστατικῶν χορῶν τῆς.

Ὁ συνετὸς Κυβερνήτης τῆς Μακεδονίας κ. Ἰω. Κανναβός

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΤΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΜΑΣ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ ΑΠΟ ΤΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΤΩΝ ΕΝ ΓΑΛΛΙΑ

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ κ. Θ. ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΟΥ

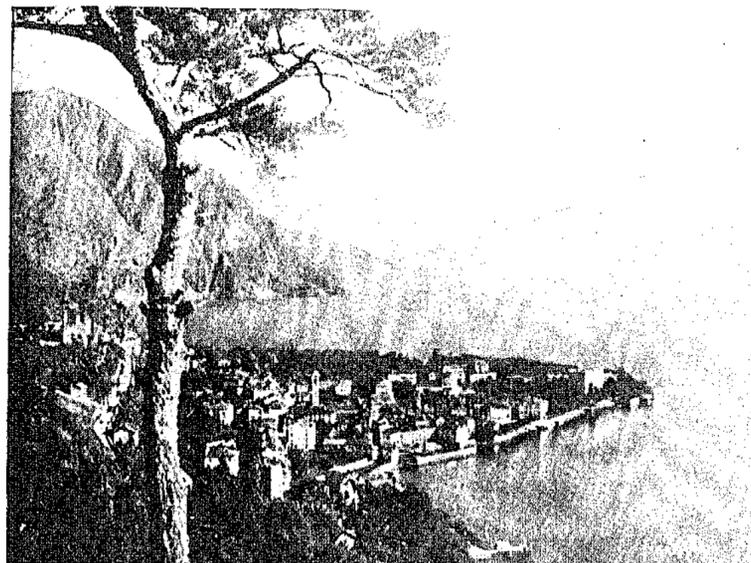
ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ τοιο συνελληρόδη μία εκατομμύρια, ή οποία δὲν πρόκειναι γὰρ παρὰ τὴν ἀπαρτήρητον καὶ ἐν αἰγῇ. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1825 ἐξεδόθησαν ἐν Παρισίοις ἡ Γὰ δημοτικὰ ἄσματα τῆς Νέας Ἑλλάδος ἐπὶ τοῦ Claude Charles Fauriel. Ὁ συλλέκτης τῶν ᾠδῶν τούτων, Fauriel, ἐγεννήθη ἐν St. Etienne, τῷ 1772 καὶ ἀπέθανε κατὰ τὸ 1844. Ἦτο εἰς τῶν διασκευαστῶν κριτικῶν τῆς ἐποχῆς του. Ἀπὸ νεωτέρας ἡλικίας ἐγκαταστάθει εἰς Παρισίους, ἐπεδόθη εἰς τὴν φιλολογοίαν, λίγοντος δὲ τοῦ 1824 ἐδημοσίευσεν τὰ ᾠδημολογικὰ Τραγοῦδιὰ τῆς Νέας Ἑλλάδος, τὰ ὁποῖα προσεκάλεσαν γενικὴν συγκίνησιν καὶ ἐθουσιασμὸν εἰς τὴν Γαλίαν, ἠδὲ καὶ τὸν ἐκδότην των. Ὁ Ἑλληνικὸς ἀγὼν ἐδραματοποιήθη ἀπὸ αὐτοῦ τὴν ἀκμὴν, ὅταν ἐδημοσιεύθη τὸ βιβλίον τοῦ Fauriel. Ἔχον διαδραματισθῆναι ἐν τῷ μεταξὺ αἱ σφαγαὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τῆς Σμύρνης, τῆς Νισαύσης, τῆς Χίου. Ἐργον ἀκολούθησεν αἱ τῆς Γραβιάς, τῶν Δερβενακίων, ἡ πυρπόλησις τῆς Τουρκικῆς Ναυαρχίδος ἐπὶ τοῦ Καράφου, αἱ ἐνδοξαί νηυμαχίαι τοῦ Μισοῦλη, ἡ ἔκτασις τῆς Τριπολιτσᾶς, ὁ θάνατος τοῦ Μάρκου Μπότσαρη, ὁ θάνατος τοῦ λόρδου Βύρωνος, καὶ τὰ ἄλλα μεγάλα γεγονότα, τὰ ὁποῖα συνεινέησαν τοὺς φιλελευθέρους τῆς Ἑλλάδος λαοῦς. Τὰ Ἑλληνικὸν ζήτημα εἶχεν ἀρχίσει νὰ γίνεται ζήτημα τῆς ἀπολυτομενῆς ἀνθρωπότητος.

Ἀπὸ τῶν χρόνων τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως τίποτι δὲν εἶχε συγκινήσει καὶ ἐνθουσιασμοὺς πλείους τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως. Παρὰ τὴν ψυχρότητα, ἣν ἐτήρει ἡ Ἑθνοπαϊκὴ διπλωματία, οἱ λαοὶ παρηκολούθησαν μετ' ἐκείσεως καὶ θαυμασμοῦ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ μεγαλοεπιπέδου ὁράματος, ἠπερ ἐπαίχεται εἰς τὰς πεδιάδας, εἰς τὰ ὄρη καὶ εἰς τὰς θαλάσσας τῆς Ἑλλάδος. Ἦ δόξα τοῦ Μαγαζάνου, τῆς Σαλαμῖνος καὶ τῶν Θεριοπολιτῶν ἐπανήρχοντο εἰς τὰ γράμματα αὐτῆς μέρη καὶ

ἡ Ἑλληνικὴ φυλὴ ἀνέζη ἐν μέσῳ θηριόμοτον καὶ μαρτυρίαν. Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἐκκολλοῦσθε τὸ βιβλίον τοῦ Fauriel. Ἦτο ἐπόμενον νὰ προκαλέσῃ τοῦτο ὄχι μόνον τὴν γενικὴν προσοχὴν, ἀλλὰ καὶ τὴν συγκίνησιν, τὴν ὁποῖαν παρέχον τὰ πνευματικὰ ἔργα, εἰς τὴν ὁποῖαν ἀντανακλάται ἡ ζωὴ, τὰ ἦθη καὶ ἡ φιλοσοφία ἐνός λαοῦ, ὁ ὁποῖος κατέβηλε κατὰ τοὺς χρόνους ἐκεῖνους τὴν ὑπερτάτην προσοπάθειαν, ὅπως ἀνακίση τὴν αὐτονομίαν του, καὶ ὡς ἐκήρυτε διὰ τοῦ στόματος τοῦ Πετσοῦρη, νὰ νικήσῃ ἢ νὰ ἐκλείρῃ ὁριστικῶς ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς γῆς. Ὁ λαὸς αὐτὸς εἶχε πρὸ ὀλίγων ἀκόμη χρόνων, κατὰ τὴν ἐπαναστάσειν τοῦ Ὁρλώφ, κατασκευρασηθῆναι, καὶ ὁ κυριώτερος συκοφάντης του ὑπέθεξεν ὁ Φρειδεरिकὸς ὁ Μέγας τῆς Πρωσίας. Ὁλος ὁ κόσμος ἐδῶκε αὐτὸν ἐκπεσόντα ἠθικῶς, ἡ δὲ Ἑλλὰς ἐθεωρεῖτο ὡς γεωγραφικὴ ἐκκρεσῖς, μόνον δὲ τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα καὶ οἱ ἱστορικὸι τόποι προσεκάλεον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κόσμου. Ἦ Ἑλληνικὴ Ἐπαναστάσις ἦτο δεικνύουσα τὰς λιμναζούσας αὐτὰς σκέψεις καὶ αἱ ἠρωϊκαὶ πράξεις τῶν ἀποστόλων τῆς ἀρχαίας φυλῆς προσεκάλεον τὸν θαυμασμὸν τῆς Οἰκουμένης. Τὰ ᾠδημολογικὰ Τραγοῦδιὰ ἤρχοντο ν' ἀποκαλύψουν τὴν ψυχὴν τοῦ λαοῦ τούτου, ὅστις ἀπέκρινε τὸν ζυγὸν αὐτοῦ.

Παρὰ τὴν ἀγνοίαν τοῦ Ἑθνοπαϊκοῦ κόσμου περὶ τῆς κατωστάσεως ἐν Ἑλλάδι, ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς, ὁ περὶν μετὰ τὴν ἕλθειν τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἰς τὸν ἐπαχθῆσαιον ζυγόν, δὲν ἐπῆρξε κατ' ὁδοῖν οὐδέποτε ὁδὸς. Αὐτοὺς εἶναι μόνον ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θέλει νὰ εἶναι τοιοῦτος, ὁ δὲ Ἑλληνικὸς λαὸς, ἀπὸ τὴν ἐπομένῃ τῆς καιστροφῆς αὐτοῦ δὲν ἔπαυσε ἐργαζόμενος καὶ ἀγωνιζόμενος ἐπὶ τῆς ἀλευθέριας του. Ἄν εἶχεν ἐκλείψει δὲ καὶ ἡ παιδεία καὶ ἡ λογιτεχνία κατ' ὅλους τοὺς χρόνους τῆς τουρκικῆς καιστροφῆς, ὡς ἐνομίζετο. Ἀπὸ τοῦ XV II αἰῶνος ἤρχισαν ἰδρυόμενα σχολεῖα, τὰ ὁποῖα ἐπρόκειον τὴν ψυχὴν διδασκάλων. Ὅτιον κατέστη δυνατὴ ἡ αὐταῖς πολιμασίαις ἀποκρίσειν.

Τὰ σχολεῖα αὐτὰ καὶ οἱ μαθηταὶ των δὲν εἶναι θεβαίως καρποὶ τοῦ

Αἱ καλλιτεχνικαὶ τῆς Φέσσας.—Ἀπὸ τὰ τοσέα τῆς Ἑλλάδος.

πνευματικῶ ἐνός ἔθνους βίου. Εἶναι ἀπλῶς τὰ ἔργα, τὰ διαπιστωθῆναι τὴν ὁσὴν πρὸς τοιαυτὴν καλλιτεχνίαν. Τὰ ἀληθῆ προίοντα τοῦ πνευματικῶ βίου εἶναι τὰ ἔργα τῆς λογιτεχνίας, τῆς ἐπιστήμης καὶ τῶν τεχνῶν. Κατὰ τὸν XV II καὶ XV III αἰῶνα, κατ' ὄψιν ἀνεπίσπιστο ἡ Ἑλληνικὴ παιδεία, δὲν παρομοιάζει ὁ διασημὸς βίος ἔξοχα ἔργα τέχνης. Ὑπάρχον ἀναπυρροῦσας πολλὰ ἔργα ἀνδρῶν διαπερῶν ἐπὶ παιδείῃ, ἀλλὰ αὐτὰ δὲν εἶναι ἔργα καλλιτεχνικά. Τὰ κάλλιτα τούτων δεικνύουν μόνον μέγαν ὁρθόδοξον ζῆλον καὶ ξηρὰν γραμματισοφίαν.

Ἦ φιλολογία αὐτὴ εἶναι πληρωμένη ἀπὸ ἀνελεύθων θεολογικῶν λογιτεχνιῶν. Ἄν τὴν διαπείει πνεῖμα ἀνεξάρτητον καὶ δὲν τὴν διακρίνον ἰδέσιν νεωτεριστικὰ. Εἶναι δεσμευμένη ἀκόμη εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐκκλησιαστικὴν παραδόσειν καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν ὁδοῖν τῆς ὑπῆρξεν ἡ φιλολογία αὐτὴ τὸ οἰαδῖον τῆς αἰωνίας μετὰ τῆς δυτικῆς ἐκκλησίας διαμάχης. Ἄν ὑπέφωσκον εἰς αὐτὴν οὐτε αἱ ἐπιβλαῖ ἔνοιαι, οὐτε καὶ ἡ ἀναπλήσις τοῦ ἀρχαίου κόσμου. Ἦ νέα φιλολογικὴ ἰδέσις διακρίνεται μόλις ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Πατριάρχου Κυρίλλου Λουκίσεως. Ὅστις καιστροφῶν, ὅν τοῖς ἄλλοις, τὴν σημασίαν τῆς κοινῆς γλώσσης, παροῦσεν δὲ τὴν μετάρρασι τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ὅπως καιστροφῆ αὐτὴ προσεῖτῃ εἰς τὸν λαόν. Ἐξορία καὶ μαρτυρικὸς θάνατος ἐπέθεξεν ὁ ἔσχατος κληρὸς τοῦ μεγάλου πνευματικῶ μαχητοῦ.

Ἀλλὰ τὰ διδάγματα αὐτοῦ ἐπέδρασαν εἰς τοὺς πολυαριθμοὺς μαθητάς του, τὰ δὲ συγγραμματα τοῦ Κορναλλέως, τοῦ Καρποφύλλου, τοῦ Ἀντωνίου Κοραῆ καὶ τοῦ Ἀλαῖτου δεικνύουν δι' ἡσχίτην ἦδη νὰ φωνίξῃ τὰ πνεῖματα ἡ οὐοδὴ τῆς λογικῆς, τῆς φυσικῆς, τῆς φιλολογίας καὶ τῆς φιλοσοφίας. Ἦ διδασκαλία τῶν νέων δὲν ἀνέπνευε πλέον εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν τῶν μοναχῶν, ἀλλ' ἤρξατο σκορπίζόμενον τὸ φῶς τῆς παιδείας πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος. Ἐπεξετάθη γαργαίως ἡ ἐκμάθησις τῆς ἀρχαίας γλώσσης, ἡ ἀναγέννησις δὲ αὐτῆς ἐνεφύσησεν εἰς τὰ διεσπαρμένα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνος μέλη νέων κοινωνικῶν αἰσθημάτων καὶ ἐπέφερεν, ὡς λέγει ὁ Gerwinna, ἐθνικὴν συγκέντρωσιν. Τὸ κοινωνικὸν τοῦτο αἰσθημα εἶχε διὰ τοῦς Ἑλλήνας τὴν αὐτὴν μεγάλην σημασίαν, τὴν ὁποῖαν εἶχε διὰ τοὺς Γερμανοὺς ἡ ἀκμὴ τῆς φιλολογίας των κατὰ τὸν XV III αἰῶνα. Διελθὴν πλέον ὁ δεσμός τῶν γραμμάτων ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἀπὸ τῶν ἀφρημένων πνευματικῶν γνῶσεων ἐκαλλιεργούσι αἱ θετικαὶ ἐπιστήμαι.

Τὸ πνευματικὸν ἔδαφος εἶχεν ἦδη παρασκευασθῆ, ὅπως ἐμφανισθῆ ὁ ἀνῆ, ὅστις ἐμελλε νὰ κερῆ τὰς πλάνας καὶ τὰς ἀμφιβολίας τῶν πρὸ αὐτοῦ λογίων καὶ νὰ χαράξῃ τὴν ὁδόν, ἣν ἀπέειλε τὸ Ἑλληνικὸν γένος νὰ πορευθῆ πρὸς ἀνάκτησιν τῶν φῶτων καὶ μετὰ τῶν φῶτων τὴν πολιτικὴν του ἀποκατάστασι. Εἰς τοιαυτὴν στιγμὴν ἀνεφάνη ὁ Ἀδαμάντιος Κοραῆς, ὅστις ἐστρεψε τὰ ἔργα του οὐχὶ πρὸς τοὺς ὁρανοὺς, ὡς αἱ προσηγόμενοι του, ἀλλὰ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Ὑπῆρξε καὶ ἔσοχῃν ἀνθρωπολόγος. Ἀπὸ τὰ χεῖλη του ἐξῆλθε μία φωνὴ γλυκεῖα καὶ ἐρασινή, ἣτις κατέβηλε καὶ ἐθέρμανεν, ὡς λέγει ὁ βιογράφος του, τὴν περιλυπὴν τῆς Ἑλλάδος καρδίαν, καὶ ἐτήρησε τὰς ἐκλειπούσας βλῶν ψυχὰς. Πρῶτος αὐτὸς ἐλάλησεν εἰς τοὺς Ἑλλήνας περὶ Ἑλληνικῆς ἐλευθε-

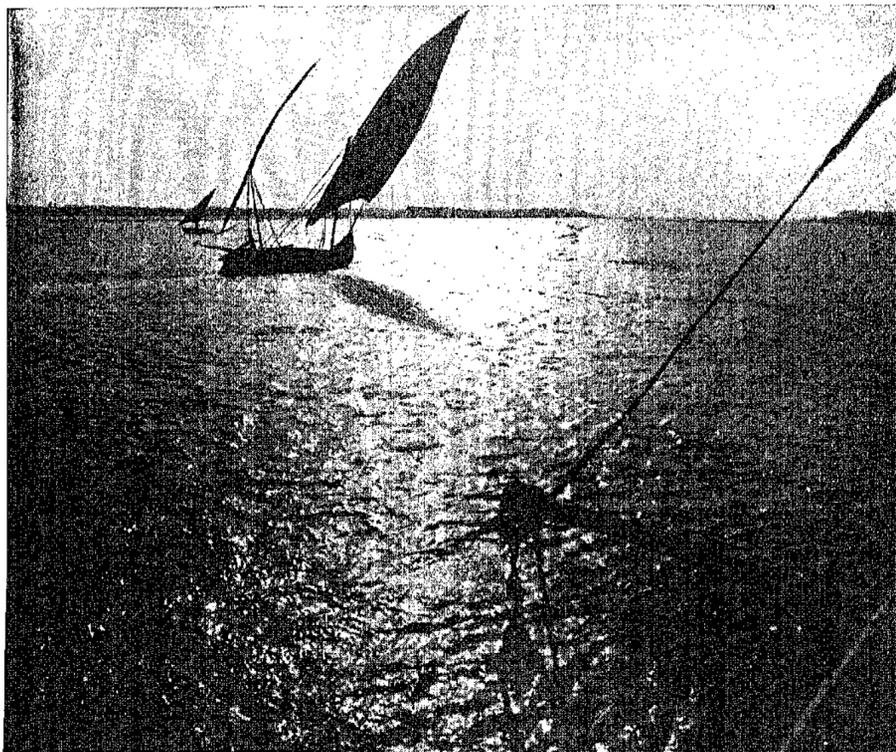
ΘΛΙΜΜΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ἔλα σὴν ἀγαλιὰ μας καὶ πῆς μας τὸν πόνο σου.
Ἔμεῖς οἱ χαροῦμενοι φίλοι σου θὰ σοῦ δώσομε ἕτι ἔχραες.
GOETHE

Σαῖδοι παραπονεμένο τὸ μικροῦστικο κεφαλάκι του ε' ἀρῶν σὸν κῆπο. Τὶ ἀφελὴ πῶς ἔξοχα καὶ τραγουδοῦ ἴσα ἀμορφα καὶ γλυκόλαλα τραγοῦδια. Τὰ σταχτιά μου φτερά δὲν ἔχουν τὴν ἀμορφή τοῦ ὁδοῦ.

Στὴ λουλουδένια ὁραγὰ παραπονεῖται τὸ τρανιάφυλλο: Πῶς νὰ μ' ἀρῶν ἡ ζωὴ; Τὶ κα' ἄν ἔχω τὰ πρᾶτεῖα στὴ γῆσι, σὸ μῦρο, στὴν ἀμορφή, ἀφοῦ δὲν ἔχω νὰ τραγουδοῦ γλυκὰ ἀν' ε' ἀρῶν.

Ὁ Μίρσα Σαφί, κρητὴς στὴ διαφορὰ τους, εἶπε:
Ἀρῶντε κα' αἱ δὴ τὰ παρῶνα καὶ τὰ ἀρῶν μετὰ τὰ τραγοῦδια σου, καὶ τὸ μικροῦδο τρανιάφυλλο, ἐνῶσθῃτε στὰ δακὰ μου τραγοῦδια γὰ νὰ διαυῶσονται μετὰ μετὰ τὴν ἐκπαίσειν.
ΜΑΡΙΚΑ ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Ἦ πῆσις τῶν ὁδοῦ. Ἐξο τοῦ λιμένος τῆς Νέας Ὑόρκης.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΜΟΥΣΑ

ΜΥΡΟΛΟΓΙ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙΟΥ

Μὲς τῆμα τοῦ καλοκαιριοῦ καὶ σὶδβα τοῦ χειμῶνα,
Τῆρα καιρὸ πού διάλεξε, νὰ πάρῃ, νὰ μισῆρῃ!
— Παιδί μου, δὲν ἀπόμεινες, δὲν ἀφῖνες ἀγάλια,
"Ὅσο ν' ἀνῆσκον τὰ βουνά, νὰ παρῶνισον κάμποι,
Ν' ἀνοῖξουν τὰ γαρῶφαλα, νὰ γίνων τὰ λουλουδέια,
Νὰ φορτωθῆς, νὰ σπολιτῆς, νὰ πῆς σὸν κάτο κόσμο,
Νὰ βάλων νηοὶ στὰ φρέσια τους κ' οἱ κρητὴς τῆς τραχηλιῆς τους,
Καὶ τὰ μικρὰ στὰ χεῖρα τους, νὰ λημοῦσῶν τὴ μάνα!.....

ΕΙΣ ΤΑΣ ΠΕΔΙΑΔΑΣ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ, ΟΠΟΥ ΕΛΛΟΤΕ ΘΕΒΑΣΙΛΕΥΕΝ Η ΕΣΘΙΑ ΚΑΙ Η ΦΟΙΚΗ, ΤΩΡΑ ΤΟ ΑΡΩΤΡΟΝ ΤΟΥ ΠΡΟΣΦΥΓΟΥ ΣΚΟΡΠΙΖΕ ΤΗΝ ΕΣΘΙΑΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΦΟΖΙΑΝ. Η ΠΑΡΑΦΥΓΗ ΑΥΓΟΥΣΑ ΤΗΣ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΣ ΣΕΡΡΩΝ. (ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΠΟΣΤΑΛΜΕΝΟΥ ΤΟΥ «ΕΘΝΙΚΟΥ ΚΗΡΥΚΟΣ», κ. Π. ΚΑΥΦΗ).

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΓΕΝΝΟΜΕΝΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ Μ. ΑΣΙΑΣ ΕΙΝΕ Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

ΚΑΒΑΛΑ -- Η ΠΕΔΙΑΣ ΤΩΝ ΦΙΛΙΠΠΩΝ

(Του ειδικού αποσταλμένου του «Εθνικού Κήρυκος», κ. Π. Ι. Καυφή)

ΑΛΛΟΤΕ

ΕΚΕΙΝΟΣ ὁ ἄσπιος ἐγνώρισε τὴν Μακεδονίαν πρὸ πενταετίας, θὰ διευκολυνθῆ ἢ ἀνεγνωρίσῃ αὐτὴν σήμερον. Ἡ ἔμφυ ἀδελφία ἤλλαξεν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἀνεγνώσθη ἡμᾶς τὸ πρῶτον ἀπὸ τῶν μεταλλοκόπων γυναικῶν τῶν ἀρχαίων: Οὐδὲν κακὸν ἀμύγηδες καλοῦσιν. Μεγάλη καὶ φοβερὴ ἔβηξεν ἡ ἐκ τῆς ἀπαθείας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἔθνη, ἀποφορὰ καὶ ἀνυπολόγηται τὰ δεινὰ συνέπειά της: ἐν τούτοις προήλθεν ὁς μὲν ἀντιτάξιμα καὶ ἐν καλῶν. Τὸ καλὸν τοῦτο εἶναι ἡ ἀλήθεια, ἡ ἀσφαλείς Ἑλληνοποιήσεως τῆς Μακεδονίας.

Πρὸ ἔξ ἀκριβῶς ἔτιον ἔτιον καὶ περὶ τὴν ἀσφάλειαν, ὅπως καὶ τὴν ἀσφάλειαν. Ἡ περιουσία μου ἐκείνη ὑπέστη δι' ἐμὲ σωματικῶν καὶ ψυχικῶν μαρτυριῶν. Ἐκείνη ἀπὸ τῆς Νομισματικᾶς ἀσφαλείας, εἰς κατὰ μέρος τῆς ὑπαίθεου χώρας ἠρῶσθη Ἑλληνικὴν φωνὴν καὶ ἡ ψυχὴ ἡμῶν εἴχε νοσταλγίαν τὴν Ἑλληνικὴν φιλοφρονίαν.

Παντὸς, σὲ καθε μὲν ἢ μικρὸ χωριό, μὴς ὑπεδέχοντο μὲ μίαν καζινοφίαν, μὴ ἀπέχονταν πρὸς ἀπὸ τὴν ἐξοχότητα καὶ ἡ μόνη στερεώσεως ἀπάντησις εἰς τὰς ἐρωτήσεις μας ἦτο ἡ λέξις Νέμα (Νέμα).

- Ἐχετε σάτιν καὶ κομπόζι;
- Νέμα.
- Λίγα νερό;
- Νέμα.
- Ἐχετε λίγο ψωμί;
- Νέμα.
- Ἐχετε θεὸν καὶ πίστιν;
- Νέμα!

Τὰ τελευταῖον εἶναι ἡ μόνη καὶ πραγματικὴ ἀλήθεια.

Καὶ τὰ χωριά, τί χωριά!

Ἀνάθεμα ἀπελευθερώσει, μὲ τρώγας ἀντι σπιτιῶν, μίση εἰς τὰς ἀσπίας συναγελλοῦντο ἀναπνεύσαντες καὶ κτήνη.

Τὰ δὲ ἄσπια καὶ οἱ κάμποι τῆς Μακεδονίας ἐκαλύπτοντο ἀπὸ μιαν ἀπέραντον σιγῆν. Τὴν σιγὴν τῆς ἀσπίας καὶ ρομφίας καὶ τὴν σιγὴν τοῦ τρώου καὶ τῆς φάρας.

ΤΩΡΑ

ΤΩΡΑ τὰ πράγματα εἶναι ἐκ διαμέτρου ἀντίθετα. Τώρα τὰ βουνὰ καὶ οἱ κάμποι τῆς Μακεδονίας ἀντιχρῶν ἀπὸ τὸν χαρμόσινον ἦχον τοῦ ὄρατος τῆς ἐργασίας. Τὰ πρῶτα ἀνάθεμα καὶ οὐρα καὶ Βουλγαρόνεια καὶ Τουρκάνεια ζωοῦ ἀντικατεστάθησαν μὲ πούλιον καὶ κώμας αἱ ἀσπίαι μαρτυροῦν ἐξαγγέλλου ἐπὶ τὸν ἐπισκέπτην τὴν ἐραθίαν τὸν Ἑλληνικὸν πολιτικὸν καὶ τὴν φιλοφρονίαν, τὴν καθαρὴν Ἑλληνικὴν αὐτὴν ἀρετὴν, τὴν συναντῆσαι εἰς καθε τοῦ ὄρατος. Ἡ Ἑλληνοποιήσεως τῆς Μακεδονίας εἶναι πλήρως ἀποτυχημένη Ἄνωτλή! Ἐρρεπε τὸ πένθος αὐτὸ καὶ τὸ ζωντανὴν ἡ Μακεδονία. Ἦναι ὅρατα τώρα, πρὸς ὅρατα ἡ Μακεδονία. Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε. Ὁμοίως μὲ πόρην πρὸς φορὴ τὰ πολυτελῆ φάρμακα ἀποθανούσης ἀδελφῆς της. Τὰ φάρμακα αὐτὰ εἶναι αἱ Ἑλληνικὰ πληθῆρα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ὅσοι εἴχον

τὸ ἐνδύχημα νὰ σωθῶν ἀπὸ τῆς μεζῆρας τοῦ Τούρκου ἦλθεν ἐδῶ, ἀντικατέστησαν τοὺς ἀναχωρήσαντας Τούρκους καὶ Βουλγάρους καὶ χωρὶς νὰ ἀποστρέψωσιν τὸν ὄρον αὐτῶν καὶ τὴν δύνανται ἀπὸ τὴν περιλημμένην γῆν τὸν πατέρων των, ἐπεδέθησαν εἰς τὴν σῴτειραν ἐργασίαν.

Τὰ παρθενικά στεφάνια τῆς Μακεδονικῆς γῆς ἠσοῦνθησαν ἡδονικῶν ἀγρῶν ἀπὸ τὴν διέκλειαν καὶ τὸ ἄροτρον τοῦ Μικρασίτου Ἑλλήνος γεωργὸς καὶ αἱ πρὸς στείροι κάλλιοι τῆς ἐργομοιήθησαν καὶ ἀποδείξωσιν τοὺς καρποὺς των.

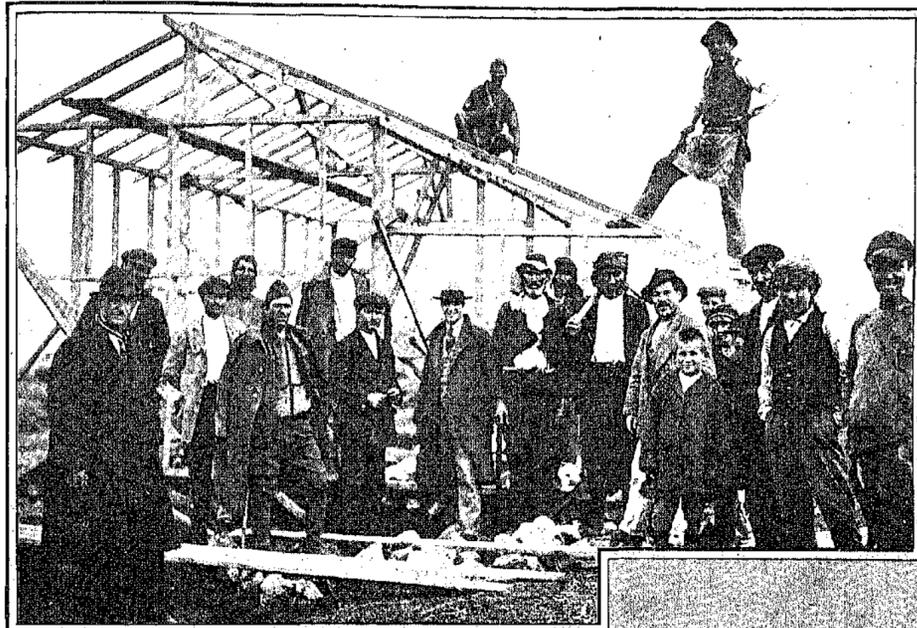
ΚΑΒΑΛΑ

ΑΡΧΙΖΟΜΕΝ τὴν περιουσίαν μας ἀπὸ τὴν σημαντικώτερον πόλιν τῆς Ἀνωτλῆς Μακεδονίας, τὴν Κ α β α λ α ν, τὴν γενέτειραν τοῦ γενάρχου τῆς Αἰγυπτιακῆς Δυναστείας. Ἦτο πάντοτε ἡ Καβάλλα μίση πόλις διὰ εὐκαταφρόνητος, μὲ ζωντανὴν ἐμπορίαν καὶ μὲ διοικητικὴν ἴσιν εὐκαταφρόνητον. Ἀλλὰ τώρα; Τώρα εἶναι πόλις μεγάλη, πλουσία καὶ εὐδαίμων.

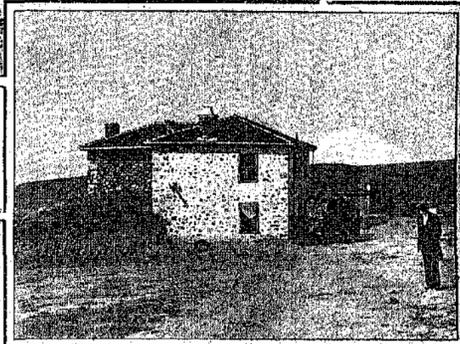
Ὁ πληθυσμὸς τῆς ἀπέχεται εἰς 80,000, ἐκ τῶν ὁσίων αἱ 65 εἶναι πρόσφυγες Μικρασιάται καὶ Θράκες. Αἱ ἐκκενωθεῖσαι οἰκίαι τῶν Τούρκων δὲν ἦσαν θεθάβως ἀρκεταὶ διὰ νὰ στεγάσωσιν τοὺς νέους κατοίκους αὐτῆς καὶ διὰ τοῦτο εἰς τὰς δύο ἄκρας τῆς πόλεως ἐκτίσθησαν νέοι οἰκητήριον συνοικιστοὶ μὲ κίττασμα σάτιν, τὰ ὅποια, καθὼς εἶναι κτισμένα κατὰ μῆκος τῆς ἀμυγδαλῆς παρα-

Γελοῦστές οἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ τῶν προσφύγων βλέπουν νὰ κίτταται τὸ σπῆ- τὸν καὶ νὰ γίνωνται ἀπὸ τὸ φορὸν τὸ ροδόκακνον ψωμί τῆς μητρῆς Ἑλλάδος. Πρόσφυγες ἐκ τοῦ Νομοῦ Ἀϊδινίου (Σμύρνης) ἐγκατεστημένοι εἰς τὸν Λαγκαδῶν, τῆς Θεσσαλονίκης. (Του ειδικού αποσταλμένου τοῦ «Εθν. Κήρυκος», κ. Π. Καυφή).

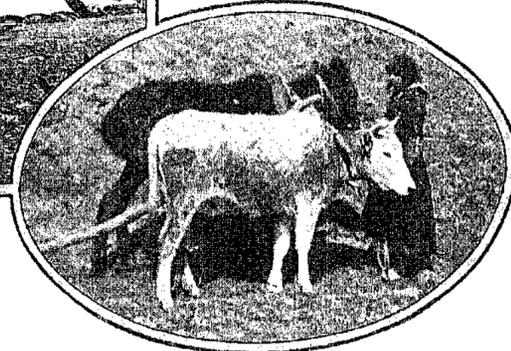
Ἦναι ὅρατα τώρα ἡ Μακεδονία, ἀλλ' ὅμως ὁμοίως μὲ πόρην πρὸς φορὴ τὰ φάρμακα τῆς ἀποθανούσης ἀδελφῆς της. — Εἰς ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὴν Τομπαν, παρὰ τὴν Θεσσαλονίκην, ἐκτίσθη μίση μεγάλη πόλις, συνοικισθεῖσα ἀπὸ προσφύγων. (Του ειδικού αποσταλμένου τοῦ «Εθνικού Κήρυκος», κ. Π. Καυφή).

Καὶ τὰ νέα χωριά τῶν προσφύγων, καθὼς εἶναι κίττασμα μὲ κώμας σάτιν, φάνονται ἀπὸ μακρὰ ἀνὰ μισοκίον ἀπὸ ματωμένα τριαντάφυλλα. — Ἦναι ὅρατα προσφυγικὸς συνοικισμὸς ἔξωθεν τῆς Κομιστῆς. (Δ. Θράκης). (Του ειδικού αποσταλμένου τοῦ «Εθνικού Κήρυκος», κ. Π. Καυφή).

Αἱ πρῶται ἡμέραι τῆς προσφυγίας. — Ἐως οἷον κτισθῶν τὰ νέα χωριά οἱ πρόσφυγες ἐκάθητο ἀπὸ σκηνῶν. (Περιφέρεια Λαγκαδῶν, Θεσσαλονίκης). (Του ειδικού αποσταλμένου τοῦ «Εθνικού Κήρυκος», κ. Π. Καυφή).

Τὰ στεφάνια τῆς Μακεδονικῆς γῆς σαρτοῦν ἡδονικὰ ἀπὸ τὸ ἄροτρον τοῦ νέου κατοίκου της. — Πρόσφυγες ἐκ τῆς Βυθίνιας, τῆς Μ. Ἀσίας, καλλιεργούντες τὰ διανεμηθέντα εἰς αὐτοὺς Τουρκικά κτήματα τῆς περιφερείας Δορίων. (Του ειδικού αποσταλμένου τοῦ «Εθνικού Κήρυκος», κ. Π. Καυφή).

ΑΝ ΕΒΛΕΠΑ ΣΤΟΝ ΥΠΝΟ ΜΟΥ...

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ κ. Γ. ΔΡΟΣΙΝΗ

ΑΝ ΕΒΛΕΠΑ στον ύπνο μου—στο ξύπνο μου δεν έχω ελπίδα να το ίδιο ποτέ—πώς Έξαρνα είχα θεσπεί σε μία από της σύγχρονης Ηαυθόλωνς της 'Αμερικης, σαν τη Νέα 'Υόρκη, τ' όνειρο αυτό δέ θα μ' έτρομαζε. Δέν θα μ' έκανε να νοιώσω τη λαχτάρα, πώς είναι α' έναν ξένο τόπο, σε μιά άπείρατη πολιτεία, μη ξέροντας ούτε τη φυσική του σύσταση, ούτε της συνήθειες, ούτε καν τη γλώσσα των ανθρώπων, που κατοικούν εκεί αά θαλασσοπνιγμένοι, που το κίμα έχει άπορριξει σ' έγνωστο άκρογιάδι. "Όρα πολλά δέν θα περνούσε και θ' άκουγα τη γνώριμη φωνή της Πατριδας να μου λέη τó καλώς ήρθα. "Όρα πολλά δέν θα περνούσε, και κάποιο χέρι ελληνικό θα μου έσφιγγε τó δικό μου και θά γίνονταν οδηγός μου και βοηθός μου στή ξένα. 'Τι θά πη αυτό, τί άβλεπε αυτό, δέν μπορεί να τó νοιώσει παρά μόνον ένας δοκιμασός και γιά λίγο τó ξενιτέμια, κ' όχι μ' έλα τó άυτό, κ' έλα τó κακό, παρά και με την ιδέα πός είναι μόνος, ξεμυσογισμένος από ξένους, που μήτε τόν γνωρίζουν, μήτε θά τόν σικοπέσουν σ' έτι κ' αν τού τώχη. Καί τó δικαίωμα αυτό σέ καλή νεανικά χρόνια, την πρώτη τόξα που έφτασα σέ μιά μεγάλη πόλη της Γερμανίας. Καί τó θυσίωμα άνόμο σάν να ήταν χτές, γιατί είναι από 'κείνα, πού έρα κ' αν φωνάζουν περαστικά, μάς αφήνουν άπιστά τά σημάδια τους στην ψυχή, καθώς μάς αφήνουν στά δάκτυλα πανταχού σπημάδια κάποια τιποτένια κοψίματα μαζωκώδη.

"Ήταν μιά μέρα φθινοπωρινή... Μά όχι άπ' της φθινοπωρινής μέρες της δικής μας, πού πολλές φορές μοιάζουν σάν πρώην "Ανοιξη και Ξεχειλάν τά ξερά κλαδιά τών δέντρων και τά κάνουν να σκάσουν φύλλο, και Ξεχειλάν της άμμενης όξης τών χορτασιών και της χάνουν να ξεβλαστήσουν. "Ήταν μιά μέρα σκοτεινή, όχι πολύ κρύα, μά ήσυχη, άδύναμα ήσυχη, μόνοντα ήσυχη. "Ένα άπερηγόρητο κλάμα, χωρίς άνάσσημα, χωρίς άναστήναγμα....

Κλεισμένος σ' ένα άγαθόν, σε δεύτερη θέα, με τρεις τέσσερες άλλους Γερμανούς, σοβαρούς, άμλητους και άγέλατους, δικούς με τόν καιρό κ' ατύχως κ' όμοια τυλιγμένους σε σίνερμα κίονο από πίκες και φτηνά, κακοήγιστα ταϊγία ποδρα, κίτταξα χωρίς να βλέπω τίποτε άπ' έξω τή θολούρα τού πλαγιού μου τζαμοί, πού τή χάραινα κίονο-κίονο φεγγαρότερες, σε μικρές, γυαλιστερές χάντες, άφροκλιώντας από κομμένη κλωστή, σε άνεμόφρετες σταλεγματικές της βροχής. 'Τι άτέλειότες ώρες ήταν εκείνες, έσο να φτάσουμε, νύχτα πιά, και να θεσπώ ξεπναγμένος, λήθαργικός, μαπούρητος, σε μιά μεγάλη, κλειστή μόνον πύς φτιαχιά δέν έζημένη σ' ένα μόνο χορτό άλογο, πού με καταρωδούσε τρανταχτά σε λούκοι λιθόστρωτους δρόμους, στην αρχή μισοφάστικους, ύστερα πιά φατναούς, μά πάντα θαμπαούς, με τά κατάβροχτα μέσα τού τότε φρωτισμού, περνούοντας άπάνω θαρραές, από κάποιά φανταστική πείρασε χελώνες, της θεμελιμένες, άνοχτες διατέλλες τών διαβατιών.

Μού είχαν δώσει στο διαδρόμ τού πηγεμού τó θύονα ένός ύποφερτού και κεντρού ξενοδοχείου κάποιο συνταξιδιώτες κ' έδει μετέβημα. Πώς θεσπείρα σε μιά κλίμαα φωτισμένη με μιά προσάνοψη, κρημαστή λάμπα γυαλιού, δέν μπορώ να θυμηθώ, γιατί ούτε τότε είχα συνείδηση τί έκανα. Θυμώθηκα μόνον πύς φτιαχιά δέν είχα άναμμένη και κρόνονα τόση, πού δέν έλάφρωσα καθόλου τά σπύχη μου και Ξαναφέρετα τόν ταξιδιώτικο κοίκο, πού είχα βγάλει στην αρχή!

"Έτσι παρσίμασκα σε μιά πολυθρόνα, με δυνταρισμένες σούστες, και τόν ξεουρισμένο γεροισπέρη, πού ήθελε και με ρώτησε έν θέλω τίποτε, είναι να τόν φέρη στά κ' κονιάτα.

Κ' έξω έβραζε, έβραζε, έβραζε. 'Η κλίμαα πού μωδούσαν, σε τρίτο κάτομα—αυτά τά παρτίρημα τó άλλο πρωί—καθώς γίνεται σε κάθε πρωτόφωτο ξένο, πού δέν τούς γυαίλει και τó μάτι, ήταν πρós τά πύσα, σε κάποια θρωμοσή αλλη, με άποθήκες και πλυταριά, και θά γνώφευσε με κούινες, γιατί άκούονταν μουσική από άνακάτομα πύτων και μαζωμορησιώνων. 'Αλλά Ξεχωριστά κ' άπάνω άπ' τή μουσική αυτή άκούονταν τά νερά της βροχής πού έτρεχαν από τά κερμαίδια στής πλάκας της αλλης, μαξευτά, κρημασιτά, με τόν κρότο πού κάνουν σε νερούμυα.

"Ένας καθόφτης μεγάλος σάν τοίχο άντικου, μού έδειχνε σά διπλή την έρημιά και ίτην εγκανάκην μου, και τότε έβρασα σε είχα ξεκιλίσει μέσα μου και μ' έπασε ένα κλάμα, ένα άκράτητο κλάμα, πού δε θυμώθηκα όμοιο στή μεγαλειότερη λήθη της ζωής μου. "Ήταν σάν ένα ξενοχώρια με τή βροχή πού δέν έπασε έξω, κ' έτρεχαν τά μάτια μου, καθώς έτρεχαν τά κερμαίδια.

"Έξαρνα, μέσ' στην άπελαπιά, πού μ' έσκροχνε κ' ός την τρέλλα της αυτοκτονίας: 'Ανοιξο τó παρόνοιο και να κέσο άκολουθώντας τή ροή τών νερών, κάτι ξεπαθίσει, σάν παρηγοριά και σάν ελπίδα, φός μακρουτού λυχνιοριού πού ξαναίξει ο παρσαττατημένος περσοδρόμος, μέσ' στην καυσακτέινη έρημη. Θυμώθηκα—θυμώθηκα πός πόν φνόμο γιά τή Γερμανία, κάποιος μού είχα πη τó όνομα ένός κρημενίου, πού πηγάνουν ο 'Ελληνες φοιτητά, και πός έκει θά μπορούσα να θεώ, αν θελήσω ποτέ, έναν παλινό γνώμοιο μας, όχι όμοιος άπ' τους πείδ ζυμαρεθιτικούς. Κ' έγώ τού είχα άποκρίθ πός δέν είχα καμιά θεσπεί να τόν Ξαναθώ. "Όχι μόνο γιατί κανέναν φίλικός δεμού δέν ήταν ποτέ μεταξύ μας, άλλα γιατί σύμφωνα με της συμβολής και μ' έπαυσα σε μισοπό της ελληνικής συντορεπής και να συνυαστητέφωμαι Γερμανούς και καλύτερα όμοια Γερμανούς, γιά να μάθω τή γλώσσα. Μά την ώρα εκείνη έλα αυτό τά παρτίρησε ή λαχτάρα της φυλής μου, να δω κάποιο, όπως και να είναι—πού να με κάνει να νοιώσω πός δέν είναι μ' ό σ' έ μέσα σε μιά ξένη και άγνωστη πολιτεία, πού δέν είχα καμιά ιδέα ούτε καν σε πού μέρος της ήμου, ούτε πός να κινήθω, αν όρισόμουν Ξεαρνα έξω άπ' την πόρτα τού ξενοδοχείου.

Τά μάτια μου στέγνωσαν κ' ούτε πρόσεχα πιά τά κερμαίδια πού έτρεχαν ά-στέφρευτα.

Πώς ήταν τά Τουρκογλόβα της Μακεδονίας. (Τό είδικό άπεισταλιμένο τού σ' Έθνικού Κήρυκος κ. Π. Καρη).

Μας, ένθυμώσιν εις τόν διά θαλάσσης έχομένην έπισκέπτην τās νέμρας της Ροδής.....

Έπον άνωτέρω ότι έν τών 80 χιλιάδων κατοίκων της Καβάλλας αί 66 είναι πρόσφυγες άνθρωποι δηλαδή μόλις από διετίας άρχίζόντες εις την πόλιν αυτήν, γυναι και άνέτια και στερούμενοι τών πύτων. 'Ήτο λοιπόν έπόμειον και φρικόν να άντιρροβώμεν την δυστυχίαν ήμ' τή άποδύσει μας εις την πόλιν και να την ίδωμεν περιφερομένην εις τούς δρόμους από μορφήν άνθρώπων σακώ.

Τίποτε άπ' αυτά. 'Επί όρας όλοκλήρους μάτην άνετήσησαν κανένα από τούς δυστυχείς άέτους, τούς όποιους εις τās Εθνομαιικές πόλεις δνομάζουν ό δ ο θ ε ο υ τ α ς. 'Απ' έναντίας είδομεν ένα κόμον Ξωμόν, εθύμιον, εινυχή και πρό παντός β ι ο σ τ ι κ ό ν. 'Όλοι έδώ απεύδουν. 'Βρασία. Μ π ι ζ ι ν ε ς όπως λέγεται σεις αυτό.

Χαρά θεού και χάριμα θεοβαλμών είναι τά μεσομεία στην Καβάλλα. Καθώς σφαιρουν αί σειρήνες τών ξεγοστασιών, άγγέλλουσα τó κτύπημα της δουδεκάτης, έχόνεται στούς θόρους μιά ζωή λαχταριστή. Γέροι, νέοι, παιδιά, γυναικες μεστομμένες και κορίτσια χαροήμενα σπορπούνται στούς δρόμους και τρέχουν άλλοι στά σπία των και άλλοι στά λακά μαγειρεία και άντηχούν εις τούς δρόμους χάραινα άφροσύνη και διασταυρώνονται παντού φλογερές ματιές.

- 'Από πού είναι σ' κάπ' έλα μου;
- 'Από τά Μουδιανά.
- Και σ';

- 'Από τά 'Αλάτσατα.
- Και σ' κάπ' έλα μου;
- 'Από τó Σεβδίκοι, της Σιούρης.

Σπουτές πανελληνίους συναγεμιάς! Τώρα καταλαβαίνω τόν πύταν ένός όραίου 'Ισπανικού έργου: 'Ο π ό ν ο ς έ ν ά ν ε ι.

Οι μελοσομίοι της Βιθονίας μετέφερον εις την 'Ελλάδα την γλυκυστήν έργασίαν των.— Πραγματικά έγκαταπέσεις εις τόν νομόν Κορινθίας (Γκιουμουλιτζνας), Δ. Θράκης. (Τό είδικό άπεισταλιμένο τού σ' Έθν. Κήρυκος, κ. Π. Καρη).

'Ο κοινός πόνος, ή κοινή συμφορά, άντί να διασκορπισή ήσαν τόν έν διασπαρά 'Ελληναίον, Ξεφηνε αυτόν μέσα εις μίαν χάνην, από την όποιαν πολύ σύντομα θά ξεβλήθ ήνας νέος 'Ελληναςός ρομιαλός και σφαιρηλός.

ΚΑΠΝΟΣ

ΑΛΛΑ, δά με έρωτήθητε, εις τί καταγίνεται όλος αυτός ο κάπνος; 'Η άπάντησε εύκολος. Πύσω από τούς βραχόμεις λούφους πού κρασπεδώνουν την πανοραμιακήν πύλιν της Καβάλλας, εκτείνονται μιά πεδιάς άπέσπαστος, σχεδόν άτίρημον, ή όποια, καλλιεργουμένη έντατικώς από τούς νέους κατοίκους αυτής, παράγει τά πολυθνητα Μακεδονικά καπνά τά όποια κηπνίζει ή άριστοκρατία της 'Αμερικης. Τά καπνά τά όποια παράγει ή έργασία τών γεωργικών προσφυγικών πληθυσμών, τά έπεξεργάζονται οί πρόσφυγες έργατά της Καβάλλας, τά μεταπωλούν εις σιγαρέττα, τά τοποθετούν εις κομμάτια κακέτα και οί έμποροι της Καβάλλας τά Ξεπαστέλλουν εις όλα τά μέρη τού κόσμου και πού πάντων εις τήν 'Αμερικην, από την όποιαν εισπράτουν έκαστομήμια δολαριών, εις ή όφελίζεται ή εθνημεία και ο πλούτος της Καβάλλας.

Δέν έχομεν εις την διάθεσόν μας πολλόν καιρόν διά τούτο, μετά παρμονήν μιας ήμέρας, άποχωρετώμεν την Καβάλλαν και ένα μικρό Φορτίκι, άσθημιών και άγκομαχούν, εισέρχεται την άνημέριον πρós Αρβίαν ήμαξίτην όδόν, μεταφέρων ήμεις εις τó εσωτερικόν της Μακεδονίας. Μετά 15 λεπτά έφικαμέθα εις τó άνότατον σημειον της όδοι και ταυτοχρόνως με τόν άνακουραστικόν όγκημόν—ας τó πύθμε έτσι—τού αυτοκινήτου, άποχωρετώμεν τó γαλανόν Αιγαίον, την θεάν τού όποιον θά βραδύνομεν να άντιροώσομεν.

Και να μπροστά μας ο άτίρημον κάμπος, διάστικτος από κόκκινα στολίδια. Τά στολίδια αυτά τά κόκκινα είναι τά νέα χωριά τών προσφύγων. "Ασπρα, κατακάθαρα είναι τά σπιτάκια των και οί στέγες είναι κατακόκκινες σάν παρσοφνες.

'Ο κάμπος τόν όποιον διασχίζομεν είναι ή πεδιάς τών Φιλιππων. Σπώνται άκριτά έρείλια της Ιστορικής πόλεως και έν πανδοχείον κτισμένον από τά συντερίμια τών έρεικαμένων τοίχων μάς φιλοξενεί γιά πέντε λεπτά και ένα ύπεροχο κρησι τού άντικρουτού Παγγαίου βραπειάει την δίψαν μας.

Γιά να διατρέξή κανείς ώλοτε την πεδιάδα τών Φιλιππων έπρεπε προηγουμένως να συντάξη την διαθρήην του, δάτι αν έγλύτουνεν από τούς Τούρκους λησταίς θά έπεφτεν άσφαλός στά χέρια τών Βουλγάρων κρηματετήρων. "Όλας ο κάμπος, έκτός από μίαν μικράν άκτίνα πέριξ τών πόλεων, ήτο άκαλλιεργήτος και από την μίαν έως την άλλην άκραν αυτού εκκυριάζει τó πνεύμα τού τρώου. Τώρα ο κάμπος είναι κοσμοθήκη. Χωριά έκτίσθησαν, χωριά κτίζονται, έλη άπέξη-ράνθησαν και έλη άπέξηραίνονται και νέα κάτοικοι, "Ελληνες έσοι, "Ελληνες πονεμμένα, άλλα δυνατά και σφαιργάντες, "Ελληνες Βιθνοί και Πόντιοι, θά μεταβάλουν έντός όλίγων έτών την Μακεδονίαν εις άληθινήν γην της έπιγαγγελίας.

Φθάνομεν εις τó μαρτυρικόν Δοξάτον. Τά γερωμηνμένα σπία του διαλαλούν άκόμη τó φροβερό πέραςμα τού Βουλγάρου. Είναι Κυριακή, οί κάτοικοι της ό; ραίας κώμης, νέοι και παλαιοί, κάθονται στά κρημενία και πούς ξέρει, διηγούντα άναμεταξύ των τί ύπέφεραν από τούς σαρκόφρους. 'Από τούς Τούρκους οί μόν, από τούς Βουλγάρους οί δέ. Τό ένα μύθος προστίθεται εις τó άλλο και καλλιεργείται ή άγανάκτησις και τεχνουργείται ή έκδικησις, ή όποια μιά μέρα θά έκπαύση τομραά έναντιον τών δύο άποπόνων έθώνων της 'Ελληνικής φυλής.

Αρβίαι, 'Απρίλιος.— Π. Ι. ΚΑΨΗΣ

Χτύπησε τó κούδονο και σπόν ξεουρισμένο γεροισπέρη, πού Ξαναφθεό λίγο θυμωμένος, είχα παρκαλατά να μού βρη έναν άνθρωπο κάποι να τόν στείλω. Καί θεσπείκα άμέσως ο άνθρωπος τού δρόμου, πού κάνει τέτοια θελήματα, κ' όπας μπόρεσα καλύτερα τού έθωσα να κινάλοή ή Γρησοία άπ' αυτόν. Πήρε μιά κάρτα μου ελληνική, με δυο λόγια γραμμένα και δέν άφηνε να Ξαναγορηθ, φέροντας μου λογόλογη προφορική άπάτηση, πός εκείνος πού πήρε την κάρτα έρχεται σε λίγο.

Με τί καρδιόχτυπα πρόβημε την άπάντηα και τί θά γνόμων αν γράφε έλακτος ο άνθρωπος με την κάρτα μου πίσω—οτε έξώ! Ξέρα μόνον πός τόν δέχτηρα σάν άγγελο μιάς νέκης και τού έθωσα μ' έλα μου την καρδιά πληρωμή πέντε φορές περισσότερο από κείνη πού είχα δοκάσιμα να πάρη. Κ' ατύχως, νομίζοντας, πός σάν έβρος, ή δέν ήξευρα τή διατίρημα, ή δέν έγνώριζα τά νομίσματα τού τόπου, άφού κατασκόνισσε από γαρά και μού άνομήθηκα ένα έλαχιστό, πού μίκαε ποτά, έφινγε γρήγορη-γρήγορα, θρονώντας με τά πεταλωμένα του ποδήματα τή σκάλα.

'Εγώ όμοιος τότε άμέσως δέν μπόρεσα να ξεγήμισο τó διάμοιο τού έκείνου και μη γνωρίζοντας άκόμη άσπείτ ή γερμανική τιμώτητα, φοβήθηκα μήπως με έλε γέλασει, μήπως οτε πήγε μέσ' στή βροχή να ζητήρη και να δω έκείνον πού τού έλε πη στό κρημενίο κ' έγώ τού κάποι κάθημαι και προσιμένα.

Δεύτερη άγωνία άρχισε να με κρημενί....

Μά δέν πρόφτασα να κρημενίω πιά, στά νερά της βροχής πού έτρεχαν άδιάνοστα

'Ιαπωνίδες καλλιτέχνιδες έκπαρσοποιοί την τέχνην της Πατριδος των έν 'Αμερικη.

στής πλάκας της αλλης, κ' ή πόρτα μου χτύπησε και πριν άποκρηθώ μπήκε μέσα έκείνος πού πρόβημε.

Πώς τόν δέχτηκα! Με τί άγκάλιασμα σικιό και με τί θερμό σπασματό φιλή! Δέν πιστεύω να Ξαναγκάσωμαι έτσι ποτέ άνθρωπο στή ζωή μου. Κ' έκείνος άπόρησε, δέβαια, γ' αυτή την άνέλπιστη κ' άουνήσιτη δεχτικώτητα, κ' οτε μάκτεπε, οτε ήμαθε ποτέ την αλία. Γιατί ποτέ δέν τού είπα δεσπερότερα τί ήταν γιά μένα την όμο έκείνη τά άντερομιά του στή μισάνοχτο φύλλο της πόρτας! Γιατί θά νόμιζε πός νεροφρεμένος έκείνο τó θεάδι κ' άνατατάσσεσας κείνη, θυμώθηκα πός ειπ' έκεί αυτός, κ' έτσι άπλε και φρικιά θέλησε να τόν άνταμώσω γιά να μού δώση μερικάς δόγιτες. Πού να φαντασθή πός ήταν ένα φανώμενο κ' ένα σύμβολο γιά μένα! Πώς ή άντιποθητική, βραχνη από τó κάπνημα φωνή του, πού μύησε τή γλώσσα της μητέρας μου, πού φάνηκε σάν κελάδημα άήδονοι! Πώς ή κρημοιομική, καλοξυρισμένη όψη του, με τά μικρά σάν κομψότροπος γυλέκου μάοια, άπαράλλαχτη, καθώς ήταν και τρία χρόνια πριν, πού τόν είχα πρωτογνωρίσει σ' ένα γραφεσιε περιόδοιο στήν 'Αθήνα, άκαιοδύλορη γιά μένα την φρωτιστη φρεθιακού θεοού!

Είχε έλη την προθυμία να καθίση μαζί μου και να μού κάνει συντορεπιά. Μά έμένα δέν με χωροόσε ή στενή κλίμαα τού ξενοδοχείου. Τώρα, πού δέν ήμουν ξεμυσογισ και μόνος, ήμελα ν' άνασάνω έκείθερο, άνοχτο άέρα, και μ' έλη τή βροχή. "Έτσι τόν άκολούθησα κ' έπήγαμε μαζί και θήρηκα τόν ελληνικό κίκο, πού είχα ήρθισα γιά να πη σε μένα, στό όραίο κρημενίο με τά κόκκινα, δελουδένια του καθίσματα, με τούς χρυσοστόλιστους, ζωωγραφημένους τοίχους και τó θαυμαστό από σαξωνική παρσελίαν ταβάνι του.

Κ' από τó θεάδι έκείνο την άγάπημα τή φιλόξενη γυναιά του, πού μού προσητοφάνηκε σάν ένα κρημιά άπ' την Πατριδα, και πάντα και τώρα άκόμη τή θυμώθημα και τή φρένω με σγκάνησε πρυστά στά διακομηνά μου μάτια.

('Αθήνα, 3 Μαίου, 1925.) ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΙΔΡΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

ΤΟ ΑΝΑΤΟΛΙΑ COLLEGE ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΤΟ ΑΝΑΤΟΛΙΑ COLLEGE ηρξισ την σπουδαστικήν του εν Μαροσβάν του Πάντου ως Προκαταρκτική Σχολή, ή High School, κατά τὸ 1864, καὶ διοργανώθη εἰς πλήρες Κολλέγιον τὸ 1886. Ἡ Σχολὴ αὕτη ἦτο τοῦ αὐτοῦ τύπου μετὰ τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει Ροβέρτειον Σχολήν, μετὰ τὸ πρόγραμμα Ἀμερικανικοῦ Κολλεγίου ἐφαρμοσθέν εἰς τὰς ἐπιτολίους ἀνάγκας τῶν ἐν τῇ Ἑγγύς Ἀνατολῇ πληθυσμῶν. Οἱ τελευταῖοιτοὶ ἐλάμβανον δίπλωμα Β. Α.—Bachelor of Arts. Κατὰ τὸ 1913 καὶ 1914 ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς δράσεως τῆς Σχολῆς τὸ διδάσκον προσωπικὸν ἀπέτελειτο ἀπὸ 25 ἄνδρων, ἐξ ὧν 6 ἦσαν Ἀμερικανοί, 9 Ἕλληνες, 8 Ἀρμένιοι, 1 Ἑβραῖος καὶ 1 Ρώσος. Μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων ἦσαν ὁ ἀεικωνιστὸς Ἐθνομάρτυς Δημήτριος Θεοχαρίδης, Ἰωάννης Π. Ξερίδης, κτλ μετὰ τὴν Νεὴν East Relief, καὶ Ἰ. Σωτηρόπουλος, χημικός, ἐν τῇ δημοσίᾳ τοῦ Ἀμερικανικοῦ Ναυτικοῦ. Ὑπήρχον δὲ 425 μαθηταί, ἐξ ὧν 200 ἦσαν Ἕλληνες, 160 Ἀρμένιοι, 40 Ρώσοι καὶ 25 Τούρκοι. Οἱ μαθηταὶ ἤρχοντο ἀπὸ ὅλων τῆν Μικρῶν Ἀσιῶν, Κωνσταντινουπόλεως, Θράκης, τῆν Ἑλεσθέραν Ἑλλάδα καὶ τὸν Καύκασον.

Τὸ Ανατολία College κατὰ τὸ διάστημα τῶν 30 ἢ 35 ἐτῶν, ἐπέδρασε μεγάλως καὶ ἐδραστηρικῶς εἰς τὴν ἱστορικὴν, βιομηχανικὴν καὶ ἐν γένει τὴν διανοητικὴν ἀνάπτυξιν καὶ ἠθικὴν μόρφωσιν τῶν πληθυσμῶν τῆς Μικρῆς Ἀσίας, ἰδιαιτέρως δὲ εἰς τὴν ἐκπαιδεύσιν καὶ μόρφωσιν τῆς νεολαίας κατὰ τὸ Ἀμερικανικὸν οὐσθημα, καταστίζουσα αὐτὴν εἰς τὴν ἐξυπηρετήσιν τῶν ἀναγκῶν τῆς κοινότητος. Πλείστοι ἐν τῶν τελειοποιῶν καὶ πρῶτον μαθητῶν τοῦ Ανατολία College ἐτελειοποιήθησαν εἰς ἀνώτερα ἐκπαιδευτήρια τῆς Ἑθρώσεως καὶ Ἀμερικῆς καὶ ἀνεδειχθησαν ἐξ αὐτῶν ἄνδρες δόξασως, ἐπιστήμονες, λόγιοι, ἐπιχειρηματίαι καὶ ἐμποροῦμενοι. Ἀρχετοὶ ἐξ αὐτῶν ἐδρασκονται εἰς Ἀμερικὴν, διεσπορευμένοι εἰ ἐξιάφορα μέρη καὶ παντοῦ κατέχον σπουδαίας θέσεις καὶ ἐξασκῶν ἐδραστηρικὰ τὴν ἐπιτηρόσην. Ἄς ἀναφέρωμεν ἀλλοίως τινὰς ἐξ αὐτῶν, οἱ κ. κ. Κοσμάς Σουκίρης, Β. Μωδοῖδης, Π. Πάπας, Γ. Χατζόπουλος, Α. Σουκίρης, Ἰσπικατῆς Κυριακίδης, Β. Κωνσταντίνος, Ἰατροί, Βασιλεῖος Δεσπότης, Α. Π. Πηλίδης, Ἀδωνοῦχος Ἀναστασίδης, Π. Μ. Κυριακίδης, Γ. Φιλανδρέδης, Α. Δοκμερτζής, δοντοίατροί, Κώστας Ἀῆρος, Ξενοφῶν Θεοχαρίδης, Ὁσέτης Θεοχαρίδης (τέκνα τοῦ ἀειμνήστου καθηγητοῦ Δ. Θεοχαρίδου), Χρῆστος Τερεζόπουλος, μηχανικός, Παπαῖλ Ἀῆρος, κωμικὸς φιλοσοφίας, Λουκάς Κυρίδης, χημικός, Ν. Ἀγγίδης, δικηγόρος, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἀθανασίου Ἀγγίδης ἐν τῇ δημοσίᾳ τοῦ Συνδέσμου τῶν Ἑθνῶν ἐν Γενεύῃ, Θεμ. Ἰωσηφίδης, Γεώργ. Κυριακίδης, Σ. Ζαχαριάδης, Β. Τοιδόγλου, Ἀδελφοὶ Μπαρλόγλου, ἐμποροῦμενοι, Ν. Μυρόπουλος, οὐγγαροῦμενος, καὶ ἄλλοι. Ἦσαν δὲ καὶ δύο ἄλλοι παρόμοιοι καὶ μεγαλύτεροι κατάλογον τῶν νῦν ἐν Ἑλλάδι καὶ ἀλλοῦ τῆς Ἑγγύς Ἀνατολῆς, καθὼς καὶ ἐν Ἀγ-

ΤΟ ΚΟΛΛΕΓΙΟΝ ΜΕΤΑΦΕΡΘΕΝ ΕΚ ΜΙΚΡΑΣ ΑΣΙΑΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΑΡΧΙΖΕΙ ΝΕΑΝ ΠΕΡΙΟΔΟΝ ΕΚΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗΣ ΔΡΑΣΕΩΣ

ρίδι κτλ. εὐνοικημένων. Τὸ αὐτὸ ἀληθεύει καὶ διὰ τοῦς Ἀμερικανοῦς, ἐξ ὧν ἀνεδειχθησαν διάδοχοι ἀρχιτέκτονες, κωμικοὶ Πανεπιστημίων, ἱατροί, δικηγόροι καὶ ἐμποροῦμενοι. Ἀπὸ τὸ 1915 ἡ Σχολὴ ὑπέστη παντοίας ζημίας καὶ ἀπωλείας, ἔνεκα τῆς ἐξουσίας καὶ τοῦ

περασισθῆ καὶ ἡ ὀριστικὴ ἐγκατάστασις καὶ λειτουργία αὐτῆς ἐν τῇ νέᾳ ταύτῃ τοποθεσίᾳ. Πιθανὸν τὸ ὄνομα νὰ μετατραπῆ εἰς Ἀμερικανικὸν Κολλέγιον ἐν Θεσσαλονικίᾳ—American College in Salonica.

Καλλιτέρα ἐκλογὴ δὲν ἴδονατο γὰ γίνῃ. Ἡ Θεσσαλονικὴ, μετὰ πληθυσμῶν 500,000 καὶ μετὰ εἰσοδήν 850,000 προσοφῶν εἰς τὴν Μακεδονίαν, πρόκειται νὰ παῖξῃ σπουδατικὸν ρόλον εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὰ Βαλκάνια καὶ ἐν γένει κατὰ τὴν τῆν Ἑγγύς Ἀνατολήν. Βρίθει ζωῆς καὶ κινήσεως. Οἰκοδομαὶ παντοίας φάσεως ἐγείρονται πανταχοῦ, νέα χωρία προσοφῶν διοργανοῦνται πανταχοῦ τῆς Μακεδονίας. Ἀμερικανικὴ Σχολὴ μετὰ οὐσθημα καὶ πρόγραμμα Ἀμερικανικόν, προσοφῶν μισθῶν πρὸς ἐξυπηρετήσιν τῶν ἀναγκῶν τῆς χώρας, δὴ οὐτείνῃ μεγάλως εἰς τὴν ταχύτεραν καὶ τελειότεραν ἀνάπτυξιν τῶν ἐν Ἑλλάδι πληθυσμῶν.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς Σχολῆς εἶχε τὸ εὐτύχημα νὰ εὕρῃ καταλλήλον οἰκονομικόν, νεώτερον οἰκοδόμημα, προσοφῶν μισθῶν διὰ Κεξίνον τὸ ἐνοικίασε καὶ τὸ ἐτελοποίησε διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς Σχολῆς. Ἐπίσης, παραλειπόμενος ἐνέδωκεν δύο κτίρια τοῦ Γαλλικοῦ Στρατιωτικοῦ Νοσοκομείου, τὰ ὅποια προσελήφθησαν ἐπίσης καὶ μετὰ τὴν προσοφῶν ἄλλου νέου κτίριον, ἤρχισεν νὰ λειτουργῆ ἡ Σχολὴ, κατὰ Ἰανουάριον 1924 μετὰ 50 μαθητῶν. Ἀλλ' ὁ ἀριθμὸς ἀνέβη ἐντός ὀλίγου εἰς 150 καὶ πλείστοι ἄλλοι περιμένον εἰς τὴν γομῶσιν νὰ εἰσελθῶν μόλις ἐθροῦν ἐν-ερότερος χώρος.

Ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Ἑλλάδος ἐν γένει, ἰδιαιτέρως δὲ οἱ πρόσφυγες, εἶδον μετὰ ἀνεκπρόσβαστον χαρὰν τὴν ἐγκατάστασιν τῆς Ἀμερικανικῆς ταύτης Σχολῆς ἐν Θεσσαλονικίᾳ καὶ ἐπικροτοῦν ἐνθουσιάζοντες τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἐφορείας περὶ ὀριστικῆς αὐτῆς ἐγκαθιδρύσεως καὶ πρὸ πάντων τὴν ἀπόφασιν περὶ ἀνεγέρσεως νέου ἐδρασκῶν κτιρίου, μετὰ τὰ ἀπαιτούμενα μέσα, πρὸς τὴν περαιτέρω χρησιμοποίησιν λειτουργίαν αὐτῶν.

Ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις, ἐπιμύσῃα μεγάλως τὴν ἐν Θεσσαλονικίᾳ ἐγκατάστασιν μιᾶς τοιαύτης μεγάλης Ἀμερικανικῆς Σχολῆς, ἔδωκεν ἄδειαν διὰ τὴν λειτουργίαν αὐτῆς κατὰ τοῦς Ἑλληνικοὺς νόμους, καὶ προσέφερε δωρεὰν τὰς ἀπαιτούμενας γαίας, διὰ τὰ κτίρια καὶ τὰς ἄλλας ἀνάγκας τοῦ τε Κολλεγίου καὶ τοῦ Παρθενωαγογείου εἰς τὰ περὶ χωρία τῆς Θεσσαλονικῆς, εἰς ἀπόστασιν ἑξ μιλίων, ἐπὶ ὑψηλοῦ ὄρουπέδιον εἰς ὕψος 1200 ποδῶν, μετὰ ἀνοικτῶν ὄριζοντα, εἰς τοποθεσίαν θανασιῶν, ἐπιβλέπουσαν εἰς τὴν πόλιν τῆς Θεσσαλονικῆς καὶ τὴν θάλασσαν, ἀπέναντι δὲ ἱσταται ὑπερηφάνως ὁ Ὀλύμπος, μετὰ δέμα θανασιῶν πέραν τοῦ κόλπου. Τὸ ὕψος τοῦ τόπου ἐξασφαλίζει κλίμα ὑγιεινόν, μακρὰν τῆς ἐπιρροῆς τῶν ἐλαδῶν αὐρετῶν, οἱ ὅποιοι μισοῦσιν τὰ περὶ χωρία καὶ τὴν πεδιάδα.

Ἡ Σχολὴ ἔχει καθαρῶς ἐκπαιδευτικὴν καὶ μορφωτικὴν χαρακτῆρα, μετὰ πρόγραμμα ἀποβλέπον εἰς τὴν ὄν τῶ χρόνον διοργανώσεως: ἰσὺν τελετοῦ Ἀμερικανικοῦ Κολλεγίου, ἐφηρμοσ-

Τὸ κτίριον τὸ προσοφῶν μισθῶν διὰ Κεξίνον, ἀλλ' ὅπερ καὶ χρησιμοποιεῖται πρὸς ἀνάγκαν τοῦ Ανατολία College ἐν Θεσσαλονικίᾳ.

νον εἰς τὰς ἐπιτολίους ἀνάγκας (2ον) τελειοῦ Ἑλληνικοῦ Γυμνασίου, πρὸς προετοιμασίαν φοιτητῶν εἰς τὸ Ἑθνικὸν Πανεπιστήμιον μετὰ ἐπιπροσθῶτον γλώσσιν τῆς Ἀγγλικῆς, καὶ 3ον) Ἐμπορικῆς Σχολῆς δι' ἐμπορικὰ μαθήματα. Οἱ εἰς τὰς Ἀμερικανικὰς Σχολὰς φοιτῶντες, ἐν γένει, ἔρχονται ἀπὸ τὰς οἰκογενεῖας ἐμποροῦμενων καὶ μετὰ τὴν ἀποφοίτησιν τῶν ἐπιδίδονται εἰς τὸ ἐμπόριον. Ἐπιπροσθέτως εἰς τὸ Κολλέγιον ἡ τὸ Γυμνάσιον δὴ λειτουργοῦν καὶ καλῶς κατηχημένον Προκαταρκτικὸν Γυμνάσιον—τοῦ ὀλιζοῦν μετὰ 4 τάξεις.

Τὰ διδάσκον προσωπικὸν οὐρνεῖται ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀπὸ 7 Ἀμερικανῶν, 4 Ἑλλήνων καὶ 2 Ἀρμενίων. Ὁ Διευθυντὴς τοῦ εἶναι ὁ Dr. George E. White, εἰς τὸν ὅποιον ἐπέβη πάντα ἄλλοι ὀφείλονται ἡ ἐγκατάστασις τῆς Σχολῆς ἐν Θεσσαλονικίᾳ. Ἐθροῦν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ οὐδοῦσιν τοῦτοῦ ἔργου εἰς ἵαν τριμηναῖον καὶ κρῖσιμον περίοδον ἐν Μαροσβάν καὶ νῦν ἐργάζεται καὶ προσπαθεῖ δραστηριῶς νὰ δάξῃ τὴν Σχολήν ἐπὶ στερεῶν βάσεων εἰς τὴν νέαν αὐτῆς περίοδον, εἰς νέον περιβάλλον, πρὸς χρησιμοποίησιν ὄν τῶ μέλλοντι.

Οἱ δὲ μαθηταὶ εἰναι 90 Ἕλληνες, 60 Ἀρμένιοι καὶ ἄλλοι Ἀῆδοι καὶ Ρώσοι, δημοῦμενοι εἰς τὴν ἑσσεως προκαταρκτικὰς τάξεις καὶ τὴν Α' Γυμνασίον. Τὸ προσεχὲς εἶος δὴ εἶναι καὶ Β' Γυμνασίον, καὶ κατόπιν, κατὰ σειρὰν καὶ αἱ ἄλλαι ἀνώτεροι τάξεις.

Πᾶς μαθητὴς ἔχει Ἀγγλίζον μάθημα μετὰ Ἀμερικανῶν διδάσκων, ὕπερ ἐξασφαλίζει ὀδὴν πρὸς τὸν Ἑθνικὸν Πανεπιστήμιον μετὰ ἐπιπροσθῶτον γλώσσῃ εἰς ὄλους τοὺς μαθητὰς καὶ εἰς τοὺς μητὰ Ἑλλήνων.

Ἰδιαιτέρα προσοφῶν δίδεται εἰς τὴν γυμνασιωτικὴν καὶ τὸν ἀδελφιασμὸν, κατὰ τὸ Ἀμερικανικὸν οὐσθημα, οἱ δὲ παραλειπόμενος τῆς Σχολῆς κειμενοὶ ἄρθρα παρέχον λαμπρὴν ἐδρασκίαν εἰς τὰ παιγνίδια τοῦ foot ball, basket ball καὶ tennis. Ἐπίσης διδάσκειται εὐδοκίμως καὶ ἡ μουσικὴ.

Τὰ διδάττω καὶ τὰ τρέφον διὰ τοὺς ἐπιτολίους εἰς 100 δολάρια τὸ εἶος, πληρωτικὰ εἰς δύο δόσεις. Διδάττω διὰ τοὺς ἐξωτερικοὺς μαθητὰς εἰναι 40 δολάρια εἰσοφῶν, πληρωτικὰ εἰς 4 δόσεις, εἰς δραχμάς, μετὰ τὴν τρέφουσαν τιμὴν τοῦ οὐναλλάγματος.

Τὸ Κολλέγιον, κατὰ τὸ Ἀμερικανικὸν οὐσθημα, ἐνθαροῦνται πνεύμα ἀνεξαρτησίας καὶ αὐτοπεποθῆσεως. Διὰ τοῦτο παρέχεται ἐκτακτῆρα εἰς τοὺς θέλοντας καὶ ἔχοντας ἀνάγκην βοήθειας νὰ κερθῶν ἐν μέρῳ τῶν ἐξόδων τῶν, ὑπηρετοῦντες εἰς τὰ τραπέζια, τὸν κήπον ἢ οἱ διὰ διάφορα ἐπαγγελματικὰ τμήματα, ὡς ἐπιδομητοποίαν, ἔκδοσιν κτλ, ἡσποικίαν κτλ.

Ἡ Σχολὴ ἔχει καταστρώσει ἕλα τὰ σχέδια δι' ἀνοικοδομήσιν νέων ἐδρασκῶν κτιρίων μετὰ ἕλα τὰ ἀπαιτούμενα μέσα πρὸς τὴν τελειότεραν καὶ εὐδοκίμοτεραν λειτουργίαν αὐτῆς εἰς τὴν

νέαν τοποθεσίαν, τὴν διορνεῖταιν ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως. Ἡ Διεύθυνσις εἶχε τὸ εὐτύχημα νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἐπιτηροῦσαν μεγάλου ἀρχιτέκτονος ἐν Νέα Ὑόρκῃ, τὸ κ. W. S. Thompson, ὅστις ἠρόησας τὰ σχέδια τοῦ κτιρίου καὶ ἐπισκέψατο εἰς τὴν προκαταρκτικὴν ἐργασίαν ἐπὶ τοῦ λόφου, ὅπου δὴ κτιοῦν τὸ Κολλέγιον. Ὁ κ. Thompson εἶναι ὁ ἀρχιτέκτων, ὁ ἀγεθῶσας τὴν Γεννάδιον Βιβλιοθήκην τῆς ἐν Ἀθήναις Ἀμερικανικῆς Σχολῆς καὶ ὁ ἐπιστολῆσας εἰς τὴν ἀνοικοδομήσιν αὐτῆς.

Ὁ Ἑλληνοῦς εἰς τῆς Ἀμερικῆς δὴ μὴ μετὰ χαρῆς, διὰ ἐγκαθιδρύσετα ἐν Θεσσαλονικίᾳ τοιαύτη Ἀμερικανικὴ Σχολὴ, μετὰ πρόγραμμα ἐπιτολιτικῶν καὶ μορφωτικῶν καὶ ἐχέται τοῦτο νὰ οὐτείνῃ εἰς τὴν ἀνάδειξιν νέων ἀνδρῶν, μετὰ ὕγειε ἀρχῆς, ἐπιτολιτικῆς, ἐγκοσμοποικίτικῆς καὶ ἠθικῆς, πρὸς ἐξυπηρετήσιν τῶν συμπεροῦντων τοῦ ἔθρους.

Περὶ τῆς ἐκπαιδευτικῆς ἀποστολῆς τοῦ Ἀμερικανικοῦ Κολλεγίου ἔχοντες καὶ δύο ἐπιστολάς τῶν Ἑλλήνων ἐπιστήμων. Ἡ μία εἶναι εὐστοικὴ ἐπιστολὴ τοῦ κ. Βενιζέλου διὰ τὸν Διευθυντὴν τοῦ Κολλεγίου, Καθηγητὴν κ. White, ἡ δὲ δευτέρα εἶναι τὸ ἔγγραφον τοῦ κ. Ρώσου, Ὑπουργοῦ τῶν Ἑξωτερικῶν, πρὸς τὸν κ. Μπαρτόν, Γεν. Γραμματεῖα τοῦ American Board τῆς Βοστώνης, τὸ ὅποιον οὐρηθεῖ τὰ ἐν τῇ Ἑγγύς Ἀνατολῇ Ἀμερικανικὰ Ἐκπαιδευτήρια.

Τὸ γράμμα τοῦ κ. Βενιζέλου ἔχει ὡς ἐξῆς: 20 Rue Beaumou Paris, Jan. 16, 1925.

Μετὰ μεγάλης ἐδραστηριῆσεως ὡς οὐσιωτῶ τὸν Dr. George E. White, διευθυντὴν τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ Ανατολία College, τοῦ ὁποίου ἡ ἔδρα μεταφέρθη τῶρα ἀπὸ τὴν Τουρναίαν εἰς τὴν Θεσσαλονικίαν, ὡς ἀποτέλεμα τῆς ἐκ Μικρῆς Ἀσίας ἀναχωρήσεως τῶν χριστιανικῶν πληθυσμῶν.

Ἐνεκα τῶν τελευταίων καισαυρικῶν γεγονότων, τῶν λαθόντων χώρων ἐν τῇ Ἑγγύς Ἀνατολῇ, καὶ τῆς κατόπιν ἐκροφῆς τῶν προσοφῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα, προσέκωμεν (ὑφίσταται) ἐκπαιδευτικὴ κρῖσις καὶ εἰμαι δόδοσις, διὰ βλοιοὶ συμπαριτάτω μοι δὴ ὑποδεχθῶμι μετὰ χαρῆς ἐν κίνημα, διοργανωθῶν γὰ ὑποβοήθησιν τὰ ταλαίπωρα ταῦτα ἀνθρώπινα ὄνματα, ὅπως ἐξασφαλίσῃ εἰς αὐτὰ καὶ εἰς τὰ τέκνα τῶν ἐκπατριῶν νὰ τύχουσι ἐκπαιδεύσεως, καὶ οὕτω νὰ γίνουσι χρησίμοι πολῖται εἰς τὴν πατρίδα τῶν.

Ἐνεκα τῶν ἀνωθι ἀναφερθέντων, καὶ ἐπει-

Μαθηταὶ ἐργαζόμενοι εἰς τὸ ὑποδομητοικεῖον τῆς Σχολῆς.

Dr. George E. White, διευθυντῆς τοῦ Ανατολία College ἐν Μαροσβάν καὶ νῦν ἐν Θεσσαλονικίᾳ. Εἰς αὐτὸν ὀφείλονται ὑπὸ πάντα ἄλλοι ἡ ἐγκατάστασις τῆς Σχολῆς ἐν Θεσσαλονικίᾳ.

δη πάντες γνωρίζομεν τὴν μὴν ἐξαιρετικὴν δόξαν τοῦ Anatolia College ἐν τῷ παρελθόντι, θεωροῦν μὴν εὐχάριστον καθήκον νὰ συστήσωμεν καὶ μὴν ἐγκαρδίας τὸν Dr. White καὶ τὸ ἔργον του, εἰς εὐμενῆ ὑποδοχὴν ὑπὸ πάντων τῶν ἐνδιαφερομένων εἰς ἐκπαιδευτικὰ κινήματα ἐν τῇ Ἑγγύς Ἀνατολίῃ.

(ἰσογ.) E. K. BENIZELOS.
Τὸ γράμμα τοῦ κ. Ρούσου ἔχει ὡς ἐξῆς:
Ἰουστινιανὸν Ἐξωτερικῶν
Ἀθῆναι, τῆς 31 Νοεμβρίου, 1924.
Dr. James L. Bartou,
Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ
Anatolia College,
14 Beacon St., Boston, Mass.

Κύριε,
Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς εἰς τὰς ἡμετέρας Πολιτείας ἀναχωρήσεως τοῦ Dr. George E. White, πρὸς συλλογὴν ἐργῶν διὰ τὸ νέον Anatolia College ἐν Θεσσαλονίκῃ, ἔχει μεγάλην εὐχαρίστησιν νὰ ἐκφράσω τὴν συμπάθειαν τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, μὲ τὴν ἀποστολὴν αὐτοῦ ὑπερ ἐκπαιδευτικῶν, ὑπερ ἐπιστημονικῶν ὁμιλιῶν καὶ ἄλλων ἔργων, μὲ ἀποινδύποιε τρόπον καὶ ἂν διευκρίνηται, ἂν καὶ ἀδυνατοῦμεν νὰ τὸ βοηθήσομεν οἰκονομικῶς, ἕνεκα τῶν ἐπιτροπῶν χρηματικῶν ἀναγκῶν, αἱ ὁποῖαι ἐπιβαρύνουν τὸ δημόσιον ταμεῖον ἡμῶν.

Ἡ Κυβέρνησις καὶ ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάδος τρέφουσιν θερμὴν θαυμασίαν διὰ τὸ Ἀμερικανικὸν ἰδρυματικὸν καὶ τὰς ἐκπαιδευτικὰς ἐνεργείας αὐτῶν. Ἐπιτιμῶμεν πόσον μεγάλως συνέδρομετε (συνέβητε) ἡ Ἀμερικανικὴ Ἐκπαιδευτικὴ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ ἐξαιολογήσῃ τῶν μεγάλων

Anatolia College. Τὸ διδασκόν προσωπικὸν καὶ οἱ μαθηταί, μὲ τὸν Ἐπιθεωρητὴν τῆς Παιδείας ἐν Μακεδονίᾳ καὶ τὸν ἀναπληρωτικὸν τοῦ Μητροπολίτου τῆς Θεσσαλονίκης, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἀνεγγυασθὲ ἐπίσημος ἡ εἶσα τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως πρὸς ἐγκαθίδρυσιν τῆς Σχολῆς.

πολιτικῶν καὶ ἠθικῶν ἰδεωδῶν, τὰ ὅποια ἀποτελοῦσι τὸ πολιτιστικὸν κτήνη τοῦ Ἀμερικανικοῦ λαοῦ καὶ τὸ μᾶλλον ἐξέχον καὶ λάμπρον ἀντικειμενικὸν παράδειγμα εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Θέλομεν νὰ καλλιεργήσομεν τὰ ἰδεωδῆ ταῦτα εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐπομένως χαιρόμεν νὰ ἴδω-

μεν Ἀμερικανικὰ Ἐκπαιδευτήρια νὰ ἰδρῶνται εἰς τὴν χώραν μας.

Διατεκτὸν, κέριτε,
Ὁ εὐπειθὴς ἡμῶν θεράπων,
(ἰσογ.) ΡΟΥΣΟΣ.
Ἰουστινιανὸν Ἐξωτερικῶν.

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ-ΟΛΙΓΟΣΤΙΧΑ

ΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟ ΝΟΜΠΕΛ
Ὁ ΣΥ ΔΙΑΤΙΘΕΤΑΙ τὰ παγκοσμίως γνωστὸν βραβεῖον Νόμπελ, ἰσοδύναμον σχετικῶν ἀπολαύσεων τῆς διαθήκης τοῦ διαδότου, ἄρα Ἀλφρέδου-Μπερναρντ Νόμπελ, ὅπως ἐκτίθει, ὡς γνωστὸν, καὶ ἐνεργῆς τῆς δυναμίδος:

«Ὁ τόπος τοῦ κεφαλαίου τῆς περιουσίας μου θὰ διατιθέτωται ἐπισημῶς ὡς ἀμοιβὴ ἐκείνων ὁ ὅποιοι, κατὰ τὸ λῆξαν ἕως πρὸςφρασαν τὰς μεγαλειότητας ἀπαιτήσεως στήν ἀνθρωπότητα. Θὰ διανεμηθῶνται εἰς πέντε ἴσα ποσά, ὡς ἐξῆς: Τὸ πρῶτον εἰς ἐκείνον ὁ ὅποιος ἔκαμε εἰς τὰς φρονιμὰς ἐπιστήμας τὴν ἀπουδαιότερα ἀνακάλυψιν, τὸ δεύτερον εἰς ἐκείνον ποῦ ἔκαμε τὴν καλύτερη τελειοποίησιν μὴ ἀνακαλύψεως, τὸ τρίτον εἰς ἐκείνον ποῦ ἔκαμε τὴν ἀποδοτικότερα ἀνακάλυψιν στήν λατρικὴ, ἢ στήν φυσιολογία, τὸ τέταρτον εἰς ἐκείνον ποῦ ἔγραψε τὸ σημαντικότερον λογοτεχνικὸν ἔργον καὶ τὸ πέμπτον εἰς ἐκείνον ποῦ συνέταξε περισσότερο δι' ἔργον καὶ λόγον στήν ἀναμείλιχον τῶν λαῶν.

Τὰ βραβεῖα θ' ἀπονέμονται: εἰς τὴν φυσικὴν καὶ τὴν χημικὴν ἀπὸ τῆς Σουηδικῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν, εἰς τὴν ἱστορικὴν καὶ τὴν φυσιολογίαν ἀπὸ τοῦ Ἰνστιτούτου Καρολίν, τῆς Στοκχόλμης, καὶ τέλος ἀπὸ τῶν ἐργαστηρίων ὑπὸ ἐπιτροπῆς ἐκ πέντε μελῶν τῆς Νορβηγικῆς Βουλῆς.

Αὕτη εἶναι ἡ ὁσέτις μου θέλησις καὶ ἐπιθυμία, κατὰ τὴν ἀπομνήν τῶν βραδίων, νὰ μὴ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ ἐθνικότης τῶν βραβευομένων, ὅπως ὥστε τὰ βραβεῖα ν' ἀπονέμονται εἰς τοὺς ἐξῆς τοῦτον, εἴτε Σουηδοὶ εἴναι, εἴτε ἄλλοι.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

ΚΑΤΑ στατιστικὴν τοῦ 1922, σ' ὅλον τὸν κόσμον ὑπάρχον 1088 βιβλιοθήκας, περιέχουσαι ἐν συνόλῳ 181 ἑκατομμύρια τόμους, τῶν ὁποίων τὰ 66 010 εὐρίσκονται στήν Ἐθιοπία, τὰ 30 016 στήν Ἀμερικὴ καὶ τὸ ὑπόλοιπον εἰς ἄλλας ἡπείρους.

Ἡ ἀρχαιότερα καὶ πλέον ἐνδιαφέροντα εἶναι ἡ Ἑθνικὴ Βιβλιοθήκη τῶν Παρισίων, περιέχουσα 8.700.000 τόμους. Κατόπιν αὐτῆς ἔρχονται ἡ Βιβλιοθήκη τοῦ Βρετανικοῦ Μουσείου τοῦ Λονδίνου (2.800.000 τόμοι), ἡ Λαοικὴ Βιβλιοθήκη τῆς Πετρούπολεως (2.044.000 τόμοι), τοῦ Βερολίνου (1.777.000 τόμοι), τοῦ Μονά-

Α. Ο. Δ. Ο. ΝΕΑ-ΠΕΡΙΣΤΡΑ-ΓΝΩΜΑΙ

χου (1.400.000 τόμοι), τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Στρασβούργου (1.200.000 τόμοι) καὶ ἡ Ἑθνικὴ Βιβλιοθήκη τῆς Μαδρίτης (1.123.000 τόμοι), κλπ. Ἀλλες βιβλιοθήκας, περιέχουσαι μικρότερον ἀριθμὸν βιβλίων, συγκεντρώνουν μεγάλους ἀριθμοὺς βιβλίων εἰδικῶν κατηγοριῶν, ὅπως ἡ Βιβλιοθήκη τῆς Ὀξφόρδης, πλουσία εἰς βιβλία πολιτικῆς φρονίας, τοῦ Ἐδιμβούργου, πλουσία εἰς δικαστικὰ, καὶ τῆς Οἰκιστικῆς, ἢ ὅποια ἔχει τὴν πλησιέστερον συλλογὴν λατρικῶν βιβλίων (285.000 τόμοι).

ΟΙ ΟΔΟΝΤΟΓΛΥΦΙΔΕΣ

ΕΙΝΑΙ ἐξρηθισμένοι ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι ἤμερον τὴν χρῆσιν τῶν ὀδοντογλυφίδων καὶ ἐπὶ αἰ κομνηνεύμενες Ῥωμαῖες δέσπονας τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀλγόστου εἶχαν ἀφαινοῦν ἂν ἀντιτὲς μὲτα σὺν κατὰ τῆς συνάξεως τῶν. Ἐνα ἐπιγράμμα τοῦ Μαρτινίου λέγει ὅτι ἐκείνος ποῦ τῆς χρησιμοποιῶσαν μὲ μεγαλειότητα ἐπιβεβί, ἦσαν αὐτὸς ποῦ εἶχαν λιγότερον τὴν ἀνάγκη τους.

Στὴ Γαλλίᾳ εἰσέχθησαν ἐπὶ Ἐρρίκου IV ἀπὸ κάποιον Ἰταλόν Ἀντόνιο Παρξί. Παρξίσιες εἶναι αἱ ὀδοντογλυφίδες τοῦ Γάλλου Ναυάρχου Κολνὸ, ὁ ὅποιος διαρκῶς εἶχε μία, εἴτε στὸ στόμα του, εἴτε στὴ γένεια, εἴτε στ' ἀδία. Ἐπάρχει δὲ καὶ ἀστικὴ παραμύθια ἢ ὅποια λέγει: «Ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ ἀπὸ τῆς ὀδοντογλυφίδος τοῦ Ναυάρχου Κολνίνα.

Κατὰ τὸ 1560 μετὰ τῶν κομνηνεύμενων τοῦ βασιλέως Φραγκίσκου τοῦ Π' ὑπῆρχον καὶ δύο τεραστίας ἀσημένεις ὀδοντογλυφίδες, μὲσα σ' ἕνα κοινὴ ἐπίσημο ἀσημένιο, μὲ τὰ βασιλικά ἄσσημα, καθὼς καὶ μὴ ἄλλοι χρυσοὶ μὲ τὸ στέμμα γιὰ κεφαλαῖα.

ΤΟ ΠΑΝΘΕΟΝ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΕΙΝΑΙ γνωστὸν τὸ Πάνθειον τῶν Παρισίων, εἰς τὸ ὅποσον ἀναπαύονται οἱ νεκροὶ τῶν μεγάλων ἀνδρῶν τῆς Γαλλίας. Περιέχει 47 τάφους καὶ 5 κλίτας μὲ νεκροὺς. Ἐκ τῶν ἐπιφανῶν αὐτῶν νεκρῶν θ' ἀναφέρωμεν ἕδω τοὺς γνωστοτέρους. Οἱ ἄλλοι εἶναι πρόσωπα ποῦ ἔχον μάλλον ἱστορικὴν σημασίαν γιὰ τοὺς Γάλλους, εἰσαχθέντας στὸ Πάνθειον κατὰ τὴν πόρτην ἀποκαταστάσεως.

Μεταξὺ τῶν πρώτων εἶναι ὁ Ζάν Ζακ Ρουσσὸ (1714), ὁ Βολταίρος (1711), ὁ στρατηγὸς τοῦ Ναπολέοντος Λάν (1809), ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ (1815), ὁ Ἐμίλ Ζολᾶ (1865), τὸ ζεφυρὸς Μαρκετὸ (1907) καὶ

τελευταῖος ὁ Ζάν Ζωρζ (1924).
Οἱ μετὰ τῶν παρελθόντων χρονολογίαι εἶναι τὰ ἐπὶ τῆς εἰσόδου τῶν νεκρῶν στὸ Πάνθειον.
Ὁ νεκρὸς τοῦ Μεγ. Ναπολέοντος, μεταφερθεὶς ἐξ Ἁγίας Ἐλένης τὸ 1840, ἀναπαύεται στὸ μέγαρον τῶν Ἀποστόλων.

ΤΟ ΒΑΡΕΙ ΤΟΥ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ

ΟΛΟΣ ὁ κόσμος ἔσθρει πῶς ὁ Διογένης εἶπε μέσα σ' ἕνα βαρέλι, τοποθετημένο στὴ γωνία ἐνὸς δρόμου τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν, πρῆμα καὶ ποῦ γιὰ τὸν περίφημον κινῶν φιλοσοφὸν ἀλλοκοποιεῖ τὸ ζήτημα τῆς κατοικίας. Ἡ παράδοσις λέγει ἀκόμη ὅτι ὁσάκις ὁ Διογένης ἔβγαιεν ἀπὸ τὸ βαρέλι του, κρατοῦσε στὸ χεῖρ ἕνα φανάρι καὶ διὰ τὸν αὐτοῦτον εἶ ἔφαρχε νὰ εἶπαι μὲ τὸ φανάρι στὴ χεῖρα, ἐκείνος ἀπαντοῖται:

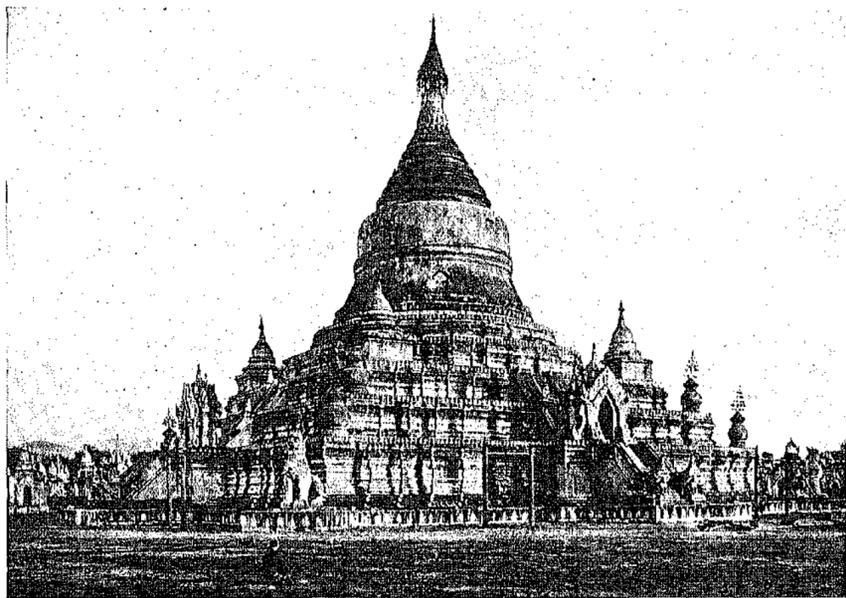
—Ζητῶ ἀνθρώπων!
Ἦδενε μ' αὐτὸ νὰ πῇ ὅτι οἱ γενναῖοι, οἱ δραστηριοὶ καὶ οἱ ἠθικοὶ ἀνθρώποι ἦσαν ἐπάνω στὰς Ἀθήνας τῆς ἐποχῆς του. Οἱ ἀρχαιολόγοι ἠθέλησαν νὰ ἐξαιροῦν τὸν Διογένη τῆς περιουσίας αὐτῆς λαοφιλίας καὶ ἔβρυν ὅτι πρῶτον, τὰ φανάρια ἦσαν γνωστὰ ἐκείνη τὴν ἐποχὴν, γιὰτὶ ἕνα πρόσωπο μὴ ζωοῦται στὸ φανάρι, ἀλλὰ ὅσοι ἀσκητὴς ἐπὶ σκηνῆς μ' ἕνα φανάρι στὰ χεῖρα. Μὰ δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιον καὶ μὲ τὸ περίφημον βαρέλι. Ἐνα κομμάτι ἀρχαίου μνημεῖου, τὸ ὅποσον ὑπάρχει ἀκόμη στὸ ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον τῶν Ἀθηνῶν, παρουσιάζει τὸν Διογένη νὰ κινῆται μὲσα σ' ἕναν τεραστὸν ἀμφορέα, μισοκαρμένον. Ἄρα ἡ κατοικία τοῦ Διογένους ἦτο ἀμφορέας καὶ ἐπὶ βαρέλι, ὅπως ἐφαρμόζοντο ποτεῖται.

Η ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΚΑΠΕΛΛΟΥ

ΑΝ ΠΙΣΤΕΨΟΥΜΕ τὸν κ. ντὲ Σενιέ, τὸν πατέρα τοῦ μεγάλου Γαλλοέλληκος ποιητοῦ Ἀντρέα Σενιέ, ὁ ὅποιος ἔζησε πολλὸν καιρὸν κοντὰ στὸν αὐτοκράτορα τοῦ Μαρσάκου κατὰ τὰ τέλη τοῦ 18ου αἰῶνος, τὸ καπέλλο μὲς ἦθε ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴν. Οἱ Μαῦροι, ἀνδρες καὶ γυναῖκες, διὰν ἐταξιδεύσαν, φοροῦσαν καπέλλα ἀνάλογα πρὸς τὰ σημερινὰ εὐρωπαϊκὰ. Πρῶτον ἀπὸ τοὺς Ἑσθονοὶ τοῦ φέρσαν εἰς Ἰσπανίαν. Στὴ Γαλλίᾳ πρωτοφέρθηκε ἐπὶ Λουδοβίκου XII.

«Μ ΠΟΥΚΕΤΟ»

Περὶ τὴν λατρείαν τοῦ Βουδά. — Αἱ πρῶτοιμοι παγόδοι εἰς τὴν Κίνα.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΑΝΑΡΧΑΙΩΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΩΝ

ΤΟ ΟΥΡΑΝΙΟΝ ΚΡΑΤΟΣ ΕΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΙ

ΕΤΟ τελευταῖον σφοδρὸν ἀντιξενικὸν κίνημα εἰς τὴν Κίνα, ὁ ποῦδς κόσμος ἤραξεν καὶ πάλιν νὰ διερωτῶται εἰ ἀκριβῶς συμβαίνει ἐκεῖ κάτω. Πρὸ 27 εἰδῶν, διὰν ἐξερῶν τὸ κίνημα τῶν Μπάζερ (ἢ λέξις καὶ ἑλευθερίας μετὰφρασιν σημαίνει «Πορτὴ τῆς Δικαίας ἀμοιβῆς»), καὶ Προσβουταὶ Μεγάλου Ἀντάμου (Γερμανίας καὶ Ἰαπωνίας) ἐρροπεύοντο εἰς τοὺς δόξους, ἀπὸ νὰ ἦσαν ἀντιπῆρα, ὁ κόσμος ἔκαμε τὴν ἴδιαν ἐρώτησιν. Ἡ ἀπάντησις τοῦ εἶχε δοθῆν λίγος ἢ πολλὸς, κοντὰ ἢ μακροτῆ, ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν, ἴσως, καὶ διὰν τὸ κίνημα κατεστάλη ὑπὸ τῶν Ἑθιοπαίων, ὁ κόσμος τὸ ἐξέχασε. Καὶ ἐξικολοῦθησεν νὰ διηλθῇ περὶ Κίνας, ὡς περὶ κώδους ἀγρίας, κατοικουμένης ἀπὸ πρωτογονοὺς ἀνθρώπων. Καὶ ἔκως ἢ Κίνα ἔχει γραπτὴν ἱστορίαν 3200 εἰδῶν, καὶ ἱστορίαν παραδόσεως καὶ μνημεῖων, ἐκεινοκρονῆσιν ἐπὶ 50 αἰώνων. Ἐπὶ πλεον ἢ χροῖα αὐτὴ εἶναι ἢ πρότις ποῦ ἐρεῖθε τὴν Τυπογραφίαν, τὴν ναυτικὴν πλοῖα, τὴν πυρτιδα, τὴν διομηχανίαν τῆς μετάξις καὶ ἄλλα μὲσα ἐκπολιτιστικῆς ἀναπτύξεως τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ ἢ χροῖα αὐτὴ πολλὸν προτιοῦ ἀνομιῇ οἱ «Ἰνδικοί», ἢ οἱ Ἑθιοπαῖοι καὶ Ἀμερικανοί, ἀρραπειοῦν ἀπὸ τῶν λήθαυρον τῆς δασικῆς τῶν ζώης, προτιοῦ ἀκόμη ἴσως ἀρχίζον τὸν Νεολιθικὸν τὸν πολιτισμὸν, ἔδωκε φιλοσοφίαν καὶ διδασκαλίαν τῆς κοινωνικῆς ἠθικῆς, ὅπως ὁ Κομφούκιος καὶ ἄλλοι. Λέγομεν δὲ καὶ ἄλλοι, ὅτι οἱ Κομφούκιος δὲν ἔκαμε παραθ' ἕτι καὶ ὁ Περιοίτητος διὰ τὸν Ὀμμορ. Ἐκκοδικοποίησεν τὴν Κινεζικὴν παραδόσιν (φιλοσοφίαν, νόμους, δημοκρατίαν) καὶ ἔδωκε ἐπ' ἀντιτῆς τὴν προσωποκίαν τοῦ σφραγίδα. Ἄλλ' ἢ παραδόσιν ἐδημιουργήθη ἀπὸ ἄλλους σοφοῦς, πῶς εἰς τὰ βάθη τῶν αἰώνων.

Οἱ Κινέζοι εἶναι λαὸς ἀεὶ ἀεὶ ἀποκατακτικῶς, πρὸ παντὸς δὲ ἄλλου εἶναι προγονολάτραι. Κάθε σπῆτι ἔχει καὶ μὴ κάμαρον ἀρραπειομένη εἰς τοὺς θανάτους, τὸ δὲ νεκροταφεῖον, περὶσοότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο πρῆμα, ἐμπνέει τὴν ζωὴν των. Μ' ἄλλα λόγια εἶναι προσωποκίμηται εἰς τὸ παρελθόν των, πρὸ παντὸς δὲ εἰς τοὺς νεκροὺς των. Ὡς τόποι λατρίας χρησιμεύουν αἱ παγόδοι, τὰς ὁποίας σφραγίδας καὶ πλοῖα, ἀνάλογα τῶν κοινοτικῶν τάξεων εἰς τὰς ὁποίας ἀνήκουν.

Οἱ Κινέζοι ἐπέστησαν κατὰ καιρὸς διαφθόρους ἐπιδημιῶς ἐν Βορρῶ, ἐκ μέρους τῶν Μογγόλων καὶ τῶν Τατάρων. Μολοῦντο εἰς τὰ χεραιρησιακὰ των ὀρειῶν τοὺς Μογγόλους, ἐν τοῦτοις ὁ πολιτισμὸς

των εἶναι ἐπιτελῶς διάφθορος. Οἱ Κινέζοι εἶναι λαὸς φιλοτιμικῶς καὶ καθιστικῶς, ἐπὶ οἱ Μογγόλοι ἦσαν ἀνεκάνθη νομαδικοὶ καὶ πολεμοχαρεῖς. Ἡ ἐπισκοπία τῆς Κίνας μὲ τὴν Ἀνοικὴν κωρίαν ἤραξεν ἕνα αἰῶνα π. Χ., διὰ ἐπὶ Ἀποκαταστάσεως Ῥουί, οἱ Κινέζοι ἤραξαν νὰ ἀνιλαμ-βάνωνται διὰ ἐπὶ ἄλλοις κόσμους πέρα τῆς Κίνας. Τότε ἤραξαν νὰ ἀποστέλλουν διπλωμάτας καὶ ἄλλους πρόξενους πρὸς Ἀνατολῆς. Ἀπὸ ἴσως χρονολογεῖται καὶ τὸ ἐπιπῶρον τῆς μετάξις, μετὰξὺ Κίνας καὶ Ρωμαικοῦ Κράτους. Ἀργότερα, ἐπὶ δυναστείας Τάγγ, ἢ Κίνα, προσωποκί-σασα τὴν Μογγολίαν, ἀποκαταστάσας τοὺς Τατάρους, ἐξηλασθη ἀπὸ τοῦ Ἑθιοπικοῦ μέχρι τῆς Κασπίας Θαλάσσης. Ἡ Περιοία, ἢ Ἰαπωνία, ἢ Κορέα, τὸ Θιβέτ, εἶχαν διπλωματικὰς ἀντιπροσωπίας εἰς τὴν Ἀθήν τῆς Κίνας. Κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἤρασαν μεγάλας τὰ γράμματα εἰς Κίνα. Ὁ διδάσκαλος Μογγόλος κατακτητῆς, Τοιγμισχάν, εἶναι ὁ πρῶτος γνωστὸς, ἱστορικῶς, ἐπιδημιῶν ποῦ κατέλαβε τὴν Βόρειον Κίνα. Ἦσαν τὸν ἔργον τοῦ Τοιγμισχάν, Κιοιμυλάι, ἐγκαταστάθη ἢ Μογγολικὴ Δυναστεία ἐν Κίνα, ἢ δὲ Ἀποκαταστάσιν ἐξετείνετο ἀπὸ τὸν Ἀρκτικὸν ποταμὸν τῆς Ρωσίας μέχρι τοῦ Ἑθιοπικοῦ Ὠκεανοῦ καὶ ἀπὸ τὸν Βόρειον Παγομένον Ὠκεανὸν μέχρι τῶν Στενῶν τῆς Μαλάκκας. Κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν (1280—94 μ. Χ.) ἤρασε τὸ ἐπιπῶρον μὲ τὴν Ἰταλίαν. Καὶ ἴσως ἔκαμε τὸ διάσημον τὸν διὰ ξηρῆς ταξείδιον ὁ Μέγας Πόλο καὶ ἐπισκεψθῆ τὴν Ἀθήν τοῦ Κιοιμυλάι. Ἡ Μογγολικὴ δυναστεία ἔπεσαν ἀργότερα. Καὶ οἱ Κινέζοι ἀνήγαγον ἴσως τὰ περίφημα Σινικὰ Τεῖχη, ἐκτίσεως 1500 μιλίων, ἕχοντες κάπου 20 ποδῶν καὶ πάχος ἀπὸ 20 ἕως 25 π., πρὸς πρόληψιν νέας ἐισβολῆς. Ἀργότερα (1516) οἱ Πορτογάλοι ἔρασαν ἐπισκεψθῆσαν πρῶτον τὴν Κίνα καὶ τοῦτοις ἠκολοῦθησαν ἄλλοι ἔρασαν, καθὼς καὶ χροιστικαὶ ἀποστολαί. Τὸ κίνημα τῶν Μπάζερ τὸ 1898 ἦτο κίνημα ἀγαθῶν ἀπὸ τοὺς συνηρητικῶς Κινέζους, οἱ ὁποῖοι ἐδέωσαν τὴν εἰσβολὴν τῶν ξένων ὡς ἀντίστοιχον ἀντιπῆρα πρὸς τοὺς νεοπεισιτάς, οἱ ὁποῖοι ἔκριναν πρὸς τὸν Ἑθιοπικὸν πολιτισμὸν καὶ τὴν ἀναδιοργάνωσιν τῆς Κίνας ἐπὶ τῇ βάσει τῶν δικαιοκρινῶν των. Ἀπὸ τοὺς τελευταῖους αὐτοὺς προήλθε καὶ τὸ Δημοκρατικὸν κίνημα ἀργότερα. Ἡ τελευταία ἐπαναστάσις ἐν Σαγκάη καὶ ἄλλοις ἔχει μικτὰ ἐπιπῶρα καὶ ἀποκαταστάσιν. Εἶναι ἐθνοκινητικὴ καὶ προσωποκινητικὴ. Εἶναι δὲ ἀρραπειομένη κατενθῶσιν ἐπιστημονικῶς διὰ λάθη, ἐν ὑποτιμῇ διὰ τὴν ἐπιπῶρα τῆν ἔρασαν τῶν ξένων, ἀνεκ περὶ-πλοικῶν ἐνάσθων.

ΤΑ ΝΑΥΑΓΙΑ ΤΟΥ ΝΑΥΑΡΙΝΟΥ

Ο ΕΤΟΣ 1838, κατά τις σημασίες εκ του ιστορικού βιβλίου, τό ποτον συνείλεσαν ο κ. Π. Βλαχουγιάννης, ήτο σχετικώς γόνιμον διά την άλίστην διαφόρων ναυαγίων εκ του πυθμένος του Ναυαρίνου.

Τά ακόλουθα σημαίωματα από τή Γενικά Αρχαία τό πιστοποιούν:
«28 Μαρτίου 1838. Καθήμενος δότης ζητεί άδειαν άγραύσεως. Η άδεια φανίνεται, ότι έδόθη και εις αυτόν και εις τους άλλους.
«Απρίλιος 1838. Οι ιδιώται άγραυται παρενόθελλον δυσκολίας εις τόν Άγγλον εργολάβον.
«Ο εργολάβος Η. ΛΟΝΙ την 8ην Ιουλίου 1838 ήλλαξε θέσαν άγραύσεως και εύρηκε πλέον εις βάθος 30 έργων, ήρξασε δε τήν έξαγωγήν πυροβόλων. Την 8ην Ιουλίου ήλθεισαν εκατόν τετρακκισία, ήτοι χροσά νομίσματα. Την 12ην Αύγουστου άφαιρέθησαν 84 χροσά νομίσματα. Σημειώται, ότι χροσά νομίσματα είχαν εύρεθή και πρότερον.
«16 Δεκεμβρίου 1838. «Ο Άγγλος εργολάβος έπαυσε τήν έπιχείρησιν. Ηβη Κρανιδιώται τινές ζητούν να τόν άντικαταστήσουν, αλλά και άλλαι Έπαρταίς έχουν σχηματισθή διά τόν αυτόν σκοπόν.
«Ιούλιος 1838. «Ο δότης Α. Μήλας ζητεί τήν άδειαν να ένεργήσθ έρευνας. Τόν Νοέμβριον του αυτού έτους δόται Κεφαλληνες, δηλούν ότι έχουν έγκατασταθή από έτών εις τήν Ήλιον, έκτακτοίς: έκβουβίας και βιδόντας τό νόμιμον δικαίωμα εις τήν Κυβερνήσιν.
Τόν Νοέμβριον του αυτού έτους δόται Κεφαλληνες, δηλούν ότι έχουν έγκαταστή εις τό Δημόσιον τό ήμισιον εκ των εύρημάτων του.
Τό έπόμενον έτος υποβάλλεται νέα πρόταση, την 18ην Ιουνίου 1840, από τόν Χιόν Διοικρον, μετ' άλλων όμως, κάποιος Γιάννης Γκαλλιώνης—Ίκαλός άρά γε;—προβάλλει εις νέαν προσφοράν υπό καλλιτέρας θροσε.
Την 25ην Ιουνίου, 1840, τό υπουργείον των Ναυτικών δημοσιεύει νέαν προκήρυξιν εργολαβίας (έφημερίς «Αιών», 20 Ιουνίου 1840). «Αγνωστον, όμως, ποίαν είχε τύχην και άν ή έπιχείρησι παρεχομήθη εις κανένα.
«Επακολούθουν μερικοί μήνες χαλαρώσεως των προσπάθειων των διαφόρων διά τήν ανέλκυσιν εθησαυρών. Αλλά, κατά Νοέμβριον του 1841, άρκετοί δόται έγκαταστημένοι περί τό θροσε, εργάζονται κρυφά κατά τής νύκτας και άγεύουσαν διάφορα όλια. Μεταξύ Ιουνίου και Ιουλίου του έπομένου έτους 1842, διάφοροι δόται άνέσπυρον 11 τριλέβια, εργαζόμενοι φανερά, έξ ου προκύπτει, ότι επληρώθησαν νόμιμον άποχρήμασιν από τό Δημόσιον.
Από του έτους αυτού μέχρι του 1840, επί μίαν τετραετίαν δηλαδή δεν είναι δυνατόν ν' άνοχηθή κανένα μαζωτικόν συλλέγασμα έπισημότατον των έρευνών εις τόν θύθον του Ναυαρίνου. Ηθροτάτο, άρά γε, εργολάβος; Ήδερκολλούθουν τας έρευνας δόται ιδιώται; Αγνωστον. Ίνν γίνει, ήμπορεί να λεχθή, ότι από του 1830 και επί μίαν δώδεκρον δωδεκαετίαν, κάθ' εργολάβους, άφού ανέλαθε τήν έπιχείρησιν με πολλάς ελπίδας και ελπίδας, επί τινι κρυφόν, άπεσπύθη κατόπι, προσφάντως άπογοητευμένος. Η ιδιαιτελί ήτοις εργασία, φανερά ή κρυφά, δεν έσταμάτησε ποτέ. Τό Δημόσιον παρεθύσε άδειας προσωπικώς—τό ρουσφέτι είχε κωδικοποιηθή εις τό δημόσια ήθη—και έδίδετο να κλέπτεται από διαφόρους δότας τής κερσπάσεως όλοάναρα.
Την 26 Ιουλίου 1846 έδημοσιεύθη νέα προκήρυξις δημοκρατίας από τό υπουργείον των Ναυτικών, καταχωρησθείσα και εις τήν έφημερίδα «Ο Φίλος του Λαού» τής ατήης χρονολογίας.
Και φάνομεν εις τήν πρότην σχετικήν έπερώσιν εις τήν Βουλήν—είχεν ήδη επιβληθή εις τόν Όθωνα από τήν «Παναγίασιν τής 3ης Σεπτεμβρίου τό πρώτον Σύσταγμα—γενομένην κατά τήν συνεδρίαν τής 18ης Οκτωβρίου 1846.
Κάποιος δουλευτής εκθέτει, ότι είχαν έχωρηθή τό προνόμιον των έρευνών εις τόν Καθήμενον Γκαλάσαν με τήν συμφωνίαν να λαμβάνη τό ήμισιον των εύρημάτων, τά όποια, όμως, ήτο ύπόγρως να πωλή εις τό Δημόσιον επί ώρισμένη τιμή. Αφού έκυρώθη ή δημοκρασία, πανήντα Κρανιδιώται—τό Κρανίδι διαρκώς άποχρίεται με τόν θύθον του Ναυαρίνου—έροντας ως αρχήγόν τόν Ιωάννην Παπαδόπουλον, προσέφεραν περισσότερα, άλλ' ή προσφορά των δεν ήγνώσθη δακτύ, ήρωσάται ή Κυβερνήσις: Διαιτεί; Ο εργολάβος, εν τώ μεταξύ, ανέλυσε, ως λέγεται, 20 χιλιάδας εκ χαλκώματα. Τόσον, τούλάχιστον, εήλθεισε. Λέγεται, όμως, ότι απέσπειλαν εις τήν Ήλιον κρυφώς τριλέβια, τά όποια έπαύθησαν εκει.
Η Κυβερνήσις άπήντησεν, ότι ή δημοκρασία δεν ήτο δυνατόν να άκουσθή, καίτοι τά πρακτικά τής είχαν γρηθή. Τό συμβόλαιον, όμως, με τόν Γκαλάσαν είχε συνταχθή κανονικώς, ή δε πρότασι των Κρανιδιωτών υπεβλήθη πωλν κργά.
Εις έρώτησιν, διατί ή δημοκρασία διενεργήθη από τό υπουργείον των Ναυτικών, έμψ άρμόδιον ήτο τό Υπουργείον των Οικονομικών, έδόθη ή άπάντησις ότι τωιαύτη είχαν επικρατήσει συνήθεια από του 1832.
Τό ζήτημα επανήλθεν υπό συζήτησιν εις τήν Βουλήν κατά τήν συνεδρίαν τής 1ης Ιουνίου 1848, δεν έμεινε δε άπολλίστον από τόν Τόπον. Ο Κ. Λεβίδης, έδιάλλακτος πολέμιος του Ιωάννου Κωλλίτη, ό όποιος είχαν άποθιώσει από τό κρηγομεινόν έτους, εύρηκε άφορμήν να άγραύση και αυτός από τόν άλλον κόσμον τήν σκιάν του πολιτικού αντίπαλου του. Και έδημοσίωσεν εις τήν «Ελπίδα» τής 3ης Ιουνίου 1848 τά ακόλουθα:
«Μείνισθ κατάχρησις άνεκαλύθη εις τήν σύνταξιν του συμφωνητικού περί τής άγρας των εν Νεοκαστρον δωδεκάμηνον ναυαγίων, γενομένην κατά διαταγήν του εν έπαράτω τή λήξει ύπό του άνεψου του, ιδιαιτερού του γραμματέως, Κ. Καλλικατή. Η Βουλή έζήτησε πληροφορίας από τό υπουργείον διά τήν σπατάλην, τήν γενομένην υπό του εν έπαράτω τή λήξει...»
Και ό έτοχος μόν άλλ' έπακρότατος εις τους άγνάδας του Κωνστ. Λεβιδίης έκακοθύσει εις τόν αυτόν τόνον, επ' εαυρισία των περί τόν θύθον του Ναυαρίνου, τό περίεργον αυτό πολιτικόν μνημόσων του εν έπαράτω τή λήξει.
Η έφημερίς «Ανεξάρτητος», τής 20ης Απριλίου 1849, άνιγγραφον, ότι ένα τραγική ήθε καμία εις Πειραιά από τήν Ήλιον δύο όρειζάκινα τριλέβια, τά όποια τό υπουργείον των Οικονομικών δέταξε να άγορασθών (έξινά να καταστρεθών) προς 2.80 τήν ύβαν. Έκ τούτου συνάγεται, ότι εις τό Ναυαρίνον έπληρώθη τό φάσμασμα, εν γνώσει τής Κυβερνήσεως, όχι μόνον εκ μέρους του εργολάβου αλλά και από ιδιώτας.
Κατά τά τά τέλη του 1849, έγγίζοντας του τέματος τής προηγουμένης τής έργολαβίας Ιταλία, ό εργολάβος έζήτησε τετραετή παράτασιν υπό τόν θρον να προσθή εις τό Κράτος έξι πλέον 50 ο)ο των εύρημάτων, άλλα μόνον 25 ο)ο. Συγγνώμης, όμως, εμφανίζεται ό Ιωάννης Καθπούλης με συγγενείς του πλοιοάργους Καλυμνίους και προσφέρει 50 ο)ο. Ο νέος όμως, αυτές έργολαβίας δεν άποδέχεται πλέον παρά εις πύθω τριλέβια, εις σιδηράς άγκύρας και παρμαία όλια, φρον, ότι τό χαλκωμα και έ όρειζάκινα έχουν ήδη άλιωθή κατά τό κλείστρον.
Η έργολαβία του παρεχομήθη. Αλλ' έσχηματίσθη άμέσως άλλη Έπαρταίς, ή ποία κερσότασε να άνοχηθή.
Τό Δημόσιον έκίνησε δίκαγν διά τήν άπόκυσιν τής συμφωνίας Καθπούλης, ό όποιος έζήτησε άρκετάν άποχρήμασιν. Ο Καθπούλης άπόλασε τήν δίκαγν τελικός εις τόν Άρειον Πάγον, την 20ην Νοεμβρίου 1852, προεδροέοντος του Ρ. Α. Ράλλη, με άντιπαρταίς, έα τόν Π. Καλλιάνη και εισηγητήν τόν Π. Παπαρρηγόπουλον.
Τό Δημόσιον έφερον ως έπιχείρησιν κερσότασε τής παρεχομήσεως ότι αυτή είχε γίνει παρανόμης από τό υπουργείον των Ναυτικών και όχι από τό άρμόδιον των Οικονομικών.
Ο Καθπούλης άντέταξεν, ότι τά ναυαγία δεν άπατέλων περιουσίαν του Δημοσίου ως μη δυνά αποτέλεσμα Έλληνοτικής ναυαγίας. «Οτι οι Γάλλοι επί πολόν χρόνον, άνευ τινός άδειας, ανέσυζον και οικειοποιούτο τά άπνασιν ζώμανα» ότι πάπ τής έπισχής του Κυβερνήτου τό υπουργείον των Ναυτικών διεχειρίζετο τά τής άγρας ταύτης, και, τέλος, επάντας οι ύπουργοί άντιπροσωπεύουσι τό Δημόσιον και είναι έλληλογόως ύπόχρεοι.
Και αι περιετίεται των περιρήμων εθησαυρών συνεχίζονται και μετά τό μασα του παρελθόντος αιώνας. Τό συμπέρασμα είναι, ότι ή έλλείψις των άπομνημόνων θα είναι σήμερον πωλν δυσκολότερα, διατί ή ήλιε δε έχη σκεπασή διαύτηρον άκμήν οσα συντρίμματα συνωδύθησαν εις τόν θύθον τό πύρ των Συμμαχικών στόλων.

Ελληνόπουλα τής Αλεξανδρείας εις τόν κήπον τής επαύσεως του κ. Αμθροσίου Μηταράνη.

Η ΝΕΑ ΜΑΣ ΓΕΝΕΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ ΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ ΕΝΑΣ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟΣ ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΧΟΡΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ παρά τήν πύλιναν Καθούδιου Βίλλαν του και τής κ. Αμθροσίου Μηταράνη, έδόθη παιδικός χορός μικρός, εις όν εκλήθη ό μικρόκοσμος τών φιλικών οικογενειών τής έρχοίτου άγορευούς οικογενείας.
Η άσκή είχε δειγν τήν γοιμενικήν χάριν πού μοροδούσαν να προσδώσουν εκάστον περιόν άριστία και κοριτάκι η έρωτα διάφορες χαριστοιμένες γεφυρικές και πλοδοίες άμφιέκεις εις ποικίλα σιάτλις, από τής λιθίνης έποχής μέχρι σήμερον, και διασκεδάσονται με τήν άδών χόρον πού περικλείει ή παιδική ψυχή.

Τα χαριστοιμένα παιδάκια του λαοφιλοσ έν Αλεξανδρεία Προξένου τής Έλλάδος, κ. Π. Καψιμπελί.

Έδώ μιά μινιατούρα χαριστοιμένης μαρκησίας, εκεί ένας εύζωνάκος με τόν κλασικόν θύσανον, ή μία χρυσαλλίς, ή ένας μικρός άρλεκίνος, ή μία γοιμενική Ανδαλουσία, ή μία μονδική νύμφη, ή ένας μαγαργιάς, ή μία μπαλερίνα, ή ένας μικρός έρωτας, ή μία τοιγκάνα, ή ένας σαρφάγγος. Ένα, τέλος, χαριστοιμένον μωσαϊκόν διαφόρων ιστορικών ή συμβολικών άμφιέσεων. Δικειρόνιο τό χαριστοιμένα παιδάκια των οικογενειών Ζαφίρη, Άδδές, Προξένου Γερμανίος, Γκαρέν, Τονηπί, Νικολαΐδη, Μπαλιή, Λάσκαρι, Α. Χωρέμη, Νομηκοφ, Μεγαλοπούλου, Γαλάτη, Ζίζινα, Ι. Καζούλη, Ιωαννίδη, Ν. Βιτιάδη, Β. Παυλίδη, Μ. Καζούλη, Ντεβίς, Γκρόντων, Τσοουινιάνη, Μητροβις, Σαράφη, Ν. Βασιμπέλλα, Κίση, Γουάσση, Καψιμπελίη, Γενικώ μας Προξένου, Έφρο, Θεοδοσώση, Σμύθ, Προξένου τής Αγγλίας, Ν. Μηταράνη, Κολέα, Ντεβερσοφ, Κάσση, Παπαζόφ, Γκόζαφ, Όράνη, Ρεζιάν, Ροβέρτου Ρόλλο, Ντεμπεσοφ, Ρίτες, Ραφ. Τοριέλι.

Παρετίθη φυσ' ο'clock του, κατά τό όποιον, τόνον ό κ. Αμθρ. Μηταράνης, δσον και ή άξίότιμος σζύγγος αυτής, έσκαλλάσαν τους μικρούς

φιλοξενουμένους των με τιάς υποχρεωτικότητας περιουσίαις των.

Κατόπι ηχοισε παιδικός χορός, όστις παρουσίασε θέαμα χαριστοιμένης γραμμωτικής. Έπιηκολούθησε αντηγίλν κωθ' ό έκουσις μικρός ή εκάστη μπεμπουδιά, έλάμβανεν άνά έν δόσον πα-

ρά του κ. Αμθροσίου Μηταράνη, όν ό μικρόκοσμος άνηγόρευσε εις τήν ψυχήν του δευτερον προσφιλεστάτον Αμθρην.

Τήν άληγομήνην έρωτήν παρετίταν διά χορού οι ποινάριθμοι εκλεκτοί κακλήμενοι, καθυποχρεωθέντες εκ των εύγενικών περιουσιών του κ. και τής κ. Αμθρ. Μηταράνη.

Η είκόνη (φωτογραφία του όικου Αθαν.) έλήθη εις τόν κήπον τής επαύσεως του κ. Αμθροσίου Μηταράνη.

ΒΡΑΔΥΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

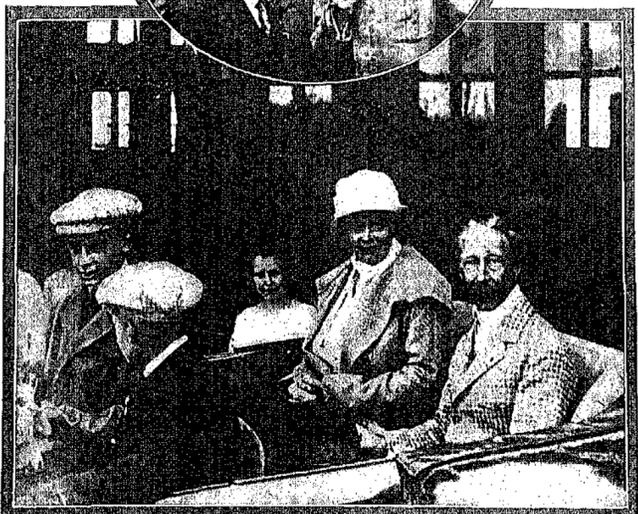
Τό βράδυ άνν είμεθα δύο 'οτό σκότιος πού σιωρεύεται κι' άνεβύλνει ως τό παράθυρο πού μās άρσεσι να καθήμεθα, Ξαναθυμώμεθα τραγούδια πού τά τραγουδούμε με σιγανή φωνή—τό βράδυ.

Τό βράδυ, άνν γεράσαμε, 'οτό σκότιος πού δλονένα προβαίνει για να μās φέρη 'οτό τέγμα, όπον δεν μοροδύμε πεινά να ιδούμε τίποτε, Ξαναθυμώμεθα τραγούδια πού έτραγουδούσαμε άνν ήμεθα παιδιά,—τό βράδυ.

Τό βράδυ, άνν είμεθα δύο 'οτό σκότιος πού νοιούδαμε ό ένας τόν άλλο, κι' άν ακόμα είμεθα πωλν μικρονά από τόν καιρό πού όλα έλαμπαν από έλπίδα, ή καρδιά τραγουδει πάντα τό τραγούδι πού είναι ικανή και μās τό άποδίδει,—τό βράδυ.

Τό βράδυ, άνν ό γεγός μās χωρίζη τό δικό του τό τραγούδι, κι' άν ακόμα δεν έχωμε περισσότερη φωνή από όση έχει αυτός 'ατήν σκοτεινήν του τριπταν, τραγουδούμε βιωσι τραγουδει ό γερω τζιζιτικός,—τό βράδυ.

ΜΟΝΝΕΡΟΝ

Ο πρώην διάδοχος τής Γερμανίας μετά τής οικογενείας του. Με τήν άνω είκόνα φανίνεται ό πρώην διάδοχος ως άεραπόρος.

Ο Έθναεργιακός Θεατρικός Σύλλογος... Η Πεσόδος...

ΜΙΝΝΕΑΠΟΛΙΣ, ΜΙΝΝ.

ΘΕΑΤΡΙΚΑΙ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΩΝ

ΣΥΝΗΘΩΣ δταν γίνεται λόγος περί εθνομιάς και συγκροτήσεως των Έλληνικών ιδεωδών...

όποια αναγνωρίζουν την αποστολήν της Έλληνικής σκηνης εν Αμερικη...

Ο Μαγεμένος Βοσκός...

Η παράστασις έλαβε χώραν εν τη εδρεία αιθούσῃ του νεοιδρυθέντος Έλληνικού Σχολείου της Κοιμήσεως της Θεοτόκου...

Είς τὸν «Μαγεμένον Βοσκόν» τὸν Δάφνιν, τὸν καί ἤσκησεν τὸν δράματι...

ΠΩΣ ΖΟΥΝ ΟΙ ΣΟΦΟΙ Ο ΔΙΚΕΝΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ

Ἡ ἀγάπη του πρὸς τὰ μικρὰ παιδιὰ.—Τὰ παιχνίδια του.— Ὁ Δίκενς καὶ τὰ ζῦα.— Ὁ κουφὸς γάτος.— Αἱ τελευταῖαι λέξεις τοῦ Δίκενς.

ΜΙΑ ἀπὸ τὲς θυγατέρες τοῦ διασημοῦ ἄγγλου μυθιστοριογράφου Καρόλου Δίκενς...

«... Ὁ πατέρας ἀγαποῦσε πολὺ τὰ μικρὰ παιδιὰ καὶ ἐλατρεῖτο ἀπὸ αὐτὰ. Ἐμάντευε ὅλες τὲς διαθέσεις...

Στῆς θεατρικῆς αὐτῆς παραστάσεως ὁ πατέρας μου ἐπαίξε διαμιάσια, ἀνὰ τέλος ἡθοποιῶς...

Συχνὰ ὑπεδύτου ἄλλως τοὺς ρόλους τῆς κομῆδιᾶς ὁ πατέρας μου καὶ τῶναί τε πέρα μιά γὰρ...

Ὁ πατέρας μου ἀγαποῦσε ἐπίσης πολὺ τὰ ζῦα. Ὅταν πρὸ γάμοισιν ἔνα μικρὸν χαριτωμένον σκυλάκι...

Δὲν ἀγαποῦσε ὅμως λιγώτερον καὶ τῆς γάτας ὁ πατέρας μου. Μιά ἀπὸ αὐτῆς ποὺ ἦταν κομψή...

Ἡ κομψὴ αὐτὴ γατίτσα ἀκολουθεῖται τὸν πατέρα μου ἔσπασα σὰν σκυλάκι...

Μιά νύχτα εἴχαμε πάλι ἄλλο σ' ἓνα χορὸ καὶ ὁ πατέρας μου ἔμεινε μόνος του στὸ σπίτι...

Χαρακτηριστικὴ τέλος ἦταν ἡ ἀγάπη τοῦ πατέρα μου πρὸς τὰ βιβλία του...

ΖΟΥΓΡΑΦΙΕΣ

Μονάχη γῆρας τοῦ πορνῶ καὶ πῆγες στὸ λευκὸ καὶ ἔλα τ' ἀνθήματα...

Τὸ φιλημὰ σου—ὁ θρησασκὸς— ἄγρα στὸ μέτωπό μου. Κι' ἔταν παρὰ...

Τὰ Τραγοῦδια τοῦ Ἀπρῆλι ΡΗΓΑΣ ΠΚΟΛΦΗΣ

ΠΩΛΕΙΤΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΝ ΑΠΟ ΤΟ ΕΠΙΚΕΡΔΕΣΤΕΡΟΝ ΕΙΔΟΣ ΣΑΣ

ΕΙΝΑΙ ΚΑΛΗ ἐμπορικὴ τακτικὴ. Τὸ κέρδος ὅπου ἀφίχονται τὰ ποτὰ Malted Milk...

Ἀγαθῆσατε τὰς διαφημίσεις malted milk καὶ συνιστάτε εἰς κάθε ἐνκαιρίαν...

4 μεταξὺ 5 φράουντες μεταχειρίζονται Borden's Malted Milk...

Μία νέα σειρά ταινιών διὰ τὸ soda fountain εἶναι τώρα ἐτοιμὴ. Γράψατε...

The Borden Company Borden Building 350 Madison Avenue, New York, N. Y.

Στείλατέ μας παρακαλοῦμεν ΝΕΑΝ σειρὰν ἐκωστεικῶν ταινιών...

Ὄνομα Δευθύνουσας

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΜΠΕΤΟΒΕΝ ΚΑΙ Η ΤΥΦΛΗ

Ο ΜΠΕΤΟΒΕΝ ήταν τα τελευταία του χρόνια μισάνθρωπος, από φρενύτη τον κοινότητα....

"Ένα βράδυ περπατούσε μόνος του στα περπάτα της Βιέννης, όταν ξαφνικά άκουσε να παίζουν σ' ένα άγροτικό σπίτι μίαν από τις υπέροχες συνθέσεις του, στο πιάνο. Σταμάτησε τότε και άκουγε άρκετη ώρα την μελωδία. Ήκρινε πόμπαιζε στο πιάνο φαινότανε καλός τεχνίτης κι' ο Μπετόβεν έκαμε την σκέψη ν' ανέβη στο σπίτι και να τον γνωρίση. Χορός να χάρη καιρόν ανέβηκε την σκάλα, έσπρωξε σιγά την πόρτα και βρέθηκε μέσα σ'ε μιά φωτισμένη αίθουσα. Στο πιάνο καθότανε κι' έπαιζε μιά νεαρά κόρη, ή όποια χορίς να διακόνη το παζιμό της ρόμπης:

—Έλα σό, πατέρα;

"Ο Μπετόβεν δέν αποκρίθηκε. Η κόρη εξακολούθησε το παζιμό της κι' όταν πειά έτελειωσε έστράφη προς το μέρος του Μπετόβεν και είπτε:

—Πλησίασε λουπόν, πατέρα μου, να σ' αγαλιάσω. Δέν μπορώ νάβρω έγω σέ σένα...

Τότε μόλις ο Μπετόβεν ανέληφθη, βτι ή δυστυχισμένη έκείνη κόρη, ή τόσο όμορφα και τόσο νέα, ήταν τυφλή. Το γεγονός αυτό του έκαμε τόσο έντονη, ώστε δέν μπόρεσε να συγκρατήση ένα επιρώνημα έκπληξως και λύπης. Η κόρη τον άκουσε και φρόντισε:

—Δέν είσαι σό, πατέρα;

—Όχι, δεσπότης, είπτε συγκινημένος ο Μπετόβεν, δέν είμαι ο πατέρας σας, αλλά μόνον άνησυχείτε... Είναι φίλος κι' έχρημαι να σας συγχωρώ, γιά τον άκριτη κι' όφρατο τρόπο που παίζετε το έργο μου...

"Η τυφλή νέα κατάλαβε από τα λόγια του ποιός ήταν και φώναξε:

—Είσαστε ο Μπετόβεν!...

Συγχρόνως δέν συγκινημένη ή εδαισθητή νέα συνέχισε:

—Άχι! πόσον είμαι δυστυχισμένη που δέν μπορώ να ιδω το πρόσωπό σας, δέν μπορώ να ιδω έσας που είστε τόσο μεγάλος! Άλλοιμονο! κούρτε, δύο χρόνια τώρα είμαι τυφλή. Και θάγα πεθάνει άσ' την άσπλασία, άν δέν εύρισκα παρηγορία στή μουσική και μάλιστα στες δικές σας συνθέσεις.

—Αυτοσχισμένο παιδί, είπτεν ο Μπετόβεν, δέν μπορείτε βέβαια να με ιδής, αλλά μπορείτε να μ' άκούσης.

Συγχρόνως δέν κάθισε μπρός στο πιάνο με τα μάτια δουρακωμένα από τα δάκρυα. "Ήταν τόσο ή συγκινηθεί του, ώστε άρχισε να παίζει μιά έντελώς νέα σύνθεση, που ένεπνεύσθη την στιγμή αυτή. Η σύνθεση αυτή, ή έλεγεία αυτή, έμεινε από τότε γνωστή με τον τίτλο «Φώς του φεγγαριού». Του την είχε εμπνεύσει ή τυφλή κόρη. Ο ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΣ

ΜΟΥΣΙΚΑ ΤΕΜΑΧΙΑ
ΔΙ' ΟΛΑ ΤΑ ΟΡΓΑΝΑ
APOLLO MUSIC CO.
301 W. 41st ST. NEW YORK

The HELLENIC PHONOGRAPH CO.
532 - 8TH AVE., NEW YORK CITY
ΦΩΝΟΓΡΑΦΑ COLUMBIA, VICTOR
Πλήρης συλλογή δίσκων όλων των Έταρχειών.—Ρόλο Πιάνου των Έταρχειών 2. R. S.

ΣΤΕΦΑΝΑ ΓΑΜΩΝ ΚΑΙ ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΑ
ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ DORROS BROS.
ΜΟΥΣΙΚΑ ΟΡΓΑΝΑ
ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ ΣΙΓΓΕΡ
με μικρός δόσεις
Πλήρης εικονογραφημένος κατάλογος αποστέλλεται δωρεάν εις τόν αιτούντα

STATEMENT OF THE OWNERSHIP, MANAGEMENT, CIRCULATION, ETC., REQUIRED BY THE ACT OF CONGRESS OF AUGUST 24, 1912.

Of the Monthly Illustrated National Herald, published monthly at New York, N. Y., April 1, 1925.

State of New York, County of New York.

Before me, a Notary Public in and for the State and County aforesaid, personally appeared Joseph Berbery who, having been duly sworn according to law, deposes and says that he is the Business Manager of the Monthly Illustrated National Herald and that the following is, to the best of his knowledge and belief, a true statement of the ownership, management, etc., of the aforesaid publication for the date shown in the above caption, required by the Act of August 24, 1912, embodied in section 443, Postal Laws and Regulations, printed on the reverse of this form, to wit:

1. That the names and addresses of the publisher, editor, managing editor and business manager are: Publisher THE ENOSSIS PUBLISHING CO., Inc., 134-140 W. 26th St., New York, N. Y. Editor and Managing Editor Demetrius Callimahos, 134-140 W. 26th St., New York, N. Y., Business Manager Joseph Berbery, 134-140 W. 26th St., New York, N. Y.
2. That the owners are:— ENOSSIS PUBLISHING CO., Inc., 134-140 W. 26th St., New York, N. Y. Nicholas P. Tatanis, President and Treasurer, 280 Broadway, New York, N. Y., John G. Venetos, Vice President, 378 Washington Ave., Brooklyn, N. Y., Bertha Greene, Secretary, 1042-45 St., Brooklyn, N. Y.
3. That the known bondholders, mortgages, and other security holders, owning or holding one per cent or more of total amount of bonds, mortgages or other securities are: None.
4. That the two paragraphs next above giving the names of the owners, stockholders, and security holders, if any, contain not only the list of stockholders and security holders, as they appear upon the books of the company, but also, in cases where the stockholder or security holder appears upon the books of the company as trustee or in any other fiduciary relation, the name of the person or corporation, for whom such trustee is acting, is given; also that the said two paragraphs contain statements embracing affiant's full knowledge and belief as to the circumstances and conditions under which stockholders and security holders, who do not appear upon the books of the company as trustees, hold stock and securities in a capacity other than that of a bona fide owner; and this affiant has no reason to believe that any other person, association, or corporation has any interest direct or indirect in the said stock, bonds, or other securities than as so stated by him.
5. That the average number of copies of each issue of this publication sold or distributed, through the mails or otherwise, to paid subscribers, during the six months preceding the date shown above is: Joseph Berbery, Business Manager.

Sworn to and subscribed before me this 1st day of April, 1925.
NICHOLAS JOHN VAVOUDIS, Notary Public.
(My commission expires March 30, 1926.)

ΚΟΥΜΠΑΡΟΙ

"Όσοι παραρριζώνονται εις διαπίσεις στρέφουν τα βλέμματα προς το νεοφώτιστον, σπληνένον με τα διαπιστικά του.

"Όσοι καλλίτερα είναι ή ποιότης των διαπιστικών τόσο μεγαλύτερα είναι ή ήθική εκαικοήσεις και ο θαυμασμός των προσκεκλημένων διά των Κουμπάρων.

Μόνον από το Έμπορικόν ο εμαραθώνος όφραυθε να προμηθευθήτε διαπιστικά τακάδα ΠΡΩΤΟΦΑΝΗ εις την άγοράν εις ποιότητα και καλαισθησίαν, επειδή τα κατασκευάζομεν μόνον μας. Τα δέν περισσότερα τών εν τώ κωτώ είναι έργασια της χειρός, τα όποια εισάγομεν από την Μαρδύαν της Παριγογαλλίας.

"Εκτός των συσκευασμένων εις κατία ΚΑΘ' ΗΑΙΚΙΑΝ, παλαιοί και χωριστά έκαστον είδος.

"Όταν παραγγέλλετε μη λησμονείτε να γράψετε την ήμισίαν του όφραυθους και το γένος.

Τιμώνται έκαστον κατίον: Α— 14.00, Β—\$16.00, Γ—\$20.00, Δ—\$25.00, Ε—\$30.00, Ζ—\$35.00, Η—\$40.00, Θ— 50.00, Ι— 60.00, Κ—\$100.00.

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ "Ο ΜΑΡΑΘΩΝ"
58-55 MADISON STREET NEW YORK CITY

Ο ΚΑΦΕΣ ΜΑΡΚΑΣ
ΒΑΣΙΛΕΥΣ "ΘΩΩΝ"
Είναι ο άροματικώτερος, γνησιώτερος και γενεσιώτερος όλων τών καφέων. Ο μόνος καφές που εγχαιριεται τούς πάντας.

GREEK-ARABIAN COFFEE CO.
350 PEARL STREET, NEW YORK CITY

ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1906

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ ΚΑΙ ΠΑΤΡΑΙΣ
ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΚΑΘ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΛΟΒΕΡΔΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΡΑΧΜΑΙ	15.000.000
ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ	> 260.286.378
ΑΠΟΘΕΜΑ	> 894.817

Η ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΑΝΑΛΑΜΒΕΝΕΙ ΤΗΝ ΔΙΕΞΑΓΩΓΗΝ ΠΑΣΗΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ, ΙΔΙΑΙΤΕΡΑΙ ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΙΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

The Popular Bank of Greece

SPECIAL SERVICE FOR AMERICANS. — REMITTANCES.
COMPETITIVE EXCHANGE DEALINGS.—DEPOSITS.
AMERICAN METHODS.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΝΥΜΦΗΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΓΑΜΒΡΟΝ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΝΥΜΦΗΝ

Όρατα συλλογή γυνών εις διαφορετικά στάθης από κάθε επιθυμητόν ώραιον ύλικόν—κατάλληλον διά τήν περίστασιν. Στέφανα, Πέπλοι, Υποδήματα, Κάλτσες, Ξαώρουχα, κλπ., τὸ κάθε ἀπαραίτητον διὰ τήν νύμφην.

ΔΙΑ ΤΟΝ ΓΑΜΒΡΟΝ

Μία μεγάλη συλλογή ἐνδυμασιῶν KUP-PENHEIMER καὶ ἄλλων θανμασιῶν εἰδῶν, εἰς διάφορα στάθης κατάλληλα διὰ τὸν γαμβρόν. Μεταξωτά, Υποκάμισα, Υποδήματα, Γραβάτες, Μανδήλια, κλπ. Διαμαντικά, Χρυσασρικά, Ἀσημικά καὶ καλλιτεχνικῶς στολισμένες μπουτονιέρες καὶ κέντης κατάλληλα διὰ τήν περίστασιν.

ΕΙΔΗ ΒΑΠΤΙΣΕΩΣ

Όρατα συλλογαὶ χρειωδῶν νηπίων μέσα εἰς ὅρατα κιβώτια. Μετάλλια, Σταυροὶ καὶ ὅρατα ἐστολισμένα λαμπάδες. Όλα εἰς μεγάλην συλλογὴν.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΝ ΤΟ «ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ KAUFMANN'S» εἶναι τὸ Ἀρχηγεῖον διὰ Ραδιόφωνα καὶ προμηθείας Ραδιοφάνων. Νεωτεριστικὸν ὄργανον, κατάλληλον διὰ Ρέστοραντες, Κλώμπες, Χάουζες καὶ Σπήτια.

Ἐλλογες Διεργασίαι πρόθυμοι γὰ ἀεὶ ἐξυμνηστέουσιν πάντοτε:

Χρηστος Γεωργιάδης
Γεωργία Κορμηλά
Χάρις Πάσιος

KAUFMANN'S
"THE BIG STORE"
5th AVE. SMITHFIELD & DIAMOND STS.
PITTSBURGH, PA.

Ψωνίζετε πάντοτε μέσω τοῦ Ἑλληνικοῦ διαμερσματος, ἕπει κείτω εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδῆς Λεωφόρου Ὑπόγειον. Εἰσόδος πρὸς τὰ ἀριστερά.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1841

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

₯ ΚΕΦΑΛΑΙΑ
₯ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ
ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ
ΔΡ. 240,000,000

₯ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ
₯ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ
ΣΥΜΦΩΝΩΣ ΤΩ ΝΟΜΩ 2577 (1921)
ΔΡ. 30,000,000
ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΔΡ.
2,850,000,000

ΠΡΟΞΟΦΑΝΤΙΚΗ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΤΡΑΠΕΖΑ

Συνατάται θερμῶς εἰς τοὺς μετὰ τῆς Τραπεζῆς συναλλασσομένους ὅπως πρὸς ταχύτεραν διεξαγωγὴν τῶν ὑποθέσεών των, ἀποφρεύωσι νὰ ἀπευθύνωνται πρὸς τὰ διοικούντα τὴν Τράπεζαν πρόσωπα καὶ διευθύνωσιν ἀποκλειστικῶς πάσας τὰς ἐπιστολάς αὐτῶν εἰς τὴν διεύθυνσιν:

NATIONAL BANK OF GREECE, ATHENS-GREECE

Τηλεγραμμικὴ Διεύθυνσις: NATIONBANK.

Ἡ ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

δέχεται ἐντόπιους καταθέσεις εἰς Δραχμάς καὶ εἰς ξένα νομίσματα (συνάλλαγμα), ἀποδοτὰς εἰς πρότην ἔτησιν, ἢ μεθ' ὀρισμένην προθεσίαν, ἢ διαρκείας. Αἱ καταθέσεις εἰς ξένα νομίσματα ἀποδίδονται εἰς τὸ ἴδιον νόμισμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἔγινε ἡ κατάθεσις.

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΑΘΗΝΑΙ ΔΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ (Λαοφίλιον) ΑΙΡΥΝΙΟΝ ΑΙΡΥΝΙΟΝ ΑΒΕΣΑΝΑΡΟΥΠΟ- ΔΙΣ (Λαθεναῖος) ΑΔΜΥΡΟΣ ΑΝΑΛΙΑΣ ΑΝΘΙΣΣΑ ΑΡΓΥΡΟΣΤΟΛΙΟΝ ΑΡΤΑ	ΑΤΤΑΛΑΝΤΗ ΒΑΜΟΣ ΒΕΡΥΡΟΙΑ ΒΟΛΟΣ ΓΡΕΒΕΝΑ ΓΥΘΙΟΝ ΔΗΜΗΤΣΑΝΑ ΔΙΛΑ ΕΒΕΣΣΑ ΖΑΚΥΝΘΟΣ ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ	ΘΗΒΑΙ ΘΗΡΑ ΙΘΑΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΑ ΚΑΒΑΛΑ ΚΑΛΑΜΑΡΥΤΑ ΧΑΛΚΙΔΑΙ ΚΑΡΔΙΤΣΑ ΚΑΣΤΟΡΙΑ ΚΑΤΕΡΙΝΗ ΚΕΡΚΥΡΑ ΚΟΖΑΝΗ	ΚΟΡΙΝΘΟΣ ΚΟΜΟΤΗΝΗ (Προνομαστικῶς) ΚΥΘΗΡΑ ΚΥΜΗ ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑ ΛΑΜΙΑ ΛΑΡΙΣΣΑ ΑΡΧΑΔΕΙΑ ΑΡΧΑΪΣ ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΣΗΝΗ	ΜΕΣΣΟΛΟΓΓΙΟΝ ΝΥΤΙΑΝΝΗ ΝΑΥΠΑΚΤΟΣ ΝΑΥΠΑΓΙΟΝ ΒΑΝΗ ΠΑΣΟΙ ΠΑΤΡΑΙ ΠΕΡΙΦΑΝΕΥΣ ΠΟΡΟΣ ΠΥΡΡΕΖΑ ΠΥΡΡΟΣ ΠΥΛΟΣ	ΡΕΘΥΜΝΟΣ ΣΕΡΡΑΙ ΣΑΜΟΣ ΣΟΥΦΛΙΟΝ ΣΠΑΡΤΗ ΣΥΡΟΣ ΤΡΙΚΚΑΛΑ ΤΡΙΠΟΛΙΣ ΦΑΔΡΙΝΑ ΧΑΛΚΙΣ ΧΑΝΙΑ ΧΙΟΣ.
--	---	---	---	--	---

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Δι' ἀποστολήν χρημάτων ἐκ τῶν Ἡνωμένων Πολιτεῶν εἰς Ἑλλάδα, ἀπευθυντέον πρὸς τοὺς ἑξῆς ἀνταποκριτὰς τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος:	Leving National Bank New York
National Bank of Commerce New York	First National Bank New York
First National Bank Chicago	First National Bank Pittsburgh
American Express Co. New York	First National Bank Milwaukee
Bankers Trust Co. New York	Canadian Bank of Commerce, Montreal, Can.

NATIONAL BANK OF GREECE, ATHENS - GREECE

